

WOENSDAG 24 FEBRUARI 2010

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

(De vergadering wordt om 15.05 uur geopend)

1. Hervatting van de zitting

De Voorzitter. – Ik verklaar de zitting van het Europees Parlement, die op 11 februari 2010 werd onderbroken, te zijn hervat.

2. Verklaringen van het voorzitterschap

De Voorzitter. – Ik wil de voorzitter van de Europese Raad, de heer Van Rompuy, voor de eerste keer welkom heten in de plenaire vergadering van het Europees Parlement. Hartelijke welkom en nogmaals gefeliciteerd, mijnheer de voorzitter.

(Applaus)

Daarnaast wil ik Commissievoorzitter Barroso welkom heten. De afgelopen vijf jaar bent u hier geregeld aanwezig geweest, dus voor u is dit zeker niet de eerste keer.

Tot mijn spijt moet ik u mededelen dat mevrouw Candeago, onze collega van het directoraat-generaal Communicatie, is omgekomen bij het treinongeluk in de buurt van Brussel. Mevrouw Candeago werkte sinds december 2008 in het Europees Parlement. Namens ons allen wil ik mijn medeleven en steun betuigen aan haar familie en vrienden.

Een andere tragedie die zich recentelijk heeft voltrokken, is de overstroming op het Portugese eiland Madeira. De grootste storm sinds 1993 heeft aan ten minste 38 mensen het leven gekost. In deze tijd van rouw gaan onze gedachten en gebeden uit naar de families van de slachtoffers van deze rampen.

Ik wil nu iedereen vragen te gaan staan en een minuut stilte in acht te nemen ter nagedachtenis van de slachtoffers van beide rampen.

(Het Parlement neemt staande een minuut stilte in acht)

Dank u.

3. Welkomstwoord

De Voorzitter. – Ik wil nu graag twee gasten uit Wit-Rusland hartelijk welkom heten: de heer Borys, voorzitter van de Bond van Polen in Wit-Rusland, en de heer Milinkevitsj, winnaar van onze Sacharov-prijs in 2006 en leider van de democratische oppositie in Wit-Rusland.

(Langdurig applaus)

Helaas is Wit-Rusland opnieuw onder de aandacht gekomen wegens de vervolging van niet-gouvernementele organisaties. Het Europees Parlement zal blijven vasthouden aan de universele waarden, die wij van groot belang achten en waarin wij geloven. Wij zullen autoritaire regimes veroordelen die met geweld optreden en democratische organisaties vervolgen, enkel en alleen omdat deze organisaties andere standpunten zijn toegedaan.

4. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

5. Het vervoer van slachtpaarden in de Europese Unie (schriftelijke verklaring)

De Voorzitter. – Ik wil u erop wijzen dat schriftelijke verklaring 0054/2009 van mevrouw Lynne, mevrouw Jędrzejewska en de heer Schlyter over het vervoer van slachtpaarden in de Europese Unie, vandaag, 24

februari 2010, is ondertekend door een meerderheid van de leden van het Parlement. De verklaring zal bijgevolg overeenkomstig artikel 124, lid 4 van het Reglement worden toegezonden aan degenen voor wie ze bestemd is en met vermelding van de namen van de ondertekenaars worden gepubliceerd in de aangenomen teksten van de vergadering van 25 februari 2010.

Ik wil de auteurs voor de indiening van deze verklaring bedanken.

Elizabeth Lynne, auteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is fantastisch nieuws dat we het vereiste aantal handtekeningen bijeen hebben gekregen. Ik dank iedereen die deze schriftelijke verklaring heeft ondertekend.

De Voorzitter. – Ik wil u mededelen dat ik niet in de gelegenheid was om deze verklaring te ondertekenen, maar dat ik dat nu meteen kan doen.

6. Samenstelling Parlement: zie notulen

7. Uitvoeringsmaatregelen (artikel 88 van het Reglement): zie notulen

8. Besluiten inzake bepaalde documenten: zie notulen

9. Ingekomen stukken: zie notulen

10. Schriftelijke verklaringen (indiening): zie notulen

11. Vervallen schriftelijke verklaringen: zie notulen

12. Regeling van de werkzaamheden

De Voorzitter. – De definitieve ontwerpagenda die op woensdag 10 februari 2010 door de Conferentie van voorzitters is opgesteld overeenkomstig artikel 137 van het Reglement, is rondgedeeld.

Met instemming van de fracties wil ik de volgende wijzigingen voorstellen:

Donderdag:

Met betrekking tot de vergadering op donderdag heeft de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement verzocht om uitstel van de stemming over het verslag van de heer Lehne over de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen wat micro-entiteiten betreft.

Martin Schulz, namens de S&D-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, onze fractie heeft vanmorgen een zeer intensief debat over het verslag-Lehne gevoerd. We hebben de discussie in de fractie nog niet kunnen afronden. Zoiets komt nu eenmaal in fracties voor. Wij hopen dat collega Lehne als rapporteur ons de mogelijkheid zal bieden om er nog tot de vergaderperiode van maart over na te denken welke kant we met dit verslag kunnen opgaan en welk standpunt wij als sociaaldemocraten kunnen innemen. Er zijn verschillende benaderingen in onze fractie te vinden – dat geef ik hier openlijk toe.

Ik zou dankbaar zijn als we het debat kunnen voeren en u, mijnheer Lehne, ons de mogelijkheid biedt om de stemming uit te stellen tot de eerste vergaderperiode van maart. Dat zou in elk geval mijn fractie – ik denk echter ook andere fracties – een beetje meer tijd geven voor een uitgebreid debat over deze kwestie en voor een goede standpuntbepaling.

Klaus-Heiner Lehne, rapporteur. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik denk dat het goed is dat de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement zich intensief met dit verslag bezighoudt. Ik wil echter opmerken dat wij als Parlement in december 2008 bijna unaniem een resolutie hebben aangenomen waarin we de Europese Commissie verzochten precies zo'n voorstel te doen als wij nu bespreken. Het Parlement moet zich ook zelf houden aan zijn besluiten en aan wat al jarenlang de uitdrukkelijke wens van dit Parlement is.

Omdat er natuurlijk bij ieder wetgevingsvoorstel op sommige punten bedenkingen kunnen zijn, hebben wij de nog niet opgeloste kwesties door middel van een compromis in de Commissie juridische zaken opgelost. Ik kan nu zeggen dat dit compromis zo goed is uitgewerkt dat er een besluit over kan worden genomen. Ik

heb er desondanks begrip voor dat men het zinvol acht om de kring van degenen die dit verslag ondersteunen nog verder uit te breiden. Wanneer de inspanningen van collega Schulz erop zijn gericht om de kring van voorstanders groter te maken, dan heb ik niets tegen uitstel tot de volgende plenaire vergadering in maart. Dat is mijn persoonlijke mening daarover. Dit is niet het standpunt van de fractie, want die heeft daar vanmorgen uitdrukkelijk een ander besluit over genomen. Ik denk echter dat we de socialisten de kans moeten bieden om hieromtrent een standpunt te bepalen, zodat ook zij nog iets aan de lastenverlichting voor het MKB en het terugdringen van de bureaucratie kunnen doen.

Dirk Sterckx (ALDE). – Voorzitter, ik dank collega Lehne voor wat hij net gezegd heeft, maar ik zou toch ook willen vragen dat er onder die omstandigheden amendementen kunnen worden ingediend en dat er een debat komt, want op dit moment was alleen maar een stemming gepland en konden wij geen amendementen indienen op het verslag dat de heer Lehne heeft opgesteld.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik herhaal mijn verzoek. Wij willen absoluut dit debat voeren, maar we vragen slechts om uitstel van de stemming. Ik moet hier echter eerlijkheidshalve aan toevoegen dat ik begrip heb voor de vrome wens van collega Lehne, maar dat er in onze fractie democratie heerst. Mijnheer Lehne, ik kan u geen enkel resultaat beloven!

(Het Parlement willigt het verzoek in)

(Het Parlement stelt de agenda vast)⁽¹⁾

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik zal het kort houden. De afgelopen dagen zijn twee belangrijke benoemingen bekendgemaakt. De eerste is de vertegenwoordiger van de Europese Commissie in de Verenigde Staten, in Washington, en de tweede de speciale vertegenwoordiger in Afghanistan. Beide benoemingen zijn omstreven en er is over beide een discussie gaande. Ik wil nu echter niet inhoudelijk op de zaak ingaan. Ik wil alleen vragen, mijnheer de Voorzitter, of beide personen voordat zij hun functie aanvaarden, ook in de Commissie buitenlandse zaken kunnen verschijnen zodat wij daar een intensief debat kunnen voeren. Ik hoop ook dat de voorzitter van de Commissie en de voorzitter van de Raad dit met uw hulp, Voorzitter, volledig ondersteunen.

(Applaus)

13. EU 2020 - Follow-up van de informele bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari 2010 (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de Raad en de Commissie: EU 2020 - Follow-up van de informele bijeenkomst van de Europese Raad van 11 februari 2010

De Voorzitter. – Geachte voorzitter Van Rompuy, aangezien dit uw eerste toespraak in het Parlement is, hebben wij besloten u hiervoor wat extra tijd te geven. Voorzitter Van Rompuy wil nu, aan het begin van zijn zittingstermijn, een uiteenzetting geven van zijn ideeën over andere zaken, over institutionele zaken. Is 15 tot 20 minuten voldoende voor u?

Herman Van Rompuy, voorzitter van de Europese Raad. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben heel blij dat ik de gelegenheid krijg om aan dit debat deel te nemen, niet alleen omdat ik verslag wil uitbrengen van de informele bijeenkomst van de staatshoofden en regeringsleiders van twee weken geleden – het was tenslotte een informele bijeenkomst en er kunnen nog geen formele conclusies worden gemeld – maar ook omdat ik aan het begin van mijn mandaat kennis met u wil maken. Als ik had gewacht tot de eerste formele gelegenheid die bedoeld is om verslag uit te brengen van de Europese Raad die eind maart plaatsvindt, dan had ik pas eind april voor dit Parlement gestaan, ongeveer vijf maanden na mijn benoeming als voorzitter van de Europese Raad. Ik maak dus graag van de gelegenheid gebruik om uiteen te zetten hoe ik mijn rol en functie zie. Ik zal hier enkele minuten bij stilstaan zodat ik daar bij volgende gelegenheden niet meer op terug hoeft te komen.

We hebben natuurlijk altijd een voorzitter van de Europese Raad gehad, hoewel dat niet hetzelfde is als een “president van Europa”, zoals sommige media het noemen. Wat is er dus veranderd? Drie kleine dingen, die na verloop van tijd samen echter van grote invloed kunnen zijn.

⁽¹⁾ Voor overige wijzigingen van de agenda: zie notulen.

Het eerste punt is continuïteit: vroeger was er ieder half jaar een nieuwe voorzitter, dat wil zeggen na elke tweede of derde vergadering. Er was weinig gelegenheid om een strategie voor de lange termijn te ontwikkelen. Onze partners in derde landen raakten in de war doordat ze telkens wanneer er een top met de Europese Unie was, een andere regeringsleider troffen. Meer continuïteit is van fundamenteel belang voor het onderhouden van betrekkingen en het uitvoeren van een serieuze taak.

Het tweede punt is dat het een voltijdfunctie is. Vorige voorzitters moesten tegelijkertijd hun eigen nationale regering leiden. Dit betekent dat ze op zijn gunstigst slechts de helft van hun tijd aan Europese zaken konden besteden. Door voor het leiderschap van de Europese Raad en de follow-up ervan, waaronder buitenlandse vertegenwoordiging, een voltijdfunctie in het leven te roepen, krijgt de Europese Raad nu betere kansen om zijn rol te vervullen binnen het Europese institutionele systeem.

Het derde punt betreft het feit dat de staatshoofden en regeringsleiders nu kunnen kiezen wie ze voor deze functie willen, in plaats van dat dit lukraak gebeurt op basis van een willekeurig roulatiesysteem. Ik hoop dat dit ook een positieve weerslag zal hebben op de steun waarop de voorzitter kan rekenen.

Deze drie veranderingen zijn stuk voor stuk pragmatische verbeteringen van de oude institutionele architectuur maar, samen met het feit dat de Europese Raad nu een instelling op zich wordt, bieden ze de Europese Raad de kans om de hem door de Verdragen opgedragen taak om de algemene politieke beleidslijnen en prioriteiten van de Unie te bepalen, beter te vervullen.

Sommige commentatoren zien veel meer in deze rol en andere juist minder. Enerzijds beschouwen sommigen het voorzitterschap van de Europese Raad als een soort presidentschap in de zin van een uitvoerend staatshoofd, zoals bijvoorbeeld in Frankrijk. Anderen zien het daarentegen slechts als het voorzitterschap van de bijeenkomst van regeringsleiders. In werkelijkheid is het geen van beide. Het is zeker geen presidentschap en er is geen sprake van volwaardige uitvoerende bevoegdheden. De ambtsdrager moet de standpunten van de collectieve staatshoofden en regeringsleiders weergeven. Anderzijds is de rol niet slechts die van een voorzitter die tijdens vergaderingen leden van de Europese Raad het woord geeft. Het gaat bij taken zoals de voorbereiding en follow-up van vergaderingen, de buitenlandse vertegenwoordiging van de Unie – bijvoorbeeld samen met de voorzitter van de Commissie tijdens de G20-top – en het fungeren als brug tussen de nationale hoofdsteden en instellingen duidelijk om meer dan het voorzitten van vergaderingen.

Het is de rol van de permanente voorzitter om het gevoel te versterken dat we een gezamenlijke koers volgen: niets meer en niets minder. Waar zijn we op weg naartoe? Hoe gaan we om met onze buurlanden? Wie zijn onze belangrijkste strategische partners in de wereld? Waar willen we over tien of twintig jaar zijn? Dat zijn wezenlijke kwesties.

Over mijn relatie met het Europees Parlement is het Verdrag heel kort: het schrijft voor dat ik na afloop van iedere bijeenkomst van de Europese Raad een verslag aan u voorleg. Dat betekent minimaal vier keer per jaar, hoewel het meestal eerder vijf of zes keer per jaar zal zijn en in de toekomst misschien wel tien keer wordt. Het zal niet lang duren voordat velen van u me niet meer kunnen zien! Ik zal de frequentie van andere gebruikelijke contacten met Parlementsleden, zoals de bijeenkomsten met fractieleiders waarmee ik een aanvang heb gemaakt, en de maandelijkse vergadering met de Voorzitter van het Parlement, ook verhogen.

Mijn rol moet niet worden verward met die van de voorzitter van de Commissie. De heer Barroso is voorzitter van een uitvoerend orgaan dat gekozen is door het Europees Parlement en daaraan verantwoording verschuldigd is. De Commissie dient wetgevings- en begrotingsvoorstellen bij u in. Ik doe dat niet. De voorzitter van de Commissie heeft intensief dagelijks contact met het Europees Parlement, niet in de laatste plaats om te werken aan die wetgevings- en begrotingsvoorstellen. Mijn taak is eerder ervoor te zorgen dat de staatshoofden en regeringsleiders het samen eens worden over de alomvattende strategie voor de Europese Unie, zowel wat betreft de interne ontwikkeling als in termen van externe betrekkingen. Ik heb ieder week een bespreking met voorzitter Barroso. We zijn er beiden diep van doordrongen dat we conflicten over bevoegdheden of misverstanden over wie waar verantwoordelijk voor is, moeten zien te voorkomen. De publieke opinie en derde landen zullen mogelijk moeite hebben het verschil te begrijpen tussen de voorzitter van de Commissie en de voorzitter van de Europese Raad, maar ik ben ervan overtuigd dat we op het juiste spoor zitten.

Tegen deze achtergrond mogen we ook niet vergeten dat ik voorzitter ben van de Europese Raad en niet van de Raad. Dat zijn twee afzonderlijke instellingen. Het voorzitterschap van de gewone Raad, die samen met het Europees Parlement de wetgevingstaak uitoefent, blijft per half jaar onder de lidstaten rouleren. Alleen op het gebied van buitenlandse zaken, waar de Raad de uitvoerende macht coördineert, is er sprake van een

vaste voorzitter in de persoon van Catherine Ashton, vicevoorzitter van de Commissie en hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid.

Ik spreek hier graag mijn waardering uit voor het werk van Catherine Ashton. Haar inspanningen om te beantwoorden aan de vele uitdagingen op het gebied van buitenlandse zaken en veiligheid en de voorbereiding van de Europese dienst voor extern optreden, verdienen onze steun. Het zal mij een voorrecht zijn om in nauwe samenwerking met haar de Unie extern te vertegenwoordigen.

Ik zal nu enkele woorden besteden aan de Europese Raad zelf.

De eerste formele bijeenkomst onder mijn voorzitterschap vindt eind volgende maand plaats. Eerder deze maand hebben we in de Solvay-bibliotheek, een paar honderd meter hiervandaan, echter al een zinvolle informele bijeenkomst van de staatshoofden en regeringsleiders gehad. Of het nu kwam door de intiemere sfeer van de bibliotheek of door de fysieke nabijheid van het Parlement weet ik niet, maar we hebben vruchtbare discussies gevoerd.

Zoals ik al zei vallen er naar aanleiding van een informele bijeenkomst geen formele conclusies te melden. Ik kan hoogstens mijn eigen persoonlijke conclusies naar aanleiding van de discussies met u delen. Deze heb ik in een brief aan de leden van de Europese Raad uiteengezet en ik weet dat deze brief in het Parlement is rondgedeeld. Met deze informele Raad had ik vooral voor ogen om ons voor te bereiden op onze toekomstige beraadslagingen over de vraag hoe we de economische prestaties van Europa kunnen verbeteren nu we het ergste deel van de economische crisis achter ons laten. Dit brengt met zich mee dat we kijken naar onze doelen en ambities – en we hebben een zeer bruikbaar document van Commissievoorzitter Barroso hierover – maar ook naar hoe we de bestuursstructuren op het gebied van deze kwesties kunnen verbeteren. Een van de centrale vragen waar de Europese Unie voor staat is hoe we onze geïntegreerde Europese economie – de grootste markt ter wereld – zodanig kunnen beheren dat het onze economische prestaties ten goede komt.

Tijdens onze eerste gedachtewisseling hierover hebben we bekeken hoe we doelen kunnen stellen, hoe we daar gevolg aan kunnen geven en hoe we de resultaten kunnen evalueren. Het gaat er hierbij vooral om de uitoefening van nationale bevoegdheden zodanig te coördineren dat de bevoegdheden en instrumenten van de Europese Unie ook volledig worden benut. Dit is derhalve een taak waarvoor de Europese Raad bij uitstek is toegerust. Tijdens de bijeenkomst in de Solvay-bibliotheek waren alle leden van de Europese Raad het erover eens dat er behoefte is aan betere, meer gerichte economische coördinatie in de Unie, zowel voor macro-economisch beleid – zeker in de eurozone – als voor micro-economisch beleid. Dit is voor een groot deel zeer technische materie, maar neem nu het idee om het aantal gemeenschappelijke economische doelstellingen terug te brengen tot vier of vijf. Deze doelstellingen zouden kwantificeerbaar en opdeelbaar moeten zijn in nationale doelstellingen. Het is zinloos om te werken met scoreborden voor, laten we zeggen, 65 verschillende gegevensreeksen.

Bovendien zijn alle leden van de Europese Raad bereid meer verantwoordelijkheid te nemen voor een gemeenschappelijke Europese strategie voor groei en werkgelegenheid. Zo'n persoonlijke betrokkenheid is essentieel; we moeten van aanbevelingen op papier naar echte betrokkenheid. Ik was blij dat er een dergelijke mate van ambitie heerste rondom de tafel. Of je het nu betere coördinatie noemt of beter bestuur of zelfs een *gouvernement économique*, het gemeenschappelijk engagement voor succes vormt de sleutel.

We hadden ook een korte discussie over de vraag hoe we de acties van Europa voor de wederopbouw van Haïti beter ten uitvoer kunnen leggen. We willen deze discussie doortrekken met het oog op een betere tenuitvoerlegging van artikel 214 van het Verdrag over de coördinatie van humanitaire hulp. Tijdens de volgende Europese Raad buigen we ons over de vraag hoe Europa op strategische wijze op de conferentie over klimaatverandering in Kopenhagen moet reageren. Onverwachts was er natuurlijk een discussie over de situatie in Griekenland. Ik heb erop toegezien dat deze kwestie binnen het institutionele kader van de Europese Unie werd behandeld en niet daarbuiten, en dat de bereikte overeenkomst de goedkeuring genoot van alle zevenentwintig staatshoofden en regeringsleiders alsook van de voorzitter van de Commissie en de president van de Europese Centrale Bank. Deze brede consensus was een weerspiegeling van het feit dat Griekenland de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen om het begrotingstekort op een geloofwaardige wijze terug te dringen en van het feit dat Griekenland, indien nodig, op onze solidariteit kan rekenen. Ik zie ernaar uit kennis te nemen van uw standpunten over al deze zaken, niet in de laatste plaats over de vraag hoe we alle uitdagingen waarvoor onze Unie staat, het hoofd kunnen bieden.

Ik verzeker u dat ik voor de komende jaren één overheersend doel voor ogen heb, namelijk ervoor te zorgen dat onze Unie intern sterk genoeg is om haar eigen sociale model in stand te houden en extern de kracht

heeft om voor haar belangen op te komen en haar waarden uit te dragen. Ik denk dat alle Europese instellingen samen aan deze doelen willen en moeten werken.

(Applaus)

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen feliciteer ik voorzitter Van Rompuy met de eerste uitstekende informele Europese Raad onder zijn voorzitterschap.

Nadat we met zijn allen overeenstemming hadden bereikt over een belangrijke verklaring over Griekenland, bespraken we de Europa 2020-strategie. Dit is een strategie voor duurzame groei en werkgelegenheid. Ik was in de gelegenheid om de aandacht toe te spitsen op de substantiële beleidskwesties waar we voor staan, op de uitdagingen en de lijnen die de Commissie volgende week woensdag formeel zal voorstellen.

Vóór de crisis boekte de Europese economie vooruitgang: er kwamen 18 miljoen nieuwe banen bij en het ondernemersklimaat werd dynamischer. Deze winst werd echter weggevaagd door de financiële crisis en het effect ervan op diverse terreinen waarop wij actief zijn: een daling van het BBP van 4 procent in één jaar, de werkloosheid die omhoogschiet tot 10 procent. Het is een enorme klap voor onze welvaart, een reële bedreiging voor onze samenlevingen. Tegelijkertijd nemen de uitdagingen toe: een vergrijzende bevolking, een toenemende productiviteitskloof met onze concurrenten en tekortkomingen in het onderwijs en onderzoek. Maar we hebben ook diverse sterke punten: we hebben de grootste markteconomie ter wereld, we hebben een interne markt, we hebben de eurozone. Dit alles is tijdens deze crisis van groot belang gebleken.

Maar vandaag staat Europa voor een zeer belangrijke keuze; ik zou willen zeggen een keuze die bepalend is voor toekomstige generaties. Hopen dat de goede oude tijd terugkomt is geen optie. Wat wel een optie is, is beperkte verandering, de kleinste gemene deler die tot enige hervormingen en groei leidt. Maar wat we tijdens de crisis zijn kwijtgeraakt, krijgen we niet meer terug. Als we kiezen voor minimale veranderingen en slechts hier en daar een aanpassing doorvoeren, wordt Europa teruggedrongen naar een tweederangs plaats in de nieuwe wereldorde.

Ik geloof dat we ambitieuzer kunnen en moeten zijn. We kunnen streven naar een economische strategie die het concurrentievermogen van Europa ten goede komt en die miljoenen nieuwe banen oplevert. Maar dit kan niet als we halve maatregelen nemen en stapsgewijze veranderingen doorvoeren. We moeten zien over te brengen dat haast is geboden, dat we onze Europese manier van leven niet kunnen beschermen en onze sociale modellen niet kunnen verdedigen als we doen alsof er niet aan de hand is. Integendeel, die sociale modellen komen in gevaar als we ons niet aanpassen aan het veel moeilijker mondiale klimaat.

Dit vereist een gezamenlijke inspanning. We hebben de lidstaten nodig; we hebben de Europese instellingen nodig; we hebben belanghebbenden en de maatschappij in het algemeen nodig en we hebben met name de actieve betrokkenheid en steun van dit Parlement, het Europees Parlement, nodig om deze strategie gestalte te kunnen geven en deze over te brengen op de bevolking.

Volgende week maakt de Commissie de belangrijkste onderdelen bekend van de strategie die ze formeel aan de Europese instellingen zal voorstellen. Het zal hierbij om drie prioriteiten draaien: slimme groei, inclusieve groei en duurzame groei.

Ten eerste is kennis de belangrijkste motor voor groei. Kennis en innovatie leiden tot de ideeën van morgen, de vaardigheden van morgen, de technologie van morgen. Ten tweede moet er meer werkgelegenheid worden geschapen als we ons Europese sociale model in stand willen houden. Gezonde, welvarende, veilige samenlevingen waarin iedereen het gevoel heeft dat hij of zij een bijdrage kan leveren, moeten ons doel zijn. Dat betekent dat we mensen werk bieden, dat mensen beschikken over vaardigheden, en het betekent dat we de gesel van de armoede keihard moeten bestrijden. Armoede is niet alleen een nationaal probleem; het is een probleem dat vraagt om een gezamenlijke Europese benadering.

Onze sociale markteconomie moet worden klaargestoomd om de kansen die de toekomst biedt, te kunnen grijpen. Ik heb het over duurzame groei, de erkenning dat klimaatverandering moet worden aangepakt, de erkenning dat de hulpbronnen onder druk staan. Ik doel hiermee op een concurrerende economie, een verdieping van de interne markt, betere omstandigheden voor investeringen – vooral voor KMO's – een Europese economie die in staat is in een gemondialiseerde markt overeind te blijven.

Deze prioriteiten zijn bekend, maar het feit dat we er nog niet in geslaagd zijn om deze doelen te realiseren, maakt ze meer en niet minder belangrijk. Het is niet zozeer het recept voor een succesvolle Europese economie dat aan radicale verandering toe is, als wel de aanpak die dit mogelijk moet maken.

Wat hebben we nodig om te slagen? Ten eerste moet de strategie alomvattend zijn. We hebben niets aan een gemengde strategie waar iedereen het makkelijke deel, de dingen waar iedereen een goed gevoel bij krijgt, uitplukt terwijl de echte uitdagingen voor de anderen blijven liggen. Er zijn nog genoeg kwesties: ik denk hierbij aan het voltooiën van de interne markt, aan de kwaliteit van ons belastingstelsel, aan de manier waarop we ons geld besteden in een tijd van zware druk op de overheidsfinanciën, om er maar een paar te noemen.

Ten tweede moet onze strategie gericht zijn op alle delen van onze maatschappij. We krijgen de Europese maatschappij nooit op het goede spoor voor de toekomst als onze inspanningen gepaard gaan met sociale conflicten. Daarom is een proactieve benadering van essentieel belang bij het scheppen van werkgelegenheid en het bestrijden van de gesel van de armoede. Daarom was het ook verstandig om de financiële markten te hervormen. We willen een krachtige financiële sector die in staat is innovatie te financieren en bedrijven te helpen groeien: een financiële sector die zijn bredere verantwoordelijkheden tegenover de maatschappij en de regeringen die hem in tijd van nood te hulp schoten, aanvaardt, een financiële sector die aanvaardt dat effectief toezicht op Europees niveau momenteel nodig is.

Ten derde mogen we het totaalbeeld dat we hebben van de Europese economie niet verwarren met de vraag wie wat doet. Het mag geen debat over bevoegdheden worden. We moeten inzien wat de toegevoegde waarde is van een Europese benadering. Dat spreekt vanzelf in een tijd van mondialisering, waarin we met Amerika, China, Rusland en anderen moeten vaststellen dat een gezamenlijke benadering toegevoegde waarde heeft, bijvoorbeeld in de G20, een initiatief dat de Franse president en ikzelf namens de Europese Unie hebben gelanceerd tijdens het Franse voorzitterschap, toen we de Amerikaanse president voorstelden met deze topontmoetingen in te stemmen. Het is zonder meer noodzakelijk te erkennen dat we meer invloed kunnen uitoefenen als we gezamenlijk handelen. Het heeft geen zin te onderkennen dat er sprake is van een wereldwijde onderlinge afhankelijkheid als we vervolgens de Europese onderlinge afhankelijkheid van de hand wijzen. Daarom moeten we gezamenlijk handelen.

Toch zal heel veel actie op nationaal niveau moeten worden ondernomen. Natuurlijk zijn er nationale verantwoordelijkheden waar regeringen zich in de eerste plaats van moeten kwijten, maar we verwachten ook van regeringen dat ze zich oprecht inzetten voor een Europese benadering. De Europese benadering is nodig, niet om bevoegdheden terug naar Brussel te halen – dat is onze bedoeling helemaal niet – maar met het oog op de onontbeerlijke hervormingen in onze samenlevingen die tot meer welvaart en welzijn voor onze burgers moeten leiden.

Dat krijgen we alleen voor elkaar als we bereid zijn om samen te werken in plaats van elkaar tegen te werken en daarom is er op alle niveaus behoefte aan geloofwaardig eigenaarschap. Een krachtige en echte coördinatie op economisch gebied is noodzakelijk. Het Verdrag van Lissabon biedt ons deze instrumenten en die zullen we benutten.

Tijdens deze Europese Raad zag ik dat men zich bewust is van dit probleem. Ik kan een vergelijking maken tussen de daar gevoerde discussies en de discussies vijf jaar geleden toen we het Verdrag van Lissabon bespraken. Ik zal u eerlijk en openlijk vertellen dat ik heb gezien dat de staatshoofden en regeringsleiders nu veel meer doordrongen zijn van de noodzaak om gezamenlijk te handelen en ook van de externe beperkingen voor de Europese economie. Ik hoop oprecht dat bekrompen nationale belangen een nauwere coördinatie en een effectieve Europese governance ditmaal niet in de weg zullen staan.

We hebben ook op EU-niveau maatregelen van formaat nodig om te kunnen typeren wat we proberen te bereiken: enkele concrete plannen. We zullen er binnenkort enkele presenteren: projecten zoals een innovatieplan, een nieuw programma gericht op vaardigheden, een gedegen industriebeleid, een digitale agenda, groene technologie en een specifiek plan of specifieke maatregel ter bestrijding van armoede. Dit zijn projecten die waarde hebben, die op zichzelf staand effect sorteren, projecten waaruit blijkt waarom Europa een deel van de oplossing biedt en die laten zien dat de Europese Unie het niet bij woorden laat maar ook tot daden overgaat.

Tot slot roep ik u, het Europees Parlement, op om deze projecten als wetgever, als begrotingsautoriteit en als voorvechter van Europees optreden, in alle uithoeken van de Europese Unie krachtig te steunen.

Joseph Daul, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Van Rompuy, mijnheer Barroso, dames en heren, de Europese Raad van 11 februari was de eerste die bijeengeroepen en voorgezeten werd door de heer Van Rompuy, die ik graag welkom wil heten bij zijn eerste optreden tijdens de plenaire vergadering van het Europees Parlement.

Mijnheer Van Rompuy, de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) verwacht veel van u. Ik verwelkom de positieve en pragmatische teneur van uw speeches sinds uw benoeming, en ik waardeer de toon die u wilt zetten in de Europese Raad, maar ik verwacht wel van u en de Raad dat u zich realiseert dat uw betrekkingen met ons, de leden van het Europees Parlement, vanwege het Verdrag van Lissabon veranderd zijn. Wij zijn gelijkwaardige besluitvormers, en dat heeft niet alleen juridische maar ook politieke consequenties.

Dan kom ik nu bij de kern van de debatten van 11 februari. Dat is uiteraard de 2020-strategie, maar het is ook de euro en het economisch en begrotingsbeleid, aangezien speculatie tegen de Griekse schuld en de euro zeker onverwachte gasten waren in de Solvay-bibliotheek.

Ik zou de volgende vraag willen stellen: is de verzwakking van onze eenheidsmunt uitsluitend te wijten aan de Griekse crisis, of is de euro het doelwit van rechtstreekse aanvallen van degenen die ontevreden zijn over zijn macht en over de macht van de betrokken lidstaten?

Mijn tweede vraag is: wachten wij af tot de situatie in bepaalde landen van de eurozone verslechtert voordat wij reageren, zoals wij met Griekenland hebben gedaan? Zo niet, welke plannen zijn er dan om de koers bij te stellen in de landen die het meeste risico lopen? Dat is mijn vraag aan u, voorzitter Van Rompuy.

Ik ben weliswaar blij met de solidariteitsmaatregelen die op 11 februari zijn genomen, maar ik stel deze vragen omdat ik er ernstig aan twijfel of wij, Europeanen, wel tegen de situatie zijn opgewassen. En wat is de situatie eigenlijk, anders dan het feit dat de Griekse waarschuwing heeft aangetoond hoe noodzakelijk het is dat wij moedige besluiten nemen, om er eindelijk voor te zorgen dat onze munt, de euro, de politieke macht weerspiegelt die hij belichaamt?

Natuurlijk praten wij heel wat af: we praten over economisch bestuur, we praten ook over monetair bestuur, maar wij zouden de zaken heel wat eenvoudiger en zeker doeltreffender kunnen maken als wij een echte begrotingscoördinatie van de leden van de eurozone zouden ontwikkelen en in de praktijk brengen. De voormalige Franse premier, Edouard Balladur, heeft onlangs zelfs de noodzaak erkend om op bepaalde terreinen afstand te doen van soevereiniteit – hetgeen niet eenvoudig is voor een Fransman – en hij pleitte ervoor om de nationale begrotingen van de eurolanden te laten goedkeuren door de Eurogroep, nog voordat ze aan de nationale parlementen zouden worden voorgelegd.

Ik wil hier op dit gedurfde idee ingaan, en ik verzoek de Europese Raad het te willen beschouwen en serieus te onderzoeken. Als de eurolanden hun begrotingen werkelijk zouden coördineren, dan zouden zij een ongekende invloed en manoeuvreerruimte krijgen. Deze macht zou hen in staat stellen om bij de ontwikkeling van nieuwe mondiale regelingen een groot gewicht in de schaal te leggen, maar zou tevens vereisen dat de Europese mogelijkheden zich verenigen binnen de internationale financiële organisaties, waar de euro met één stem moet spreken.

Laat ik een treffend voorbeeld geven – dat volgens mij door de heer Barroso is genoemd –, namelijk dat van het IMF, waar de stemrechten worden berekend aan de hand van het economische gewicht van de staten. Met deze criteria hebben de Verenigde Staten 16,7 procent van de stemrechten in handen, Japan 6 procent, China 3,6 procent en de zes lidstaten die de grondleggers waren van de Europese Unie 18,49 procent. Als de eurolanden echter één front zouden vormen binnen het IMF, dan zouden zij 23 procent van de stemmen vertegenwoordigen en dan zouden alle landen van de Europese Unie tezamen 32 procent van de stemmen vertegenwoordigen, oftewel bijna tweemaal zoveel als de Verenigde Staten.

Geachte voorzitters, dames en heren, zo zien de machtsverhoudingen in de wereld er werkelijk uit. Maar omdat Europa nog steeds verdeeld is, is het niet in staat zijn volle gewicht in de schaal te leggen. Kunnen wij dit nog langer aanvaarden? De PPE-Fractie vindt van niet. Het is hoog tijd, voorzitter Van Rompuy, dat de eurolanden zich bewust worden van deze stand van zaken en er lering uit trekken. Dan zouden zij voorbereid zijn op datgene wat zij binnenkort uit noodzaak zullen moeten doen, namelijk zich daadwerkelijk verenigen, in plaats van zich vast te klampen aan deze façade van economische soevereiniteit, die niets anders is dan gevaarlijke schijn.

Stephen Hughes, namens de S&D-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, sinds het begin van de economische en sociale crisis hebben meer dan zeven miljoen mensen zich aangesloten in de rij van werklozen in Europa. Tegen het einde van dit jaar zijn er vermoedelijk meer dan 25 miljoen mensen werkloos. De goede gezondheid van onze economieën en overheidsfinanciering, die we sinds begin jaren negentig van de vorige eeuw met zo veel moeite op orde hebben gekregen, is in nog geen twee jaar om zeep geholpen. Ondanks kostbare

herstelmaatregelen zijn we er tot nu toe alleen in geslaagd het volledige instorten van het systeem te voorkomen.

De economische groei blijft bijzonder zwak en veel mensen geloven niet meer in een vroegtijdig herstel. Angst voor de toekomst zorgt voor onrust in onze samenlevingen, de ongelijkheid op allerlei terreinen is toegenomen en enkele lidstaten hebben wanhopig behoefte aan EU-brede solidariteit en bescherming nadat ze ten prooi zijn gevallen aan meedogenloze en onbeheerste speculatie. De crisis heeft het wereldwijde concurrentievermogen van Europa ernstig ondermijnd en zijn politieke invloed verzwakt.

In dit sombere landschap moet Europa zijn eigen toekomst nu opnieuw uitvinden om zijn model van economische en sociale ontwikkeling veilig te stellen.

Voorzitter Barroso, u gaat de Voorjaarsraad vragen waar we in 2020 met Europa willen zijn. Dat is een heel belangrijke vraag, maar kunnen we het ons veroorloven om over de verre toekomst te debatteren zolang we nog geen antwoord hebben voor die miljoenen Europeanen die nu de gevolgen van de crisis in hun eigen leven voelen en die zich zorgen maken over morgen. Hebben ze dan nog werk? Hebben ze kans om een nieuwe baan te vinden? Wat voor antwoorden kunt u hun geven?

Ik kan morgen in mijn eigen regio de bevolking moeilijk gaan vertellen dat ze zich geen zorgen hoeven te maken, dat we een plan voor 2020 hebben. Ik moet inspelen op hun onmiddellijke zorgen en angsten en ik wil ze kunnen vertellen dat ze hun baan niet kwijtraken, dat er snel nieuwe banen zullen worden geschapen en dat dit fatsoenlijke banen met een fatsoenlijk loon zullen zijn.

Momenteel is de enige beleidsagenda voor de middellange termijn die van de Europese Raad van december: de consolidatie van de overheidsfinanciering. Tegen 2011 wordt van lidstaten verwacht dat ze een aanvang met de consolidatie maken om hun overheidstekorten binnen twee jaar onder de limiet van 3 procent te krijgen. Tegelijkertijd blijft de werkloosheid doorstijgen. De groei is te zwak om de werkloosheid omlaag te krijgen.

Er zijn andere manieren om Europa uit de crisis te slepen: door in onze beleidsagenda mensen centraal te stellen, met name degenen die het zwaarst getroffen zijn door de crisis. Ik dring er bij voorzitter Van Rompuy en voorzitter Barroso op aan opnieuw na te denken over de aard van de zogenaamde exitstrategie. Europa moet zich op een moreel aanvaardbare manier door deze crisis heen slaan: op een menselijke manier op basis van onze fundamentele waarden – en dat is in economisch opzicht in feite ook een slimmere manier.

Hiervan is geen sprake als het macro-economisch beleid volledig gericht is op snelle consolidatie, dat wil zeggen besparingen op het gebied van overheidsinvesteringen, onderwijs en opleiding, en sociale en gezondheidsdiensten. Consolidatie kan niet alleen door middel van belastingverhogingen worden bereikt. De groeipotentie van Europa krijgt dan nog zwaarder te lijden dan nu al het geval is, en als gevolg daarvan zou het herstel bijzonder traag verlopen en een groot deel van de huidige werkloosheid omslaan in langdurige werkloosheid.

De Europeanen verdienen een evenwichtiger en sociaal verantwoord beleid. We zijn van mening dat deze benadering moet voorzien in een strategie voor het betreden van de arbeidsmarkt, die een integrerend deel van de strategie voor 2020 uitmaakt en de routekaart voor de jaren tot 2015 vormt.

De macro-economische beleidsagenda moet worden gecombineerd met structureel beleid op economisch, sociaal en milieugebied dat gericht is op het scheppen tot 2015 van minstens vijf miljoen netto nieuwe banen, met name in de groene economie. De Europese Raad moet tijdens de top in maart duidelijk aangeven dat deze intentie de hoofddoelstelling van de nieuwe strategie is.

Een behoorlijke coördinatie van het economisch beleid die veel verder gaat dan de controlerende rol van het Stabiliteitspact, moet ervoor zorgen dat een geleidelijke begrotingsconsolidatie in de verschillende lidstaten gecombineerd wordt met het behoud van belangrijk overheidsuitgaven in groeisectoren en belangrijk sociaal beleid.

Dit vergt een politieke gedachtesprong ten aanzien van het economisch bestuur in Europa – en dat in de eurozone in het bijzonder.

Tijdens de top van maart of juni moet de voorzitter een mandaat krijgen om in nauwe samenwerking met de Commissie een ambitieus plan op te stellen voor het versterken van het economisch bestuur in de EU met het oog op een besluit van de Raad van december 2010.

Als we lessen willen trekken uit de huidige crisis en deze zo snel mogelijk achter ons willen laten, moeten we vraagtekens zetten bij de oude handelwijze. Dit is een kans om Europa betekenis te geven voor mensen en niet alleen voor markten. Dit kan alleen realiteit worden als de 2020-strategie inderdaad over mensen en over werkgelegenheid gaat, met andere woorden, als er een ambitieuze sociale agenda en een agenda voor fatsoenlijk werk in de strategie is opgenomen.

Ik roep u namens mijn fractie op om alles in het werk te stellen om de mensen, en niet in de laatste plaats de meest kwetsbare mensen, centraal te stellen in het Europese project.

Guy Verhofstadt, namens de ALDE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ga meteen naar wat ik momenteel het meest urgente probleem vind. We kunnen het wel hebben over 2020, maar we zitten momenteel met een urgent probleem: de eurozone en Griekenland. Daar moet een oplossing voor komen.

Ik denk dat wij, het Europees Parlement, op dit terrein het initiatief moeten nemen. Het is belangrijk dat we vaststellen wat er precies is gebeurd in Griekenland. Vandaag hebben we tegenstrijdige informatie gekregen. Griekenland zegt dat het de Europese Unie en de Europese instellingen alle informatie heeft gegeven. Tegelijkertijd zeggen de Europese Commissie en Eurostat dat ze niet alle benodigde informatie hebben ontvangen en bagatelliseren de investeringsbanken – Goldman Sachs, Morgan Stanley, Deutsche Bank – hun handelen in verband met de kwestie Griekenland.

Ik denk dus dat het de taak van dit Parlement is om zo snel mogelijk hoorzittingen met de betrokken commissie te houden, zodat we alle betrokken partijen over deze kwestie kunnen horen om erachter te komen wat er precies speelt rond Griekenland. Hoe kunnen we spreken over remedies, over oplossingen, over hervormingen in de Europese Unie zolang we niet eens weten wat er in 2008 en 2009 en daarvoor precies in Griekenland gebeurd is? Ik denk dat het absoluut noodzakelijk is dat dit Parlement de verschillende partijen hoort.

Het tweede punt is dat we ons ook moeten buigen over het probleem van de Griekse schuld. Ik denk dat er maar één goede oplossing is. Gisteren las ik het artikel van George Soros in de *Financial Times* over deze kwestie en een paar dagen geleden las ik het artikel van Joschka Fischer in de Duitse pers. Hij zegt wat velen zeggen: de beste oplossing voor de Griekse schuld is een Europese oplossing – euro-obligaties of een Europees monetair fonds. Dit kost de Europese belastingbetaler niets, maar het biedt een oplossing voor de toekomst. Ik denk dat het ook de taak van dit Parlement is om de Commissie en de Raad te vragen deze mogelijkheid te overwegen en te onderzoeken en over de nationale belangen van de huidige lidstaten van de Europese Unie heen te stappen.

Ten derde denk ik dat de vraag wat we moeten doen met 2020 het belangrijkste onderdeel van dit debat vormt. Ik denk dat Griekenland heel goed aantoont wat er mis ging met de strategie van Lissabon. De strategie van Lissabon was te zwak. Het gat tussen de Duitse economie en de Griekse economie werd de laatste tien jaar steeds groter: het gat werd na de strategie van Lissabon groter in plaats van kleiner. Wat wij moeten doen – en dat is het eerste besluit dat de Commissie en de Europese Raad gaan nemen – is erkennen dat de open coördinatiemethode geen goede methode was. Deze methode was te zwak. We hebben een moediger instrument nodig in de Europese Unie. Dit moediger instrument is economisch bestuur in de Europese Unie.

Mijnheer Barroso, ik hoop dat u over een paar dagen, begin maart – ik meen op 3 maart –, met een document hierover komt en ik hoop dat daarin een strategie wordt gepresenteerd die van meer moed getuigt dan de zaken die al dan niet zijn besloten tijdens de informele top. Wat er nu ligt, is nog steeds een intergouvernementele, open coördinatiemethode. De methode is nu iets verbeterd en iets sneller, maar uiteindelijk is het nog steeds een open coördinatiemethode op basis van intergouvernementalisme. Wat wij van u vragen is dat u het voortouw neemt ten aanzien van dit economische beleid en dit economisch bestuur en dat u, samen met Olli Rehn, met een moedig voorstel komt dat leidt tot economisch bestuur in de Europese Unie. Het is onzin om wel een monetaire unie te hebben maar geen economische en sociale en politieke unie. De problemen met Griekenland zijn daar het bewijs van.

(Applaus)

Ik denk dat dit een moment is waarop we een moedig besluit van de Commissie mogen verwachten, en ik hoop dat de Commissie op 3 maart een document voorstelt dat veel ambitieuzer is dan de – in mijn ogen – teleurstellende conclusies van de informele top.

(Spreker verklaart zich bereid om een “blauwe kaart”-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb de volgende vraag voor de heer Verhofstadt: bent u er voorstander van dat landen die geen deel uitmaken van de eurozone landen die wel in de eurozone zitten, uit de ellende helpen? Is dat waarvoor u pleit?

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie.* - (EN) Misschien is het in de nabije toekomst wel nodig Groot-Brittannië uit de ellende te helpen. Ik heb namelijk gezien dat het begrotingstekort van Groot-Brittannië nog hoger is dan dat van Griekenland.

(Applaus)

Als ik me niet vergis, is het begrotingstekort momenteel 12,9% van het BBP. Ik denk dus dat het belangrijkste op dit moment is dat we ten aanzien van de eurozone een geloofwaardige strategie hanteren en ik ben er van overtuigd dat Groot-Brittannië ooit – als het morgen niet is dan wel overmorgen – lid van de eurozone wordt. Geloof me.

Rebecca Harms, *namens de Verts/ALE-Fractie.* - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik hoop dat de Britse kleuterschool zo vriendelijk zal zijn om eventjes te luisteren.

(Interruptie)

Ik wilde het eigenlijk eerst over de EU 2020-strategie hebben, maar nu begin ik toch met Griekenland, ook vanwege de inmenging van rechts in dit Parlement. Ik denk dat we in het debat over de situatie in Griekenland en de perspectieven voor Griekenland het minst gebaat zijn bij een anti-Griekse, nationalistische of anti-Europese houding. Volgens mij worden door de crisis in Griekenland nu fouten zichtbaar die sinds lang worden gemaakt – in een crisis komt vaak meer aan het licht dan in goede tijden.

Ik wil graag aansluiten bij een vraag van de heer Verhofstadt. Als wij geen anti-Europese ontwikkelingen willen, moeten we ook spreken over de vraag wie er in Brussel verantwoordelijk voor is dat die zaken in Griekenland jarenlang verborgen konden blijven – waarschijnlijk al sinds de gezamenlijke voorbereidingstijd van de monetaire unie. Mijnheer Barroso, ik meen dat u op dit gebied een essentiële verantwoordelijkheid draagt. Dat is nu precies wat u moet onthullen, want tot nu toe zien we slechts een topje van de ijsberg wat de verantwoordelijkheden betreft, of hebben we daar een vermoeden van. We zien echter niet het systeem van onverantwoordelijkheid dat daaronder ligt.

Ten tweede, ook in Griekenland moet veel veranderen. Binnen de eurozone moet eigenlijk een vriendschappelijk debat met de Grieken worden gevoerd. Als deze hulp werkelijk nodig is – wat ik zie aankomen – en er weer een beroep moet worden gedaan op de Europese solidariteit – en die mogelijkheid wil ik hier in geen geval uitsluiten – dan zullen de Grieken echt iets moeten veranderen. De omvang van de publieke sector is buitensporig. Wanneer ik de Grieken met wie ik heb gesproken mag geloven, werkt 25 procent van de Griekse beroepsbevolking in de publieke sector, terwijl die niet eens goed is. Op dat gebied zijn er werkelijk hervormingen nodig.

Er moet echter niet alleen maar iets aan de kant van de uitgaven worden veranderd, want ook aan de kant van de inkomsten is er duidelijk veel mis. Ik vind dat de heer Papandreou gelijk heeft met zijn idee om de belastingaangiften van goed verdienende Grieken openbaar te maken. Daartoe hoeft men geen cd's in Zwitserland te kopen; dat kan ook anders worden gedaan. Dan zal heel snel duidelijk worden dat ook in Griekenland de inkomsten aanzienlijk kunnen worden verbeterd wanneer de belastingvlucht eindelijk een halt wordt toegeroepen en de mensen die in Griekenland een luxe leventje leiden op een fatsoenlijke manier belasting betalen.

Mijn collega Sven Giegold zal later waarschijnlijk nog iets over de euro-obligaties zeggen. Ik wil nog één zin aan de EU 2020-strategie wijden. Mijnheer Barroso, u bent op geen enkele manier ingegaan op de gebreken van de Lissabonstrategie. Ik denk dat het niet evalueren van de Lissabonstrategie weinig goeds belooft voor het succes of mogelijke succes van de nieuwe strategie. Deze is in beginsel als geïntegreerde strategie niet slecht, maar ...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken.)

Timothy Kirkhope, *namens de ECR-Fractie.* - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank de heer Verhofstadt dat hij ons allen herinnerd heeft aan de mislukking van het linkse economisch beleid in het Verenigd Koninkrijk. We zijn hem erkentelijk voor zijn advies en ik hoop dat mijn collega's en ik er de komende verkiezingen iets aan kunnen doen.

Zelfs vóór de recente crisis moesten de economieën van Europa al terrein prijsgeven aan onze grootste rivalen en concurrenten. Ons groeiniveau was lager, onze werkloosheid hoger, onze relatieve handelspositie werd zwakker en ons aandeel in de wereldwijde productie daalde. We hadden de strategie van Lissabon gelanceerd, maar deden dat met onvoldoende overtuiging en inzet. Het is dan ook niet verbazingwekkend dat de strategie mislukte. Het mag met Europa 2020 niet dezelfde kant op gaan. Ik ben heel blij dat mijn fractie een van de eerste was die met voorstellen kwam om bij te dragen aan de voortgang ervan.

We moeten nu een nieuwe koers uitzetten voor onze economieën. We moeten erkennen dat regeringen geen productieve banen scheppen en niet zorgen voor een hogere levensstandaard. Alleen concurrerende bedrijven en succesvolle ondernemers zijn daartoe in staat. Onze lidstaten en de instellingen van de Europese Unie moeten die dus steunen door de lastendruk waarmee ze worden geconfronteerd, te verlichten. We hoeven er niet op te rekenen dat onze economieën dynamisch worden als we degenen die groei en werkgelegenheid genereren nog zwaardere belastingregelingen en bureaucratische regels opleggen. We moeten meer onderzoek en ontwikkeling stimuleren en streven naar beter hoger onderwijs en betere beroepsopleidingen, zoals voorzitter Barroso zojuist benadrukte. We moeten de interne markt nieuw leven inblazen en uitbreiden naar nieuwe terreinen.

Er staat uitermate veel op het spel. Bijna drie eeuwen lang waren de sterkste economische mogelijkheden in de wereld ook de landen met de meest liberale en democratische grondwet. Het streven naar vrijheid gaat gelijk op met economische welvaart. We staan nu aan het begin van een nieuw tijdperk. Tegen het einde van deze eeuw is de economische macht mogelijk voor een aanzienlijk deel verschoven naar landen met ondemocratische regeringen. Dit autoritaire kapitalisme gaat wellicht niet soepel over in het democratische en verantwoordelijke kapitalisme dat we momenteel in Europa en het westen kennen.

We hopen dat deze staten liberaliseren. We zullen ze beleefd aanmoedigen dat te doen, maar we kennen de risico's. Het is in het belang van onze burgers dat het programma Europa 2020 leidt tot meer fatsoenlijke banen en een hogere levensstandaard en het is in het belang van de vrije wereld dat het programma Europa 2020 de weg wijst naar een sterkere economische toekomst voor al onze burgers.

Lothar Bisky, namens de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, in nood leert men zijn vrienden kennen, zegt het spreekwoord. Er zijn zevenentwintig regeringen in de Europese Unie die – ieder voor zich – proberen om hun eigen banken en grote bedrijven te redden. Dat betekent tot dusver meer schulden voor iedere afzonderlijke staat en drastische bezuinigingen voor de burgers. Dat wordt dan eufemistisch aangeduid met loonmatiging, vermindering van de indirecte loonkosten, privatisering van levensrisico's zoals ouderdom, gezinsvorming, ziekte en opleidingswensen.

Juist de banken speculeren met de reddingspakketten van de overheid tegen de nationale begrotingen. De banken zijn hierin al verder dan de landen. De Hypo Real Estate en de Commerzbank die in Duitsland met miljarden aan staatsteun zijn gered, zitten in Griekenland bij de handel in peperdure staatsobligaties op de eerste rij. Daar wordt met belastinggelden gespeculeerd en wel met het eerlijk verdiende geld van de gewone mensen die niet zoals de rijkere hun toevlucht kunnen nemen tot een Zwitserse bankrekening.

(Interruptie)

Ik vind het niet leuk, collega, om mijn argumenten te ondersteunen met negatieve voorbeelden uit Duitsland. Maar in Duitsland vraagt een regeringspartij voortdurend om belastingverlichting en tegelijkertijd roept men de Griekse regering op meer belastingen te innen. Wie zal die echter moeten opbrengen? Ik ben bang dat dit vooral degenen zullen zijn die nu al nauwelijks kunnen rondkomen van hun arbeidsloon. Was het niet Duitsland, de voormalige wereldkampioen van de export, die de loonontwikkeling al jaren geleden heeft losgekoppeld van de productiviteit, wat tot sociale dumping heeft geleid?

In het Oudgriekse theater betekent een crisis dat er een keerpunt mogelijk, ja zelfs uitgelokt wordt. Om zo'n keerpunt teweeg te brengen, moeten we eisen dat nu eindelijk een wettelijk minimumloon wordt ingevoerd. Voor dezelfde arbeid op dezelfde plaats moet hetzelfde loon worden betaald. We hebben een communautaire harmonisering van de belastingsoorten nodig, maar vooral hebben we behoefte aan gemeenschappelijke regelgeving voor en controle op de financiële markten en een werkelijk gemeenschappelijk, op grond van solidariteit gecoördineerd economisch en financieel beleid met bindende sociale en ecologische doelen!

Nigel Farage, namens de EFD-Fractie. – (EN) President van Europa, die langverwachte dag. Ons werd gezegd dat wanneer we een president hadden, we een indrukwekkend mondiaal politiek figuur zouden zien, de man die de politiek leider van vijfhonderd miljoen mensen zou zijn, de man die ons allen zou vertegenwoordigen op het wereldtoneel, de man wiens baan zo belangrijk was dat u uiteraard meer betaald krijgt dan president

Obama. Nou, ik vrees dat we u hebben gekregen. En het spijt me, maar na dat optreden dat u eerder hebt gegeven... Ik wil niet onbeleefd zijn, maar weet u, echt waar, u hebt het charisma van een natte dweil en het uiterlijk van een lagere bankbediende.

(Protesten)

De vraag die ik wil stellen en die wij allemaal gaan stellen is: wie bent u? Ik had nog nooit van u gehoord; niemand in Europa had ooit van u gehoord. Ik zou u willen vragen, meneer de president: wie heeft er voor u gestemd?

(Luide protesten)

En welk mechanisme – ik weet dat democratie niet populair is bij jullie lui – welk mechanisme hebben de volkeren van Europa om u af te zetten? Is dit Europese democratie?

Toch voel ik dat u competent en capabel en gevaarlijk bent, en ik twijfel er niet aan dat het uw bedoeling is om de sluipmoordenaar van de Europese democratie en de Europese natiestaten te zijn. U lijkt te walgen van alleen al het concept van het bestaan van natiestaten; misschien komt dat omdat u uit België komt, wat uiteraard zo ongeveer een non-land is.

(Reacties)

Maar sinds u de macht hebt overgenomen, hebben we gezien dat Griekenland tot niet meer dan een protectoraat is teruggebracht. Meneer, u hebt totaal geen legitimiteit in deze baan, en ik kan met vertrouwen zeggen dat ik namens de meerderheid van het Britse volk kan spreken wanneer ik zeg: we kennen u niet, we willen u niet, en hoe sneller u de laan wordt uitgestuurd, hoe beter.

De Voorzitter. – Zoals u zelf zei, mijnheer de fractievoorzitter, u wilt niet onbeleefd zijn.

Ik wil graag verder gaan. Bent u bereid een “blauwe kaart”-vraag te beantwoorden?

Joseph Daul, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer Farage, bent u bereid om artikel 9 van het Verdrag toe te passen door te verzoeken om simpelweg uit Europa te stappen? Op die manier zult u tevreden zijn.

Martin Schulz, namens de S&D-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik ben zeer teleurgesteld in u, mijnheer Buzek. Men kan iemand bekritisieren om zijn politiek, maar het is onaanvaardbaar dat een fractievoorzitter de voorzitter van de Europese Raad in dit Parlement ‘een natte dweil noemt.

(Applaus)

Ik verwacht van u, mijnheer de Voorzitter, dat u hem tot de orde roept. Het is onaanvaardbaar dat deze man de waardigheid van dit Parlement ongehinderd schendt. Ik wil ook tegen Joseph Daul zeggen dat het er niet om gaat dat Groot-Brittannië uit de EU treedt. De heer Farage kan zijn mandaat misschien beter teruggeven, wanneer de Europese Unie en het Europees Parlement hem zo slecht bevallen.

(Applaus)

De Voorzitter. – Ik zal herhalen wat ik de heer Farage twee maanden geleden ook heb meegedeeld: dit soort toespraken, waarin mensen persoonlijk worden aangevallen, worden in het Europees Parlement niet getolereerd. In mijn gesprek met de heer Farage heb ik hem hierop gewezen. Ik wil er dan ook op wijzen dat ik precies doe en heb gedaan wat de heer Schulz heeft voorgesteld.

Nigel Farage (EFD). – (EN) U vindt het misschien niet leuk wat ik zeg, maar kijk eens naar uw gedrag. Nadat het Ierse volk “nee” had gestemd in een referendum, zei u dat onze fractie, door de “nee-stem” te steunen, de deur naar het fascisme had geopend; u zei dat we ons hadden gedragen als een fractie in het Parlement als Hitler en de nazi's in de Reichstag. We zijn zwakzinnig genoemd door Danny Cohn-Bendit. U weet, het moet van ... Het kan niet van één kant –

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

De Voorzitter. – Mijnheer Farage, het spijt me, maar dat was geen persoonlijke verklaring. We moeten orde houden en alle regels van ons Parlement naleven.

Frank Vanhecke (NI). – Laat mij eerst rustig vaststellen dat wij dit debat voeren hier in deze zaal, in Brussel, in België. Het land België kunnen wij - zonder in het minst te overdrijven - in deze economische context

omschrijven als het Griekenland aan de Noordzee. Want dit land, België, heeft na Griekenland en Italië de grootste procentuele overheidsschuld van heel Europa. Wij zijn een fundamenteel ziek land in Europa en dat is niet in het minst de verdienste - als ik dat zo mag noemen - van een van de vorige sprekers, ex-premier Verhofstadt, die inzake bedrog en artificiële opsmuk van begrotingen nog lessen zou kunnen geven aan de Grieken!

Laten wij dus maar niet te hoog van de toren blazen. Laten wij vooral niet beweren dat wij de crisis kunnen bezweren door nog meer overheidsschuld te creëren, het fameuze Verhofstadt-voorstel voor een Europese staatslening die ooit toch een keer door iemand zal moeten worden betaald. Het zijn integendeel telkens Europese beslissingen geweest die ons naar de crisis hebben geleid, Europese beslissingen om de criteria van Maastricht en van het stabiliteitspact in de vuilnisbak te kieperen *à la tête du client*, want Europa moest vooruit.

Het is diezelfde eurocratische koppigheid die ons nu de toetredingsstrategie van Turkije door de strot duwt, waarbij de economische en geografische realiteit moet wijken en de Europese burgers massaal moeten betalen voor de potentiële toetreding van een land dat niet eens Europees is. De oplossing is niet méér Europa. De oplossing is nationale verantwoordelijkheid en de verplichting van de individuele landen om de tering naar de nering te zetten.

Corien Wortmann-Kool (PPE). - Voorzitter Buzek, voorzitter Barroso en natuurlijk ook voorzitter Van Rompuy, wij zijn verheugd dat u vandaag hier bent en met uw start toont u aan dat u ambitieus te werk wilt gaan, maar ook precies zoals uw rol in het Verdrag van Lissabon bedoeld is. Op voorhand hulde hiervoor.

Het is belangrijk dat u hier bent in verband met de aankomende 2020-strategie, want die is cruciaal om Europa op wereldniveau weer mee te krijgen. Voorzitter, en dat zeg ik ook tegen voorzitter Barroso, u kent onze prioriteiten. De groene sociale markteconomie staat daarin centraal. Dat betekent dat het er vooral om gaat het midden- en kleinbedrijf weer goed op gang te krijgen als motor van onze werkgelegenheid. Hierbij gaat het niet alleen om handel en diensten, maar ook om onze Europese industrie, die wij op wereldschaal weer concurrerend moeten krijgen. Het gaat tevens om onze agrarische sector en de kwalitatief hoogwaardige voedselproductie, die ook concurrerend zijn op wereldschaal. Dat betekent dat wij een midden- en kleinbedrijf nodig hebben, dat rijk is aan kennis, innovatie en duurzame technologie.

Die 2020-strategie moet echter gebouwd zijn op een degelijk fundament. Een degelijk fundament betekent een exitstrategie die gepaard gaat met een sterk stabiliteits- en groeipact en met de noodzakelijke hervormingen van de overheidsuitgaven in de lidstaten. Voorzitter, de oude strategie van Lissabon bestond te veel uit vage doelstellingen en toont het failliet aan van de open coördinatiemethode. Daarom is mijn vraag aan u: hoe gaat u uiteindelijk echt *commitment* van de lidstaten bij deze nieuwe strategie afdwingen met concrete doelstellingen, maar wel binnen de krijtlijnen van het Verdrag van Lissabon als het om subsidiariteit gaat?

Marita Ulvskog (S&D). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, volgens de eigen cijfers van de Commissie leven momenteel tachtig miljoen EU-burgers onder de armoedegrens. Dat is schandalig en ook een belemmering voor elke andere ontwikkeling. Tegelijkertijd staat hier in het Parlement een man als de heer Farage beledigingen uit te kramen, terwijl Europa zich in een crisis bevindt en wij zeer veel belangrijke zaken moeten bespreken. Hij zou een time-out moeten krijgen en niet aan de vergadering van volgende week in Straatsburg mogen deelnemen. Dat zou een milde straf zijn voor zijn gedrag.

Het is nu onze taak een nieuwe Lissabonstrategie op te stellen, namelijk de EU 2020-strategie. Het is daarbij belangrijk te beseffen dat sociale samenhang en duurzame ontwikkeling van wezenlijk belang zijn voor economische groei. Zo zal de eerste samenleving die zich verlost van de afhankelijkheid van fossiele brandstoffen ook het voortouw nemen in het creëren van nieuwe groene banen. Wij hebben echter financiële middelen nodig om dit te laten slagen. Ten minste 50 procent van de middelen die door de Europese Unie en de lidstaten opzij zijn gelegd om ons uit de crisis te helpen, moet worden geïnvesteerd in een nieuwe *Green deal* die deze nieuwe groene banen kan creëren. Het zevende en het achtste kaderprogramma moeten worden gericht op onderzoek naar en ontwikkeling van hernieuwbare energie.

De Commissie moet ook krachtige maatregelen nemen om de sociale uitsluiting tegen te gaan die zich nu in heel Europa voordoet en om de partners van de arbeidsmarkt te versterken. De afgelopen jaren is men de Europese Unie terecht gaan zien als een bedreiging voor de vakbeweging. Dat moet veranderen. Een eerste stap zou zijn om de controversiële detacheringsrichtlijn ofwel de "loondumpingsrichtlijn", zoals zij in Europa ook wel wordt genoemd, te herzien. Deze richtlijn veroorzaakt namelijk veel woede en conflicten en daar hebben wij vandaag in het Parlement genoeg gezien.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het doel van EU 2020 zou moeten zijn om het potentieel van de Europese burger vrij te maken. Al te vaak vergeten we dat onze groeistrategieën worden opgesteld ten behoeve van onze burgers en de toekomst van onze kinderen.

Het lijkt geen twijfel dat de Strategie van Lissabon zijn doel voorbij schoot, toen werd geprobeerd er alles in onder te brengen. Met zo'n brede agenda werd de hoofdzaak uit het oog verloren en daarmee ook de mogelijkheden om de gestelde ambitieuze doelen te bereiken.

Wil de 2020-strategie meer effect sorteren, dan moet de formule in iets totaal anders worden omgezet. Het werk zou gericht moeten worden op de paar specifieke terreinen waarop moet worden ingegaan op de essentiële elementen van duurzame groei.

Als de enige rechtstreeks gekozen instelling van de EU, en uitgerust met volledige medebeslissingsbevoegdheden, zal dit Parlement zijn zegje kunnen doen inzake de 2020-strategie. Als de Commissie en de Raad legitimiteit en openheid willen waarborgen, doen ze er goed aan het Parlement te betrekken bij het lopende werk aan de 2020-strategie.

Net zoals openheid en transparantie van essentieel belang zijn voor het scheppen van een Europa van de burgers, zijn het ook zeer belangrijke instrumenten om crises in overheidsfinanciën te voorkomen, zoals de crises die momenteel de landen in heel de Unie treffen.

Iedereen wijst met de vinger naar Griekenland, maar er zijn ook andere lidstaten die niet aan benchmarking hebben gedaan, Europa hebben bedrogen over hun tekorten en met hun financiële cijfers hebben geknoeid. De open coördinatiemethode is veranderd in een geheime verstandhouding en openlijke vernedering.

Onthoud dat wat voor burgers geldt, ook geldt voor regeringen. Vrijheden brengen ook verantwoordelijkheden met zich mee. Het is nu tijd voor de regeringen in Europa om die verantwoordelijkheid ernstig te nemen, omdat de problemen waarvoor we staan ernstig zijn.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik ben het eens met het idee om de doelstellingen van de EU-2020-strategie terug te brengen tot een beperkt aantal, op voorwaarde dat ze in ieder geval ambitieus zijn, ambitieus om te beginnen wat betreft het terugdringen van de menselijke invloed op het milieu. Het gaat dus niet alleen om het klimaat, en vanuit dat oogpunt vinden wij dat terugkeren naar het cijfer van twintig procent ver achterblijft bij wat echt nodig is. Zelfs dertig procent is niet ambitieus.

Vervolgens ambitieus wat betreft het terugdringen van ongelijkheid, bijvoorbeeld door het armoedeniveau in Europa tegen 2020 met vijftig procent terug te dringen; dat zou zeker niet het maximaal haalbare zijn. Ambitieuw wat betreft onderwijs, onderzoek, ontwikkeling en innovatie, en natuurlijk ook ambitieus met betrekking tot het creëren van werkgelegenheid.

Zoals al is gezegd moeten deze doelstellingen meetbaar en bindend zijn. Of dat via een bonus-malussysteem of iets anders is, doet er niet zo veel toe, maar wij hebben resultaten nodig. Wij zullen deze resultaten echter niet bereiken zonder twee absoluut noodzakelijke ingrediënten.

Het eerste ingrediënt is een krachtig systeem van marktregulering, en vanuit dat oogpunt, mijnheer Van Rompuy, baren de ontwikkelingen inzake het toezicht op de financiële markten en de standpunten die de Raad heeft aangenomen, ons grote zorgen.

Wat het tweede ingrediënt betreft, zou ik willen onderstrepen wat de heer Daul heeft gezegd. Inderdaad, mijnheer Daul, de lidstaten zullen opnieuw iets van hun soevereiniteit moeten inleveren, met name op fiscaal gebied. Ik vraag mij af wat de positie van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) op dit punt is. Zonder een sterke fiscale convergentie zijn wij niet in staat onze overheidsfinanciën weer in evenwicht te brengen en ons belastingstelsel vanuit een duurzame basis op te bouwen. Wij denken aan energie en wij denken, uiteraard, aan belasting op financiële transacties.

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik steun de richting van de EU 2020-strategie, vooral in deze tijd van economische crisis, en zou erop willen aandringen dat de EU zich concentreert op de bestaande relatieve economische voordelen en concurrentievoordelen van Europa en alle beschikbare instrumenten en middelen gebruikt, in het bijzonder op het gebied van O&O, om echte toegevoegde EU-waarde te creëren.

Ik wil graag dat wij prioriteit geven aan de voltooiing van de interne markt voor diensten en goederen en dat wij een ambitieuze aanpak nastreven door een interne markt voor innovatief onderzoek te creëren. Onderzoek

en ontwikkeling moeten zowel aan universiteiten als bij particuliere ondernemingen in Europa breed worden gestimuleerd, zodat we de voorhoede kunnen vormen van nieuwe duurzame industrieën en technologieën.

We moeten echter oppassen voor wetgeving die ertoe dient om deze ontwikkelingsprocessen te belemmeren. We moeten de koppeling tussen onderzoek in de private sector en academisch onderzoek verbeteren en ijveren voor een gemakkelijkere overdracht van kennis aan banen- en welvaartscheppende ondernemingen. Behalve meer financiële middelen beschikbaar te stellen voor innovatie moeten we ervoor zorgen dat de administratieve last verlicht wordt, in het bijzonder voor het mkb en micro-ondernemingen. Het volgen van mkb-vriendelijk aanbestedingsbeleid en het mkb laten deelnemen aan publiek-private partnerschappen zullen een begin zijn.

Een EU 2020-strategie die zich concentreert op innovatie op gebieden waarop reeds expertise bestaat...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, op dit moment worden er in Griekenland massale stakingen gehouden door werknemers in de particuliere en publieke sector.

De werknemers hebben hun woede en verontwaardiging geuit over de harde maatregelen die de Griekse regering op aandringen van de Europese Unie en met name de onlangs gehouden Europese Raad heeft genomen. In plaats van maatregelen te nemen ten gunste van de zwakke economieën, in plaats van maatregelen te nemen die een einde maken aan speculaties en een paraplu van economische en sociale solidariteit creëren, in plaats van te erkennen dat het stabiliteitspact niet bestaat en dat de herinvoering ervan de recessie alleen maar verergert, en in plaats van te erkennen dat het Verdrag van Lissabon jammerlijk is mislukt, hebt u tijdens deze Europese Raad de 2020 Europese Commissie voorbereid als een uitbreiding en voortzetting van het Verdrag.

U behandelt Griekenland als een zondebok en legt maatregelen tegen de werknemers op, die geen schuld hebben aan de crisis, hetgeen tot gelijksoortige maatregelen voor andere landen zal leiden.

De burgers van Griekenland en de burgers van Europa zullen binnenkort hetzelfde met u doen als de burgers van Argentinië met het Internationaal Monetair Fonds hebben gedaan.

Rolandas Paksas (EFD). – (LT) Het is symbolisch dat we het vandaag, twintig jaar na de val van de muur die Europa verdeelde, over Europa 2020 hebben. Ten eerste wil ik de topprioriteiten van de Europa 2020-strategie goedkeuren: kennis en innovatie, een samenleving met een hoge werkgelegenheid en een concurrerende en duurzame economie. Ik stel voor dat we nog twee prioriteiten toevoegen: ontwikkeling van de infrastructuur en een doeltreffend energiebeleid. Hoewel we de versterking van energiezekerheid als één van de belangrijkste prioriteiten benadrukken en de diversifiëring van energiebronnen en aanvoerroutes trachten veilig te stellen, moeten we de belangrijke projecten *Rail Baltica* en *Via Baltica* niet vergeten, die niet alleen voor Litouwen belangrijk zijn. Ik denk dat we bij de voorbereiding van een nieuwe strategie moeten nagaan waarom we de doelstellingen van de strategie van Lissabon niet hebben behaald. We moeten niet alleen nieuwe strategiedoelen en –taken vaststellen, maar discussies die soms te lang duren, omzetten in concrete maatregelen met exacte termijnen.

VOORZITTER: DAGMAR ROTH-BEHRENDT

Ondervoorzitter

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik denk dat deze crisis ons de gelegenheid biedt om standvastig en vol overtuiging verder te gaan met de opbouw van een sterk Europa. In dat sterke Europa moeten wij de uitdrukking “de coördinatie verbeteren” waarschijnlijk over boord gooien, omdat alles afhankelijk is van de onderwerpen die gecoördineerd moeten worden en verlamming en onduidelijkheid dan onvermijdelijk zullen zijn.

Zolang we niet dichterbij een financiële integratie van Europa komen en er geen euro-obligaties worden uitgegeven, zullen de overheidsfinanciën en -tekorten van de Europese landen daar de nadelige gevolgen van ondervinden.

Hoe het ook zij, de Europese instellingen kunnen nu al concrete maatregelen nemen, en dan ik laat al dat geklets over coördinatie maar even buiten beschouwing. Zo is er aan de ene kant de Europese Centrale Bank die zorgt voor de harmonisatie van financiële supervisie, en aan ... *(de rest van de toespraak is om technische redenen niet beschikbaar)*

Werner Langen (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Barroso en mijnheer Van Rompuy, de 2020-strategie moet – in tegenstelling tot wat er met de Lissabonstrategie is gebeurd – ook daadwerkelijk worden uitgevoerd, wil zij kans van slagen hebben! Het probleem was niet dat de doelen verkeerd waren, zoals de vorige sprekers hebben gezegd, maar vooral dat de lidstaten zich niet aan hun verplichtingen, aan de regels hebben gehouden. En de Commissie toonde te weinig moed, mijnheer Barroso! Zij was niet moedig genoeg toen het ging om de uitvoering, om het aanmoedigen van hervormingen en het doorvoeren van haar eigen strategie.

U hebt nu met een grote meerderheid een nieuwe Commissie voor uw tweede ambtstermijn – ik hoop dat u alles verbetert, dat u weer dynamiek in Europa creëert, dat u de technologie bevordert, dat we niet alleen over een andere verdeling spreken, maar dat we de concurrentie aangaan met de andere economische regio's in de wereld. Deze regio's vragen niet of de Europeanen het onderling eens worden en of ze nieuwe herverdelingsprogramma's uitvoeren. Ze hebben hun eigen dynamiek en wij moeten daarop reageren! Dat is de taak die we met deze strategie moeten vervullen.

Tot dusver zijn slechts ontwerpen voorgelegd en ik hoop dat deze nog worden verbeterd, want de voorgelegde ontwerpen geven blijk van een soort 'doorgaan-op-dezelfde-manier'-mentaliteit. Er worden geen echt nieuwe aanpakken voorgesteld! Ook de nieuwe voorzitter van de Raad is niet echt met iets nieuws gekomen. We hebben deze strategie echter nodig om de concurrentie het hoofd te bieden! Er moeten nieuwe raamvoorwaarden worden gedefinieerd. We moeten nadenken over de klimaatdoelstellingen van het verleden. We moeten de technologie stimuleren en mogen niet langer hinderpalen opwerpen.

Van de Commissie als college wordt gevraagd niet slechts de belangen van de individuele commissarissen te vertegenwoordigen, maar in Europa de leiding te nemen! U kunt zeker zijn van onze onvoorwaardelijke steun. Alleen op die manier wordt de 2020-strategie een succes – niet als de regeringen laf zijn en men blijft volhouden dat iemand moet betalen voor wat de desbetreffende partner in Europa zelf niet doet!

Stéphane Le Foll (S&D). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Barroso, mijnheer Van Rompuy, om te beginnen wil ik opmerken dat, wat de 2020-strategie betreft, iedereen het eens is over de doelstellingen. Het probleem van ons continent is echter dat het momenteel oprabbelt uit een ernstige crisis, die gekenmerkt wordt door het feit dat wij wereldwijd te maken hebben met een uiterst zwakke of zelfs negatieve groei.

Dit vereist dus politieke bewustwording, en voor mij zitten daar twee doelstellingen aan vast. Ten eerste moeten wij ons afvragen hoe wij ons in politiek opzicht gaan organiseren. In de functies die u bekleedt, hebt u twee belangrijke verantwoordelijkheden: u moet coördinatie van het economisch beleid aanmoedigen – wat absoluut noodzakelijk is – en doelen vaststellen, met inbegrip van het gereedschap om ze te verwezenlijken.

Dit brengt mij bij de tweede doelstelling, die volgens mij van essentieel belang is, en die tegelijkertijd ook een vraag is. Om de doelstellingen van een overheidsbeleid te verwezenlijken is een begroting nodig. Europa staat momenteel voor dit dilemma: de lidstaten hebben aanzienlijke tekorten en hoe groter hun tekorten zijn, hoe minder zij in de gemeenschappelijke pot van Europa zullen stoppen. Hierdoor zijn wij minder in staat om onze groei een nieuwe impuls te geven.

Hoe lossen wij dit dilemma op? Dat is de vraag die ik u stel. De vraag berust op twee onderdelen. Ten eerste, welke richtsnoeren gaat u verdedigen bij de bespreking van de begrotingsperspectieven met de lidstaten? Ten tweede, bent u in staat om te innoveren, zodat de Europese Investeringsbank, evenals de Europese Bank voor Wederopbouw en Ontwikkeling, in staat worden gesteld veel meer verantwoordelijkheid te nemen en – waarom niet? – Europa in staat wordt gesteld te lenen, teneinde deze noodzaak, namelijk de toekomstige groei, te financieren?

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Voorzitters, na de Lissabonstrategie hebben wij nu de 2020-strategie. Is dit louter een verandering van naam of een verandering van koers? Ik richt deze vraag met name aan de heer Barroso. Toen ik uw bijdrage aan de informele Raad las, toen ik u vandaag terecht hoorde spreken over het aantal arme mensen in de Europese Unie en over de noodzaak om een financiële regulering uit te werken, zei ik bij mezelf, mijnheer Barroso, dat het jammer is dat u de afgelopen jaren niet echt voorzitter van de Commissie bent geweest! Want dan had u alles kunnen doen wat u ons vandaag voorstelt. Vandaag zegt u dat de crisis u ervan weerhouden heeft dit te doen, maar het is gemakkelijk om de crisis de schuld te geven. Enfin, voor iedere zondaar is er vergeving, dus laten wij niet nog meer tijd verliezen.

Ik richt mij daarom hoopvol tot de heer Van Rompuy, die ik allereerst op een hartelijkere manier welkom wil heten dan een van onze leden – niet de anderen – eerder heeft gedaan. Wij rekenen in het bijzonder op

u. Het is enigszins paradoxaal, mijnheer Van Rompuy, maar wij rekenen op u om een nieuwe impuls te geven aan een Europa dat waarachtig communautair is, en u komt uit een land waar men weet wat het woord "communautair" betekent in termen van het algemeen belang.

Als u zich hiervoor inzet, dan hebt u de steun van dit Parlement, en ik vind dat wij ons, wat de 2020-strategie betreft, niet door woorden moeten laten misleiden. Als woorden iets betekenen, dan moeten wij bovenal op middellange termijn denken, allesomvattend denken en verder dan nationalisme denken. Ik ben het eens met wat de heer Lamberts zei: op dit moment geven de leden van de Raad ons geen grootse Europese visie op het financiële toezicht. Zij houden beide voeten op de rem.

Persoonlijk stel ik daarom één enkele doelstelling voor, die u overigens zelf noemt in uw document voor de Raad, en dat is om over een Economische en Monetaire Unie te beschikken in al haar aspecten, om de disciplines te versterken en uiteraard om de solidariteit te versterken, en daarnaast om de Raad erop te wijzen dat het bestaan van de problemen in Griekenland gedeeltelijk is te wijten aan de Grieken zelf maar gedeeltelijk ook aan een gebrek aan solidariteit.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, het is gemakkelijk om mooie doelen te hebben. Iedereen heeft aan het begin van het jaar mooie doelen voor ogen, maar pas als de vragen wie, wat, hoeveel en wanneer concreet worden beantwoord, kan zo'n doel een agenda worden; anders blijft het een droom of een preek. Hoe dat zal gaan voor de Europese Agenda 2020 zullen we nog moeten afwachten. De heer Daubert heeft aan het begin van dit debat mijns inziens de kern van het debat zeer duidelijk onder woorden gebracht. Het gaat om het volgende: zijn we bereid afstand te doen van de nationale soevereiniteit op economisch gebied, of zien we liever af van de samenwerking in de Unie, van de euro, van wat we in decennia hebben opgebouwd? Zo dramatisch is het alternatief! Ik zou graag ook van de vertegenwoordiger van de CDU zulke duidelijke taal hebben gehoord, want het is bekend dat juist de conservatieven in Duitsland dit zo vaak in de weg hebben gestaan.

Ik zou willen, mevrouw de Voorzitter, voorzitter van de Raad en voorzitter van de Commissie, dat niet alleen de voorzitter van de Raad rustig en zelfbewust zegt dat de Raad op dit gebied richtsnoeren wil vaststellen, maar dat ook de Commissie samen met het Parlement de taak op zich neemt om actief en voortvarend mee te werken aan deze richtsnoeren voor een gemeenschappelijk Europees economisch bestuur. Daarbij mag er niet alleen een ondersje zijn tussen mevrouw Merkel en de heer Sarkozy, maar moet een serieuze poging worden gedaan om een gemeenschappelijk economisch beleid voor Europa tot stand te brengen.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, wij debatteren nu over de resultaten van de informele bijeenkomst van de Europese Raad, maar zoals u allen weet heeft in Griekenland de complete arbeidersbeweging tot de laatste man het werk neergelegd uit protest tegen precies deze maatregelen, tegen precies deze resultaten. Zij protesteren tegen de Europese Unie zelf en het beleid van de centrumlinkse en centrumrechtse regeringen die eensgezind volks- en arbeidersvijandige maatregelen hebben genomen, puur en alleen om de winsten van de monopolies veilig te stellen.

De Europese Unie, de regeringen en de Commissie willen de werknemers overal in de Europese Unie terroriseren teneinde hen te doen zwichten voor de storm van volksvijandige maatregelen. De werknemers reageren in deze oorlog echter met massale stakingen, demonstraties en protestacties, waarover ik u niets heb horen zeggen, mijnheer Barroso, en met protestacties en stakingen die worden georganiseerd door de klassenbewuste vakbonden in diverse lidstaten van de Europese Unie.

De werknemers kunnen slechts één antwoord geven op het front dat door de kapitalistische partijen wordt opgeworpen, op het Europese eenrichtingsverkeer, op de op compromissen ingestelde vakbondsleiders, op de wijdverbreide aanval door de regering op lonen en pensioenen: de bevordering van een ontwikkeling die hún belangen dient.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, formeel hebben wij wel onze solidariteit betuigd met Griekenland maar in feite ging het er om de lidstaten van de Europese Unie een strikt bezuinigingsbeleid op te leggen.

De heer Van Rompuy heeft op de afsluitende persconferentie duidelijk aangegeven dat het idee is een soort dictatuur van de Europese Unie te creëren en de Raad te transformeren in een keizerlijke junta, met steeds meer macht over de lidstaten.

De krant *The Independent* heeft voorafgaand aan de top onthuld dat Van Rompuy een brief naar de regeringsleiders had gestuurd, waarin hij in een van de bijlagen aangaf dat elk van de leden van de Raad

verantwoordelijk is voor de economische strategie binnen de eigen regering en hetzelfde zou moeten doen op EU-niveau. Of men dit nu beleidscoördinatie of economisch bestuur noemt, alleen de Raad kan een Europese strategie opstellen en hooghouden. Hij voegde daar aan toe dat de Europese Raad zeer ambitieus is, de scepter wil zwaaien en als gids wil optreden, zij het dan binnen een kader van raadpleging. Daarom had hij voorgesteld de Raad iedere maand bijeen te laten komen.

Dit zijn keizerlijke plannen van de architecten van de Europese Unie. Dezelfde plannen komen voor in een project dat de ronde doet in de wandelgangen van de Commissie en waarin ervoor wordt gepleit om van 80 procent van de staatsschuld van de lidstaten van de EU een schuld van de Europese Unie te maken.

De campagne voor een economische superregering van de afgelopen dagen zou niet alleen van Griekenland, maar van alle zevenentwintig EU-lidstaten protectoraten kunnen maken.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, nu heeft de EU dus een nieuwe post-Lissabonstrategie aangenomen, waarbij ze uit voorzorg helemaal geen controleerbare doelen nastreeft. Gerichtheid op de groene economie vormt op zich geen voldoende garantie voor het concurrentievermogen van Europa als productiecentrum. Daarvoor hebben we volgens mij naast een goede energievoorziening en infrastructuur, goed opgeleide vakmensen nodig en niet de ene na de andere golf economische vluchtelingen die als goedkope arbeidskrachten de arbeidsmarkt overspoelen.

Als de nationale arbeidsmarkten flexibeler moeten worden, mag dat er niet toe leiden dat de overgangperiodes voor de nieuwe lidstaten via de achterdeur worden weggenomen. Juist in tijden van crisis waarin steeds meer mensen werkloos worden of met deeltijdbanen of 'één-euro-jobs' in hun onderhoud moeten voorzien, mag de EU de moordende concurrentie op de arbeidsmarkt niet nog groter maken.

In het algemeen mag er van de kant van de Europese Unie geen sprake zijn van willekeur. Wanneer structureel zwakke regio's onvoldoende hervormingen doorvoeren, mag zij niet meteen de financiële steun stopzetten – zelfs niet bij wijze van dreigement! We hebben zeker geen nieuwe adviescommissie nodig voor de evaluatie van doelen die wel weer in een lade zullen verdwijnen. We hebben niet méér centralisme nodig, maar in plaats daarvan moeten de steungelden weer naar het nationale niveau worden overgeheveld. Europa 2020 mag geen verdere concurrentiemarathon en geen privatiseringsexodus teweegbrengen, maar moet zorgen voor welvaart voor de Europese burgers.

De EU heeft nu de kans zich te profileren als een bolwerk tegen de globalisering. Dit is waarschijnlijk haar enige kans!

Mario Mauro (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de Voorzitter van de Raad, u bent dan misschien niet zo bekend, zoals de heer Farage beweert, maar ik weet dat uw idealen diep zijn geworteld in de Europese traditie en cultuur en daar heb ik bewondering en respect voor.

Juist om die reden wil ik dan ook graag reageren op uw zeer rationele betoog door een vergelijking te maken met de voetbalwereld. Het beeld dat u heeft van uw rol lijkt me vergelijkbaar met die van een middenvelder, die tot taak heeft orde in het spel te brengen van een elftal dat na de verandering van de spelregels tengevolge van het Verdrag van Lissabon, moeite heeft om te scoren, met andere woorden om zijn eigen doelstellingen te behalen.

In het licht van dit voorbeeld denk ik dat het Parlement meer risico moet nemen dan de andere spelers. Het moet een entertainer zijn die het spel steeds opnieuw uitvindt, door inspiratie te halen uit de nieuwe regels, en daarmee de aanvalscapaciteiten van het elftal verbetert en onze hypothetische middenvoor, met andere woorden de Commissie onder leiding van Barroso, de kans geeft te scoren.

Wat gebeurt er als we deze aanpak, die ik overigens hartgrondig ondersteun, niet volgen? Dan trekken we ons terug in een defensieve positie en schieten we op eigen doel, tegen de belangen van onze burgers in.

Mijnheer de Voorzitter, juist daarom vraag ik u de nieuwe hoofdrol van het Parlement te steunen en deze niet te zien als een belemmering maar als een kans. We moeten nu allemaal tonen opgewassen te zijn tegen deze historische omstandigheden, tegen deze historische rol en historische taak. En ik weet zeker dat u de juiste persoon bent om hier leiding aan te geven.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) (Het begin van de toespraak is om technische redenen niet beschikbaar) ... Als we het hebben over de 2020-strategie, dan hebben we het niet alleen over de post-Lissabonstrategie maar ook over de strategie om te erkennen dat Lissabon niet nagekomen is, of, om het scherper en directer te zeggen, om te erkennen dat Lissabon mislukt is. Deze strategie was ontwikkeld om ons te verzekeren van

groei en duurzaamheid, maar daaraan is niet voldaan omdat gebleken is dat op die manier geen duurzaamheid gegarandeerd kon worden, noch vanuit financieel oogpunt, noch vanuit het oogpunt van het milieu, noch vanuit sociaal oogpunt.

In het financiële domein heeft Europa de monetaire unie gecreëerd, maar het is nog ver verwijderd van de opbouw van een economische unie en zelfs van coördinatie van het economisch beleid en van fiscale stimulerende maatregelen, waarvan een monetaire unie vergezeld zou moeten gaan.

Wat de energievoorziening betreft moet een gemeenschappelijk Europees beleid nog uitgevonden worden. In sociaal opzicht kunnen we in heel Europa de onvrede constateren van de werknemers en de vakbonden, evenals van de benadeelde klassen die zich zorgen maken over de houdbaarheid van een model dat ons erop vooruit liet gaan toen het Europeanen van ons maakte en toen juist het model was dat ons welzijn en sociale samenhang kon bieden.

Gelet op de informele bijeenkomst van de Raad die op 11 februari plaatsvond, wil ik vragen welke toezegging de Raad, de Commissie, en alle Europese instellingen willen doen om de inzet voor het sociaal pact te versterken, dat genoemd werd in de toespraak van de roulerende voorzitter van de Unie voor de komende zes maanden, de minister-president van de Spaanse regering, de heer José Luis Rodríguez Zapatero?

Dan doel ik op een sociaal pact dat duidelijk kan maken dat Europa deze keer inzet op financiële duurzaamheid en duurzaamheid van het milieu, maar ook op behoud van het sociale model dat ons erop vooruit liet gaan toen het Europeanen van ons maakte.

Jean Lambert (Verts/ALE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de heer Barroso sprak er eerder over dat hij een ambitieuze strategie wil, en het is waar dat enkele onderdelen van het EU 2020-document ambitieus zijn, maar het getal voor de uitstoot van broeikasgassen is zeker niet ambitieus: het is bedroevend en het zal ons niet krijgen waar we heen willen. We zouden voor 2020 naar 40 procent moeten kijken. Het gaat uiteraard niet alleen over het klimaat, maar ook over de beschikbaarheid van hulpbronnen en een efficiënter gebruik van hulpbronnen.

Er is ook veel in deze strategie dat we eerder gezien lijken te hebben, niet in het minst inzake economische groei, die steeds meer overkomt als een doel en niet zozeer als een indicator. Het zou niet het doel van een strategie moeten zijn. De EU heeft vele gebieden waarop we geprobeerd hebben groei los te koppelen van vervoer, energieverbruik, noem maar op, en groei is al lang losgekoppeld van banen. Laten we dus alstublieft niet doen alsof groei op de een of andere manier banen zal opleveren.

We moeten kijken naar niet alleen het verminderen van armoede, maar ook naar het verminderen van ongelijkheden, omdat dat bekende, aantoonbare voordelen heeft, en we moeten ervoor zorgen dat onze financiële instellingen niet de ambitieuze doelen ondermijnen die we zouden kunnen neerzetten.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Mijnheer Van Rompuy, allereerst wil ik u bedanken voor de brief die u ons hebt gestuurd. Ik kan u zeggen dat ik de daarin beschreven principes en waarden, de richting die u wilt inslaan, voor 100 procent onderschrijf. Ik ben blij dat u vandaag hebt gezegd dat u vrijwel maandelijks bijeen wilt komen, omdat het uw taak is om de staatshoofden en regeringsleiders en de lidstaten weer bij Europa te betrekken. De Lissabonstrategie op zich was niet verkeerd, maar de methode was verkeerd en er was niet genoeg politieke wil om de doelen ook in de lidstaten uit te voeren. U moet de lidstaten coördineren op die terreinen waar de bevoegdheden van de Europese Commissie en de Unie ontoereikend zijn.

U zegt heel duidelijk dat de markt niet voldoende is. Ja, dat is waar, wij willen een sociale markteconomie! De monetaire unie is niet voldoende. We hebben een politieke unie nodig. De eerste test voor ons allen zal de begroting 2011 zijn, die al betrekking moet hebben op de Europa 2020-strategie. Europa 2020 is niet het doel maar het instrument waarmee we de maatregelen nemen die een antwoord moeten zijn op de financiële en economische crisis. Ja, we hebben meer coördinatie nodig in het begrotings-, belasting-, onderzoeks-, onderwijs- en economisch beleid, omdat we het concurrentievermogen niet meer alleen met economische doelen kunnen verbeteren. Daarom moet de 'Small Business Act' in de lidstaten worden omgezet. 'Small business First' moet ons motto zijn, omdat op die manier in de regio's arbeidsplaatsen worden gecreëerd.

Ik vraag drie dingen. Mijnheer Barroso, er moet onderzoek worden verricht naar de effecten van alle maatregelen van de Commissie op de reële economie, niet alleen op de banksector. We hebben een evaluatie nodig waarbij ook rekening wordt gehouden met de demografische ontwikkeling en de pensioen- en sociale stelsels. En we hebben een gemeenschappelijk pakket nodig waarin de procedure bij buitensporige tekorten,

de exitstrategie, de coördinatie en Europa 2020 zijn opgenomen, teneinde te voorkomen dat deze elementen met elkaar in tegenspraak zijn.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Mijnheer Van Rompuy, mijnheer Barroso, wat ik vanavond gehoord heb klinkt mij als muziek in de oren. Ik hoop dat volgende week de toon hetzelfde zal zijn, want we hebben allemaal wel begrepen – en u ook – dat dit zou betekenen dat we onszelf doelen kunnen en moeten stellen, en dat we zelf kunnen kiezen hoe onze toekomst eruit zal zien.

Het zou betekenen dat er geen economisch determinisme is, dat er een rol is weggelegd voor de politiek, dat de burgers een stem hebben, en dat de toekomst in onze eigen handen ligt. Het zou betekenen dat de economie ons grenzen stelt en ons de middelen levert, maar dat wijzelf de doelen stellen, en dat de economie in dienst moet staan van de samenleving en niet andersom.

Het zou betekenen dat we – zoals hier vanmiddag al eerder is gezegd – een strategie voor de lange termijn nodig hebben, want ik denk dat dit de les is die we uit het verleden kunnen leren. De les uit het verleden is dat we een aanzienlijke economische groei hebben doorgemaakt, maar wel een groei die gebaseerd was op speculatie en geen rekening hield met rechtmatigheid, rechtvaardigheid, het milieu, de toekomst of toekomstige generaties.

Ik hoop dus echt, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, dat er volgende week documenten zullen zijn die een ambitieuze agenda bevatten, een agenda die gericht is op duurzaamheid, een agenda die het economische en het sociale aspect en dat van het milieu met elkaar verenigt, want die drie kunnen niet los van elkaar gezien worden.

Ik wil kort iets zeggen over de sociale dimensie van de agenda. Dat is de dimensie waarin de wensen, de dromen en de angsten van de burgers tot uiting komen; de dromen en de angsten van degenen die zich binnen en buiten de arbeidsmarkt bevinden, van de slachtoffers van de arrogantie van de financiële markten die de controle hebben verkregen over de reële economie en haar kapot hebben gemaakt.

Hierin ligt de hoop dat wij dit proces een halt zullen toeroepen, dat wij een beleid zullen voeren voor volledige werkgelegenheid, voor banen van goede kwaliteit, voor inclusieve banen voor iedereen. Het uiteindelijke doel van Europa moet zijn ons hierin te onderscheiden, in plaats van te streven naar de verlaging van de levensstandaard.

Sven Giegold (Verts/ALE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Barroso, mijnheer Van Rompuy, de crisis van de Europese economie is zo diep dat men in deze situatie werkelijk concrete voorstellen mag verwachten; concrete voorstellen, precies zoals die hier door verschillende sprekers zijn geformuleerd! Het Parlement heeft op heel verschillende manieren gevraagd om een Europees economisch bestuur.

Doet u een voorstel voor hoe de risico's voor de hoge schulden gedeeld kunnen worden, om te zorgen dat Griekenland en andere landen niet onder de hoge rentepercentages bezwijken! Doet u een voorstel – zoals de Commissie economische en monetaire zaken gisteren heeft gevraagd – over hoe de onevenwichtigheden aangepakt kunnen worden! Niet alleen de landen die tekorten hebben, moeten worden gestraft en moeten veranderen, maar ook in de landen met buitensporige overschotten moeten hervormingen worden doorgevoerd. We hebben onafhankelijke Europese statistieken nodig en effectieve maatregelen tegen belastingconcurrentie. In het Parlement zijn dergelijke voorstellen al gedaan. Nu is het aan u om deze dingen eindelijk op tafel te leggen.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Mijnheer Van Rompuy, mijnheer de minister, mijnheer Barroso, dames en heren, eindelijk bent u dan in ons midden, mijnheer de voorzitter van de Europese Raad, welkom! Niettemin wil ik om te beginnen nogmaals uiting geven aan mijn enorme teleurstelling over het feit dat uw eerste politieke stap niet is geweest om u aan de vertegenwoordigers van de volkeren van Europa te komen voorstellen na 1 december, de datum waarop u officieel uw ambt hebt aanvaard.

Net als wij, mijnheer Van Rompuy, bent u een politicus, en politici kunnen niet zonder democratie. De democratische les van de Franse en Nederlandse referenda uit 2005 en van veel andere volkeren, als zij waren geraadpleegd, is dat de burgers zeggen dat zij niet tegen Europa zijn, maar dat zij het gevoel hebben dat Europa zonder hen, en soms tegen hen, tot stand wordt gebracht.

Het is dus dankzij mevrouw Merkel, die in 2007 uw functie bekleedde, en dankzij de heer Sarkozy, die net tot president van de Franse Republiek was gekozen, dat de burgers weer centraal werden gesteld in de Europese integratie met het Verdrag van Lissabon, dat het door u beklede hoge ambt heeft ingesteld.

Mijnheer Van Rompuy, u moet begrijpen dat er niets kan worden gedaan zonder de burgers en hun vertegenwoordigers, zoals ook ons Parlement moet begrijpen dat er niets kan worden gedaan zonder de lidstaten en dus de staatshoofden of regeringsleiders.

Laten wij tot de kern komen: de Europese volkeren lijden, omdat zij niets meer begrijpen van de enorme, wereldwijde onrust die zij om zich heen bemerken. Het is uw plicht hier betekenis aan te geven, de koers uit te zetten, de Europese Raad ervan te overtuigen dat Europa geen probleem, maar een oplossing is. Europa roept geen gevaar op, het beschermt. Europa lijdt niet, het handelt.

Wat is uw visie op de wereld en op de plaats van de Europese Unie daarin? Kunt u ons vertellen welke rol intergouvernementalisme in uw Europese strategie speelt, in het bijzonder wat betreft het economisch bestuur dat wij ontberen en de oprichting van de Europese dienst voor extern optreden?

Mijnheer Van Rompuy, de Europese Unie loopt op twee benen. De lidstaten en regeringen en de volkeren. Wij zoeken nog een hoofd, en dat bent u! Overigens zou u niet plaats moeten nemen op de stoel van de bijrijder, maar op de stoel van de bestuurder, en de toekomst van de Europese Unie hangt af van uw bekwaamheid om de lidstaten in de richting van een politieke Unie te sturen. Ik dank u dat u hier aanwezig bent, mijnheer Van Rompuy. U bent iemand met grote kwaliteiten. Wees niet bang voor de volkeren en hun vertegenwoordigers. Houd van hen, dan zullen zij van u houden.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, bij het opstellen van de strategie voor de middellange termijn zal de Unie rekening moeten houden met de gevolgen van de economische crisis waar dit deel van de wereld, net als andere werelddelen uiteraard, momenteel door wordt getroffen, en natuurlijk met de tekortkomingen die hebben geleid tot de bescheiden resultaten van de vorige strategie, die van Lissabon van 2000.

De crisis biedt ons enkele specifieke aanknopingspunten met betrekking tot ontwikkeling en volledige werkgelegenheid, als we deze doelstelling willen opnemen in ons optreden, zoals ik denk dat we moeten doen.

In de eerste plaats hebben we instrumenten nodig voor regelgeving en toezicht op het financiële stelsel en de banken, om te voorkomen dat de negatieve omstandigheden waar wij nu zo onder lijden zich opnieuw voordoen.

In de tweede plaats hebben we grote investeringen nodig in innovatie, onderzoek en opleiding, met name als we naar een groene economie willen gaan. Om deze investeringen mogelijk te maken heeft Europa echter euro-obligaties en een premie- en sanctiestelsel nodig om de economische doelstellingen te verwezenlijken. Dat zijn de belangrijkste tekortkomingen van Lissabon I.

We zullen een uniform herverdelingsbeleid moeten invoeren, zowel wat belastingen als lonen betreft. Bovendien hebben we een gecoördineerd industriebeleid nodig, om de historische productiestructuur van ons werelddeel te beschermen. Tenslotte moeten we de sociale dialoog als element voor cohesie en voor het beperken van de gevaren van langdurige werkloosheid waar we op dit moment mee worden geconfronteerd, opnieuw vormgeven en actief gebruiken.

Pilar del Castillo Vera (PPE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, voorzitter Van Rompuy, voorzitter Barroso – die er niet is maar tot wie ik me wel richt – de waarheid is dat het heel verheugend was om u samen te zien, en wel omdat er volgens mij sprake was van een toenadering. De aandacht is nu toegespitst op de vraag wat in de komende tien jaar de fundamenten moeten zijn van de gemeenschappelijke strategie. Dat is naar mijn mening werkelijk van groot belang.

Wat mij het meest geïnteresseerd heeft in het op schrift gekregen voorstel en in wat u gezegd heeft, is dat er slechts een beperkt aantal doelstellingen dient te zijn, namelijk alleen de meest urgente doelstellingen, dat deze doelstellingen tastbaar moeten zijn, dat ze meetbaar moeten zijn en dat ze voortdurend geëvalueerd moeten worden om te zien of we wel of niet in die richting vooruitgaan.

Ik ben van mening dat dit fundamenteel is en dat dit een substantiële verandering is ten opzichte van de Lissabonstrategie.

Op één doelstelling wil ik de aandacht vestigen, namelijk die van de interne markt. Het is meer dan twintig jaar geleden dat het idee van een interne Europese markt geformuleerd werd. Twintig jaar later moet er in de meeste sectoren nog veel gebeuren om werkelijk te kunnen spreken van een interne Europese markt. In sommige gevallen komt dat doordat bepaalde markten heel nieuw zijn, zoals de digitale markt, maar in de

overige sectoren treffen we een dusdanige versplintering aan, en dusdanige belemmeringen, dat het noodzakelijke grootschalige kader ontbreekt dat de Europese economie nodig heeft om ook werkelijk het volle concurrentievermogen te kunnen ontwikkelen. En daarmee ontnemen wij haar ook de mogelijkheid tot groei, en daarmee ook de groei van de werkgelegenheid.

Mijnheer van Rompuy, mijnheer Barroso, er zijn veel politieke impulsen nodig, het *business as usual* volstaat niet meer als instrument. Er is veel leiderschap nodig en u heeft beide een grote verantwoordelijkheid. Daarom kunt u op mijn volledige steun rekenen om dit mogelijk te maken.

Udo Bullmann (S&D). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, voorzitter van de Europese Raad, commissaris, collega's, ik wil graag twee punten aansnijden. Ten eerste: hebben we al een EU 2020-strategie die een succes belooft te worden? Nee, die is er nog niet! En ik zal u vertellen waarom niet. Wanneer u in de Commissie en in de lidstaten zegt dat we eerst snel de begroting gaan consolideren en ons daarna gaan bekommeren om de economie en de werkgelegenheid, komen we bedrogen uit. Als u ons niet gelooft, dan moet u maar het advies van het Internationale Monetair Fonds van gisteren lezen. Daarin staat dat er nog lang geen sprake is van een herstel van de vraag in de particuliere sector. Wij maken ons zorgen om de openbare investeringen. Wanneer u geen geïntegreerde strategie voert waarin concrete werkgelegenheidsdoelen centraal staan, kunnen we de crisis onmogelijk de baas worden.

Ten tweede: hebben we een antwoord op de schulden crisis van de landen die het meest onder druk staan? Nee, tot dusverre hebben we daar geen antwoord op! Niet één land, maar verschillende landen hebben fouten gemaakt. Wanneer u de gegevens echter nauwkeurig leest en naar de analyses luistert, dan weet u dat minstens de helft van de Griekse schulden is te wijten aan speculanten – speculanten die u in de Commissie vijf jaar lang niet hebt willen reguleren, de hedgefondsen. Nu doen we dat eindelijk, maar wat betekent dat in de praktijk? We hebben een Europees monetair fonds nodig, een fonds dat die landen helpt. We moeten niet alleen buiten de eurozone verstandige kredieten kunnen verlenen maar ook daarbinnen, onder voorwaarden. Maar om de crisis op te lossen, moeten we Europese politiek bedrijven, en wel nu!

Enikő Győri (PPE). – (HU) Dames en heren, als lid van het trio voorzitterschap en als Hongaars Parlements lid volg ik de activiteiten van voorzitter Van Rompuy met diep respect, gezien het sterk Europees engagement en geloof waarmee hij zich meteen toelegde op zijn nieuwe taak. Het is absoluut waar dat nu zal blijken hoe de voorzitterspost van de Europese Raad in de praktijk zal functioneren. Ik ben ervan overtuigd dat het door crisis geteisterde Europa een strakke hand en leiderschap nodig heeft. Het is ook een kwestie van geloofwaardigheid om het nieuwe programma niet hetzelfde lot te laten ondergaan als zijn voorganger, de strategie van Lissabon. Ik zeg dit ook als Parlements lid uit een voormalig communistisch land. In die contreien van Europa bestaat er namelijk een natuurlijke lichte afkeer van hoogdravende langetermijnplannen – zoals misschien wel te begrijpen valt.

Ik heb één opmerking van institutionele en één van inhoudelijke aard. De institutionele opmerking luidt: we moeten beslissen voor wie deze strategie is bedoeld. Als deze is bestemd voor de leiders van de Europese Unie, zijn tot nu toe de juiste stappen gezet en is het strakke schema een goede zaak. Als we echter van mening zijn dat deze strategie is bedoeld voor de burgers in de Europese Unie, die we voor ons willen winnen en samen met en niet tegen wie we een sterkere, meer concurrerende Europese Unie willen bewerkstelligen die haar burgers meer kan bieden dan nu het geval is, moeten we te werk gaan volgens het Verdrag van Lissabon, en het Europees Parlement, en zelfs de nationale parlementen, hier op correcte wijze bij betrekken. Het debat van vandaag is geen vervanging van de gebruikelijke procedures in dit Parlement, op grond waarvan er een verklaring is van de rapporteur en een debat wordt gevoerd in de commissies en fracties.

Wat betreft de inhoud moet echter het belangrijkste doel het creëren van banen zijn. Alleen dit kan het uitgangspunt zijn van een nieuwe strategie. We weten vooralsnog weinig over hoe we dat moeten bereiken. We weten dat er minder prioriteiten moeten komen, dat de knelpunten moeten worden geïdentificeerd en dat er een betere coördinatie moet zijn van het economisch beleid. Hier is op zich niets mis mee, maar ik vraag u ook rekening te houden met de volgende aspecten: laten we niet weggooien wat tot nu toe goed heeft gefunctioneerd. De EU is namelijk sterker geworden door het tot nu toe gevoerde communautaire beleid, en het druist zelfs tegen de oprichtingsverdragen in als we het cohesie- en het landbouwbeleid de deur uit doen, aangezien daarmee juist de belangen van de EU-onderdanen worden gediend. Ten tweede moet de nieuwe strategie het belang van alle regio's dienen, niet alleen van bepaalde bedrijven of landen. Door cohesie neemt ook het concurrentievermogen van de Europese Unie toe. Ten derde moet de strategie op de landen worden afgestemd. Zo krijgt deze hele strategie geloofwaardigheid.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, we voeren vandaag een bijzonder interessant debat over de strategie voor 2020, maar we weten allemaal heel goed dat de informele bijeenkomst van de Europese Raad op 11 februari werd gedomineerd door de zogenaamde Griekse kwestie. We weten eveneens dat de informele bijeenkomst heeft geresulteerd in een verklaring van de regeringsleiders waarin zij politieke steun aan Griekenland hebben betuigd en waarin zij zich bereid hebben verklaard om maatregelen te nemen teneinde de euro te stabiliseren en waarin zij hebben verklaard dat Griekenland op geen enkele wijze om financiële steun van de Europese Unie heeft verzocht.

Ik wil hierbij van de gelegenheid gebruikmaken om het Parlement eraan te herinneren dat de Griekse regering en de Griekse premier herhaaldelijk hebben benadrukt dat Griekenland niet om geld vraagt, dat het de Duitse, Oostenrijkse, Zweedse of welke andere Europese belastingbetaler dan ook niet vraagt om zijn schulden te betalen. Griekenland wil daar zelf een oplossing voor vinden en daar op eigen kracht een einde aan maken middels de reeds afgekondigde maatregelen.

Nu we het er toch over hebben, mijnheer Verhofstadt, het is niet waar dat Griekenland heeft gezegd dat het alle informatie over de Goldman Sachs-lening heeft verschaft; het heeft gezegd dat het deze informatie spoedig zal verschaffen. Bovendien - ik zie de voorzitter van de Europese Commissie nergens - wil ik uiting geven aan mijn verbijstering over het feit dat er alleen van de Griekse autoriteiten en van Griekenland nadere uitleg werd gevraagd van een praktijk die diverse landen van de eurozone te kust en te keur hebben toegepast in de tien jaar van 1998 tot 2008, zoals onlangs in verschillende berichten in de buitenlandse pers is gemeld.

Griekenland vraagt niet om geld. Het vraagt om iets anders. Iets dat vanzelfsprekend zou moeten zijn, niet alleen omdat het tot de eurozone behoort, maar ook in zijn algemeenheid omdat het tot de Europese Unie behoort: een uiting van politieke steun, solidariteit en fundamenteel en eerlijk vertrouwen. Niet alleen steun in woorden maar een daadwerkelijke, inhoudelijke steun die niet wordt ingetrokken of ondermijnd zodra we niet langer achter gesloten deuren zijn.

Griekenland vraagt zijn partners om niets te zeggen of te doen wat speculaties aanwakkert en om te stoppen met het zaaien van twijfel over de vraag of Griekenland al dan niet in staat zal zijn om resultaten te bereiken met de maatregelen die het heeft afgekondigd, want dat zou uiteindelijk de inspanningen die het land nu doet alleen maar tenietdoen.

Wij mogen onze kop niet in het zand steken. Dankzij de situatie in Griekenland weten we allemaal dat speculanten het gemunt hebben op de eurozone en de euro. Laten we derhalve alle maatregelen nemen die nodig zijn om de eurozone en de euro te beschermen.

(Applaus)

Paolo De Castro (S&D). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het betreft mij en de hele Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling, waarvan ik de eer heb voorzitter te mogen zijn, zeer dat de 2020-strategie geen enkele verwijzing naar de agrovoedingssector bevat.

Het is absurd dat de door de Commissie voorgestelde strategie voor de komende tien jaar niet ingaat op een belangrijk thema als de uitdaging van voedselzekerheid, groei en het behoud van werkgelegenheid in plattelandsgebieden.

Mevrouw de Voorzitter, hoe kan men denken aan een groen en duurzaam Europa zonder rekening te houden met het feit dat 45 procent van het Europese grondgebied wordt beheerd door landbouwers? Hoe kan men geen rekening houden met de bijna 30 miljoen mensen die in de landbouw werkzaam zijn? Het gaat om werknemers die wij moeten beschermen. Voordat wij ons op nieuwe banen richten, moeten we er eerst voor zorgen dat de bestaande banen behouden blijven.

Vergeet niet dat de landbouwsector voor een aantal essentiële diensten zorgt op het gebied van onder meer voedsel, biodiversiteit, landschap en milieu. Dit zijn taken die worden uitgevoerd voor de maatschappelijke en economische vitaliteit van de plattelandsgebieden.

Ook het Spaanse voorzitterschap heeft sterk de nadruk gelegd op de noodzaak van een solide gemeenschappelijk landbouwbeleid. Ik maak me dan ook zorgen over deze grove omissie en hoop dat het Parlement deze kan corrigeren.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, dit is het jaar van de tijger en China is een economische tijger.

India is momenteel een enorme bouwput en ik denk dat vooral de ontwikkeling van India van grote invloed op Europa zal zijn. Juist daarom hebben wij een nieuw tempo nodig, een nieuw begin, dat EU 2020 symboliseert. Wij hebben een gemeenschappelijk economisch beleid en een verstandig fiscaal beleid nodig en de moed om onze structurele zwakheden, namelijk onderzoek en productontwikkeling, onder ogen te zien. Deze aspecten zijn hier zeer goed naar voren gebracht.

Ik heb twee vragen. Ten eerste wil ik weten hoe wij in de toekomst toezicht houden op de tenuitvoerlegging van het stabiliteits- en groeipact na deze Griekse tragedie en de les die wij daaruit hebben geleerd. Mijn tweede vraag is welke stimulansen en sancties wij gaan gebruiken om ervoor te zorgen dat de EU 2020-strategie succesvoller is dan de tragedie van Lissabon, waar de lidstaten zich weinig van hebben aangetrokken.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Mevrouw de Voorzitter, fungerend voorzitter van de Raad, ik ben blij dat u hier bij ons bent. Ik begrijp niet waarom de Raad probeert zo haastig een besluit te nemen, zonder serieus overleg te plegen met het Europees Parlement. We hebben de 2020-strategie nodig, want de Lissabonstrategie is niet effectief gebleken. De documenten die circuleren zijn echter algemeen en bevatten geen heldere verklaringen met betrekking tot de toekomstige uitdagingen.

Een voorbeeld is het sociale aspect. De voornaamste sociale problemen in Europa zijn de toenemende vergrijzing van de bevolking en het gebrek aan hoge kwalificaties voor werknemers.

In deze omstandigheden is de toekenning van minder dan 2 procent van het BNP aan onderzoek, ontwikkeling en innovatie de eerste fout die snel moet worden rechtgezet. Onderzoek en ontwikkeling kunnen gebaseerd zijn op publiek-private partnerschappen en op het aanmoedigen van zakenmensen om te investeren in onderzoekslaboratoria en -instituten om het vertrek van hoogopgeleide mensen naar de Verenigde Staten of Japan te ontmoedigen.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Ik zal proberen het kort te houden om binnen de gestelde tijd te blijven. Ik vind het jammer dat de voorzitter van de Commissie hier niet langer zit, maar ik geloof dat hier nu de persoon zit die verantwoordelijk is voor de interinstitutionele samenwerking.

Het is noodzakelijk om de 2020-strategie tot een succes te maken, en daarom wil ik met name duidelijk maken hoe essentieel het voor de verschillende EU-instellingen is om elkaar niet langer de loef af te steken en hoe essentieel het voor ons is om serieus samen te werken bij de totstandbrenging van de instrumenten zonder welke het onmogelijk zal zijn om de doelstellingen van de 2020-strategie te behalen.

Het is daarom erg belangrijk dat nationaal egoïsme daadwerkelijk wordt omgezet in een gevoel van nationale verantwoordelijkheid en daarnaast een gevoel van verantwoordelijkheid op Europees niveau, want als we het vraagstuk van de harmonisering van het sociale en fiscale beleid niet zo spoedig mogelijk aanpakken, zal het onmogelijk zijn om de doelstellingen te behalen van het economisch beleid of van onze gemeenschappelijke Europese economie, die ons zal moeten veranderen in een werkelijk concurrerende regio in een geglobaliseerde wereld.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben voorzitter Van Rompuy zeer erkentelijk voor de beschrijving van zijn functies, maar ik begrijp nog steeds niet helemaal waarom hij weigert mijn parlementaire vraag te beantwoorden. Ik zou hem willen vragen om zijn benadering van de kwestie van parlementaire vragen nog eens te heroverwegen.

Mag ik voorzitter Van Rompuy ook mijn verontschuldigingen aanbieden voor het schandelijke optreden van Nigel Farage? Ik garandeer hem dat de grote meerderheid van de Britse leden van het EP hem met groot respect zal behandelen.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de ogen van heel Europa - en niet alleen van Europa - zijn de laatste tijd op Griekenland gericht, zoals vele sprekers reeds hebben opgemerkt.

In het licht van de economische crisis in de hele wereld is Griekenland uiteraard niet het enige land met ernstige economische problemen. Zoals wij allen weten, zijn er ook andere landen met problemen.

Wat we op dit moment zien, is een ongeëvenaarde speculatieve aanval die - moet ik helaas opmerken - de laatste tijd de ergste vorm van laster door sommige media heeft aangenomen.

U kunt er evenwel allemaal zeker van zijn dat Griekenland niet failliet is en dat Griekenland niet ineens stort. Bovendien heeft ons land nooit enige vorm van financiële steun gevraagd. Waar het om heeft gevraagd en

waar het nog steeds om vraagt is politieke steun, een blijk van solidariteit van de andere lidstaten binnen het kader van de Europees Monetaire Unie, want dat is wat er uiteindelijk op het spel staat.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Aan het begin van het jaar was het werkloosheidscijfer opgelopen tot 10 procent, terwijl het tekort in veel lidstaten is toegenomen. De burgers van Europa wachten op onmiddellijke oplossingen voor de huidige fundamentele uitdagingen: demografische veranderingen en klimaatverandering en de economische en financiële crisis.

De Europese Unie moet met voorrang investeren in het scheppen en behouden van werkgelegenheid op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, landbouw en transport- en energie-infrastructuren. De Europese Unie heeft een duurzame energiestrategie en een moderne, veilige en efficiënte transportinfrastructuur nodig. We moeten investeren in energiebesparende maatregelen, zowel voor huisvesting als voor het moderniseren van industriële voorzieningen, en daarmee kunnen we voor 2020 meer dan twee miljoen nieuwe banen creëren.

Bovendien betekent het terugdringen van de vervuilende uitstoot dat de industriële voorzieningen in de Europese Unie moeten worden gemoderniseerd en niet dat de Europese industrie moet verhuizen naar derde landen. Tot slot maken de vergrijzende bevolking en de daling van het geboortecijfer hervormingen van de sociale stelsels noodzakelijk, om ervoor te zorgen dat elke burger van de Europese Unie verzekerd is van een fatsoenlijk inkomen.

VOORZITTER: STAVROS LAMBRINIDIS

Ondervoorzitter

Maroš Šefčovič, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, geachte leden van het Europees Parlement, de vergadering liep een beetje uit en de voorzitter van de Commissie moest ons wegens andere verplichtingen verlaten, maar het is een eer voor mij om namens voorzitter Barroso en namens de Commissie te mogen antwoorden.

Ik zou u allen om te beginnen willen bedanken voor het boeiend debat, voor de vele interessante ideeën en het enthousiasme en de steun die u voor de EU 2020-strategie toont. Zonder uw steun kan en zal de EU 2020-strategie geen succes worden. Ik kan u verzekeren dat de Commissie heel voortvarend zal optreden. De EU 2020-strategie zal burgers, werkgelegenheid en armoedevermindering tot haar kern en middelpunt maken. Ik kan u ook verzekeren dat we de lessen van de Lissabonstrategie hebben geleerd. Daarom zullen we ons op een kleiner aantal doelen richten en zullen we het op bestuurlijk gebied beslist beter doen.

In de Commissie voelen we ons zeer gestimuleerd door de grote belangstelling en door de sterke steun die wij naar we hopen van het Europees Parlement zullen krijgen. Wij voelen ons ook zeer gestimuleerd door het besef van urgentie in de Europese Raad, waar de sfeer tegenwoordig duidelijk heel anders is dan vijf jaar geleden, toen we de parameters van de Lissabonstrategie bespraken.

Maar we moeten meer doen. We moeten lokale en regionale steun voor deze strategie zien te krijgen en het belangrijkste is dat we de mensen erachter krijgen. We moeten ervoor zorgen dat zij deze niet als de zoveelste administratieve exercitie zullen zien, maar als een manier om het leven in Europa en in hun land en regio te verbeteren. Ik zou u willen vragen, geachte leden, om ons met deze opgave te helpen. Laten we geen concurrentiestrijd tussen de instellingen voeren, laten we samenwerken, laten we ons concentreren op de prioriteiten en laat ons concrete resultaten boeken.

In de EU 2020-strategie willen we een stelsel van drie in elkaar grijpende pijlers invoeren dat op een slimme, groene en inclusieve economie is gebaseerd, en we willen op deze pijlers graag flexibele initiatieven opbouwen die gericht zijn op de knelpunten, op de problemen die de Europese economie afremmen en haar belemmeren om haar potentieel volledig te benutten. We zouden ons meer willen richten op onderwijs en opleiding zodat de beroepsbevolking van Europa de concurrentievoorsprong behoudt die Europa verdient. We zullen de EU 2020-strategie gekoppeld blijven houden aan het stabiliteits- en groeipact, omdat een solide begrotingspositie cruciaal is voor economische stabiliteit.

We hebben vandaag veel over Griekenland gesproken en ik zou u willen verzekeren dat er een consensus is over het feit dat de lidstaten van de eurozone zo nodig vastberaden gecoördineerde actie zullen ondernemen om de financiële stabiliteit in de eurozone te waarborgen. De Commissie zal nauw met Griekenland samenwerken en nauwlettend volgen hoe het de aanbevelingen ten uitvoer brengt. Een missie die door de Commissie samen met de ECB wordt geleid en gebruik maakt van het IMF voor technische steun is nu in Athene om te bepalen hoe noodzakelijk het is dat Griekenland extra maatregelen neemt.

Laat ik heel duidelijk zijn: we hebben de instrumenten om de financiële stabiliteit in de eurozone te waarborgen als dat nodig is. Hierbij zijn in het bijzonder de leden van de eurozone, de Commissie en de Europese Centrale Bank betrokken en we staan klaar om een Europees kader in te stellen voor de coördinatie van ons optreden. Maar elke fase in dit proces moet haar loop kunnen nemen, en het is nu aan Griekenland om de hervormingen door te zetten en de noodzakelijke maatregelen in te voeren. Ik geloof dat we klaar zijn om gedurfde actie te ondernemen, hetzij inzake de EU 2020-strategie, hetzij inzake de situatie in Griekenland.

Herman Van Rompuy, voorzitter van de Europese Raad – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik ben blij dat wij dit debat hebben gehad. Ik ben blij dat ik uw uitnodiging heb aangenomen om hier naartoe te komen op het moment waarop het proces van de 2020-strategie van start gaat, want wij staan nog maar aan het prille begin van de besprekingen. Wij hebben onlangs een bespreking gehad, op 11 februari; wij hebben eind maart een voorjaarsbijeenkomst van de Europese Raad, en in juni zullen wij de laatste hand leggen aan de 2020-strategie, of de strategie voor werkgelegenheid en economische groei. Wij hebben dus ruim de tijd om van gedachten te wisselen en een definitieve koers voor ons optreden uit te zetten.

Ik verwelkom dan ook de Europese ambitie die ik hier vanmiddag heb kunnen ervaren, en ik verwelkom het gevoel van urgentie dat ik hier vanmiddag heb kunnen bespeuren. Er was één betoog waar ik alleen maar minachting voor heb, maar daar ga ik niet nader op in.

Wat de economische strategie betreft, zal ik een onderscheid maken tussen drie periodes. De eerste periode is de periode waarin wij ons momenteel bevinden, dat wil zeggen de financiële crisis en alle gevolgen ervan. Staat u mij toe dat ik een andere taal gebruik dan wat ik vanmiddag tijdens het hele debat heb gehoord. Ik zal dit toelichten. Ik zou een taal willen gebruiken die de positieve kanten van de Europese Unie weerspiegelt, want het mag dan verrassend lijken, maar er zijn de laatste tijd ook positieve dingen gebeurd. Wij hebben consequenties getrokken en lessen geleerd uit de crisis van de jaren dertig. De grote crisis ligt nu één jaar achter ons en in feite laten de meeste landen, in 2010, nu opnieuw een positieve groei zien. Dat was niet het geval tijdens de jaren dertig. Toen duurde de crisis feitelijk tot aan het einde van het decennium.

Waarom hebben wij nu te maken met deze positieve groei? Omdat wij maatregelen hebben genomen. Wij hebben maatregelen genomen om de financiële instellingen te redden, niet omdat wij zo dol op ze zijn als zodanig, maar omdat er zonder deze instellingen geen sprake is van economie. Wij hebben een verstandig monetair beleid gevoerd. Wij hebben liquiditeiten in de economie gepompt, iets wat zeventig jaar geleden niet is gebeurd. Voor ten minste zestien landen hebben wij, ondanks alle problemen, een zone van monetaire stabiliteit gecreëerd. In de jaren dertig was er sprake van concurrerende devaluaties. Die hebben wij nu niet gehad. Wij hebben een gedurfd begrotingsbeleid gevoerd, door begrotingstekorten te gebruiken om de economie te stimuleren. Wij hebben niet gedaan wat men in de jaren dertig deed, namelijk het begrotingsevenwicht zo snel mogelijk herstellen. Wij hebben dus onze interne markt beschermd, hetgeen niet perfect is. Wij moeten dit verbeteren, en de heer Monti zal ons daartoe een aantal concrete voorstellen doen. Wij zijn echter niet vervallen in het protectionisme van de jaren dertig. En zo hebben wij dus bepaalde lessen geleerd uit de ingrijpende crisis die wij net doorgemaakt hebben.

Ik zou nog een stap verder willen gaan. Het is dankzij de Europese Unie dat de G20 is ontstaan. Wij hebben het initiatief genomen tot de kiem van een *world governance*. Het is voor het eerst dat de grote mogendheden, nieuwe en oude, de handen ineenslaan om de crisis te bezweren, weliswaar niet op een volmaakte wijze, maar wij zullen ons werk langs deze lijnen voortzetten. Dus Europa, de Europese Unie, moet zich niet altijd in het defensief laten dringen. Er zijn ook zeer positieve dingen gebeurd.

Nu moeten wij deze strategie, deze zogenaamde exitstrategie, achter ons laten. Wij moeten een balans zien te vinden tussen het al te snel loslaten van begrotingsstimuli en de terugkeer op middellange termijn naar een begrotingsevenwicht, dat absoluut noodzakelijk is voor de financiering van ons pensioenstelsel, ons socialezekerheidsstelsel en ons gezondheidszorgstelsel. Het is dus een lastige balans die wij moeten vinden, en het stabiliteits- en groeipact reikt ons de middelen aan om dit te doen, omdat het niet een onmiddellijke terugkeer naar begrotingsevenwicht voorschrijft. Het schrijft een stapsgewijze aanpak voor, waarbij wij eerst de fase van 3 procent bereiken en vervolgens, op middellange termijn, begrotingsevenwicht. Ik vind dat wij een verstandig beleid hebben gevoerd en nog steeds voeren.

Wat de strategie van Lissabon betreft: wij kennen de handicaps ervan, maar wij mogen ook niet vergeten dat de financiële en economische crisis de tenuitvoerlegging van de Lissabonagenda volledig in de war heeft gestuurd. Natuurlijk zijn er nalatigheden geweest; die zal ik hier niet opsommen, omdat ze gevoeglijk bekend zijn. Ik wil echter wel dit zeggen: wij hebben behoefte aan een aantal grote hervormingen, of belangrijke hervormingen, en deze belangrijke hervormingen vereisen dat er keuzen worden gemaakt op begrotingsgebied, zowel op Europees als op nationaal niveau. Het is geen toeval – en ik heb dit ook genoemd in de schriftelijke

conclusies waarvan u kennis hebt genomen – dat wij de discussie over de begroting, feitelijk binnen het daartoe geëigende rechtskader van het stabiliteits- en groeipact, willen koppelen aan economische hervormingen. De reden hiervoor is dat als wij zeggen dat wij bijvoorbeeld meer aan onderzoek en ontwikkeling moeten doen, wij dit ook moeten opnemen in de nationale begrotingen en in de financiële vooruitzichten van de Europese Unie. Dit betekent dat er bepaalde begrotingskeuzen moeten worden gemaakt.

Een ander gevolg van de keuzen die wij voor de Lissabonstrategie maken, is dat de doelstellingen die wij voorstellen niet altijd softe doelstellingen zijn. Het kan ook gebeuren dat het harde doelstellingen zijn. Op dit punt wordt het moeilijk. Enerzijds is er de roep om hervormingen en anderzijds is er de uitvoering van de hervormingen. Ik zeg niet dat ik dit hier heb gehoord, maar buiten dit Parlement, op Europees niveau, eisen mensen harde maatregelen, ingrijpende hervormingen, harde hervormingen, maar als diezelfde mensen dan terugkeren naar hun eigen land, zie ik er weinig van terecht komen. Daarom moet er een consistent standpunt komen. Het is niet alleen de Europese Unie die hervormingen ten uitvoer moet leggen. Wij kunnen hervormingen aanmoedigen, stimuleren en er het juiste rechtskader voor verschaffen, maar veel hervormingen zullen op nationaal niveau moeten worden doorgevoerd, en daarom moet er een enorme politieke wil worden getoond, en in dit opzicht is politiek engagement het belangrijkste.

Er wordt vaak gezegd dat er meer dwingende maatregelen moeten komen. Wij zouden hier echter over moeten nadenken. Ik heb aardig wat voorstellen gedaan, die volgens mij verstandiger zijn dan dwingende maatregelen. Maar zelfs het stabiliteits- en groeipact, dat veel dwingende maatregelen omvat, is er niet in geslaagd sommige landen weer op het juiste spoor te krijgen. De methode zegt dus niet alles, de methode lost niet alles op, en zonder politiek engagement, zonder *commitment*, is de methode waardeloos.

Wat de economische strategie betreft, is het allemaal goed en wel dat sommigen zeggen dat er meer dwang nodig is, maar voor zover het de *economic guidelines* betreft, voorziet het Verdrag van Lissabon hier niet in. Ik heb zelf het Verdrag van Lissabon niet opgesteld – dat hebben anderen gedaan –, maar het voorziet niet in sancties, boetes of negatieve maatregelen als het om de toepassing van de *economic guidelines* gaat. Leest u artikel 121 nog maar eens goed en dan zult u het zelf ten volle beseffen. Politiek engagement, zowel op Europees als op nationaal niveau, is dus van cruciaal belang, en zonder dit politieke engagement zal er niets tot stand worden gebracht.

Een laatste opmerking over Griekenland. Ik vind dat wij de juiste boodschap hebben uitgestuurd. Wij hebben de boodschap overgebracht dat de verantwoordelijkheid ligt bij de Griekse regering, die een uiterst moeilijke situatie moet aanpakken, een geërfde situatie. De Griekse regering neemt momenteel moedige maatregelen. Zij heeft ons op 11 februari medegedeeld dat als de huidige maatregelen niet volstaan om het tekort in 2010 met 4 procent van het BBP te verminderen, zij aanvullende maatregelen zal treffen. Wij hebben toegezegd meer controle te zullen uitoefenen, niet alleen op initiatief van de Europese Commissie, maar ook met de hulp van de Europese Centrale Bank en zelfs van deskundigen van het Internationaal Monetair Fonds. Ik vind dus dat wij het aspect "verantwoordelijkheid" echt duidelijk hebben gedefinieerd en afgebakend. Indien noodzakelijk is er natuurlijk nog een element van solidariteit. Griekenland heeft gezegd dat het daar geen beroep op wil doen, maar wij hebben twee boodschappen afgegeven: een boodschap inzake verantwoordelijkheid en een boodschap inzake solidariteit, indien nodig.

Natuurlijk moeten wij conclusies trekken uit wat er de afgelopen jaren in Griekenland is gebeurd. Ook in de eurozone moeten wij proactiever zijn, zowel wat het verzamelen van gegevens als wat het beleid zelf betreft. Deze crisis was ook een uitdaging, een uitdaging in de zin dat wij het coördinatiebeleid meer moeten toepassen. In feite is iedere crisis een uitdaging. Uit iedere crisis moeten wij lering trekken. Welnu, dat zullen wij doen. Zoals wij lering hebben getrokken uit de crisis van de jaren dertig, moeten wij nu ook lering trekken uit de financiële crisis: meer regulering, meer toezicht op bonussen, een uitgesprokener bankbeleid. Wij moeten echter ook alle lessen leren van de ervaring van Griekenland en anderen.

Dames en heren, ik denk dat ik in dit Parlement dezelfde ambitie heb ervaren. Ik heb dezelfde politieke wil ervaren om een economisch beleid – een economisch strategisch beleid – te voeren dat is opgewassen tegen de problemen waarmee wij momenteel te kampen hebben. Zoals velen van u hebben gezegd, is dit niet alleen de verantwoordelijkheid van een of twee mensen. Alle Europese instellingen en alle lidstaten moeten een gezamenlijke verantwoordelijkheid op zich nemen. Anders kunnen wij ons sociale model niet redden en raken wij onze positie in de wereld kwijt. In deze gemoedsgesteldheid ben ik hier vanmiddag dus naartoe gekomen om u te ontmoeten, en in deze gemoedsgesteldheid zal ik mijn werk voortzetten.

(Applaus)

De Voorzitter. – Hartelijk dank, mijnheer de voorzitter. Het was inderdaad een groot genoegen u voor het eerst in deze vergadering welkom te mogen heten. Wij hebben in Griekenland een uitdrukking voor iemand die een moeilijke, nieuwe taak op zich neemt. De uitdrukking luidt: *σκληροκέφαλος*, hetgeen betekent, moge uw hoofd zijn als van ijzer om alles te weerstaan wat daarop in moeilijke situaties kan neervallen. Ik denk dat u hiervan blijk hebt gegeven; mocht u hierover nog niet beschikken, dan zult u het zeker ontwikkelen. Ik dank u hartelijk voor uw aanwezigheid hier.

Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), schriftelijk. – (RO) De economische crisis heeft een ernstig negatief effect gehad op het economische groeipotentieel van de EU-landen. We hebben de debatten over dit onderwerp gevolgd en gezien dat de aandacht vooral is gericht op de maatregelen om uit de crisis te komen en de economische groei financieel te herstellen. Het is ongetwijfeld een goed idee om de problemen in volgorde van ernst aan te pakken. Het is echter belangrijk dat we ons realiseren dat de situatie niet meer dezelfde is als voor de crisis. Het economische model moet veranderen. Het moet meer worden gebaseerd op innovatie en schone energiebronnen en zich richten op volksgezondheid. We kunnen geen dynamische economie hebben zonder gemotiveerde werknemers. We kunnen ook geen duurzame economie hebben als we milieubescherming alleen met halfslachtige maatregelen ondersteunen. Ik ben van mening dat we om het economische groeipotentieel te herstellen, moeten beginnen met het veranderen van het economische model zelf, dat zich moet concentreren op datgene wat innovatie en persoonlijke motivatie stimuleert. Uit de crisis komen is feite geen kwestie van economisch of fiscaal beleid.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Europa heeft reeds een les gehad omdat het niet in staat was de doelstellingen van de strategie van Lissabon ten uitvoer te leggen. Ik hoop dat Europa zal leren van de fouten die tot de economische en financiële crisis hebben geleid. Daarom roep ik u op om in de toekomst meer aandacht te besteden aan in de eerste plaats het creëren van banen, en niet ongeacht welke banen maar van een hoogwaardige en volledige werkgelegenheid met inachtneming van de behoeften van de arbeidsmarkt en waarborging van sociale insluiting. In de tweede plaats is het erg belangrijk om te strijden voor gelijkheid van mannen en vrouwen en de opheffing van armoede, met name voor de mensen uit de meest kwetsbare groepen, omdat zij het zwaarst door armoede getroffen worden in deze moeilijke tijden. Ik wil ook de aandacht vestigen op de onderwijsstelsels en het belang van het verwerven van nieuwe vaardigheden. Aangezien de arbeidsmarkten van de EU-lidstaten momenteel dynamische veranderingen ondergaan, is het noodzakelijk dat werknemers de vereiste vaardigheden bezitten voor toekomstige arbeidsmarkten. Investeren in interne personeelopleiding en een leven lang leren zijn daarom een vereiste. Onze aandacht zou echter het meest moeten uitgaan naar een van de ernstigste problemen van de samenleving: de toenemende jeugdwerkloosheid. Als jonge mensen niet de kans krijgen om de arbeidsmarkt te betreden, bestaat het gevaar dat Europa een hele generatie jonge mensen verliest. Tijdens de informele bijeenkomst van staatshoofden en regeringsleiders van de EU over de Europa 2020-strategie op 11 februari is de uitermate belangrijke bestuurskwestie op tafel gelegd. Hoewel de Europese Raad zeer ambitieus in deze kwestie is, wil ik u niettemin verzoeken om voor een actievere deelname te het Europees Parlement, de nationale parlementen en de diverse Raadsformaties te zorgen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De mensen die in deze Europese Unie verantwoordelijke posities innemen blijven in dit debat ver verwijderd van de werkelijke problemen van de burgers. De verhalen die we bij onze bezoeken aan en contacten met werknemers, landbouwers, vissers en eigenaars van kleine en micro-ondernemingen horen, tonen aan dat de aanpak en het beleid van de Europese Unie banen alleen maar onzekerder maken en de werkloosheid en uitbuiting verergeren.

Nu er meer dan 23 miljoen werklozen zijn en meer dan 85 miljoen mensen in armoede leven is het onaanvaardbaar dat men het beleid dat deze situatie heeft veroorzaakt wil voortzetten.

Daarom blijven wij erop aandringen dat het stabiliteitspact buiten werking wordt gesteld en wordt vervangen door een ontwikkelings- en werkgelegenheidspact dat prioriteit verleent aan het scheppen van banen met rechten en het verhogen van de productiviteit.

We moeten de strategie van Lissabon opgeven en een strategie voor sociale vooruitgang ontwikkelen die de prioriteit legt bij het bestrijden van armoede. Die strategie moet gericht zijn op het behoud van openbare diensten van goede kwaliteit en andere sociale hulpmiddelen en gelijke kansen voor mannen en vrouwen bevorderen. We hebben dan behoefte aan een begrotingsbeleid dat de toewijzing van communautaire steun vergemakkelijkt, zodat deze sneller kan worden overgedragen aan de lidstaten ...

(Verklaring ingekort overeenkomstig artikel 170, lid 1 van het Reglement)

Kinga Göncz (S&D), *schriftelijk*. – (HU) De 2020-strategie van de Europese Unie kan alleen succesvol zijn als ook de lidstaten voldoende gecommitteerd zijn aan de uitvoering ervan. Naast de volmondige aanvaarding van nationale verplichtingen is de sleutel tot het succes van de nieuwe strategie het communautaire beleid en de besteding van de daaraan toegewezen middelen aan de vermindering van achterstanden en aan plattelandsontwikkeling en landbouw. Deze factoren zullen tezamen bijdragen aan economische groei en het creëren van banen. De werkmethode die nu vorm krijgt en die van bovenaf wordt opgelegd op basis van het belangrijke politieke rekenschap van de ministers-presidenten, betekent ook een grotere garantie op een succesvolle uitvoering dan bij de strategie van Lissabon het geval was. In de 2020-strategie worden tevens de prioriteiten voor de volgende begrotingsperiode weergegeven zonder dat daarbij de mogelijkheid wordt geboden voor een gedetailleerd debat op dit moment. Daarom moet nu al het belang van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en het cohesiebeleid worden benadrukt in de zevenjarige begroting die in 2014 begint. Zonder economische, sociale en territoriale cohesie bestaat er geen sterke, concurrerende Europese Unie. Convergentie tussen de regio's versterkt het concurrentievermogen van de EU.

Livia Járóka (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Dames en heren, een van de belangrijkste uitdagingen voor de Europese Unie is de herziening van de strategie van Lissabon, en daarop aansluitend de bestrijding van armoede en uitsluiting en de versterking van sociale cohesie. Het 2020-initiatief van de EU, een van de belangrijkste pijlers van het programma van het Spaans-Belgisch-Hongaarse trio voorzitterschap, moet met een antwoord komen voor de langetermijnuitdagingen op demografisch en sociaal gebied waarvoor het continent is geplaatst. Dit houdt in dat de Europese arbeidsmarkt en het onderwijsstelsel moeten worden geherformuleerd. In tegenstelling tot de vooralsnog falende Europese werkgelegenheidsstrategie moet het EU-2020-programma echt meer en betere banen creëren, waarbij een grotere deelname aan de arbeidsmarkt van vrouwen en kansarme groepen als prioriteit moet worden behandeld. Het is verheugend dat zowel het werkdocument van de diensten van de Europese Commissie als het programma van het huidige trio voorzitterschap de nadruk legt op factoren die cruciaal zijn voor het succes van het programma, zoals maatregelen tegen zwartwerk, de zwarte economie en vroegtijdige schoolverlaters, alsmede de verbetering van de voorwaarden voor zelfstandigen. Aangezien sociaal-economische uitsluiting voortkomt uit de wisselwerking van diverse factoren, kan de oplossing alleen gezocht worden in een actieplan dat meer omvat dan de op projecten gebaseerde voorstellingen die tot nu toe de overhand hadden en waarin alle terreinen samen worden behandeld. Om succes te kunnen boeken mogen er geen losse initiatieven worden genomen, maar moeten de maatregelen worden geïntegreerd in een evenwichtig beleidspakket dat zich concentreert op vroegtijdig ingrijpen waarmee kan worden gezorgd voor een wezenlijke verbetering in alle indicatoren van Laken waarin de werkelijke mate van sociale uitsluiting wordt weerspiegeld.

Iosif Matula (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De huidige economische crisis is de ernstigste van de afgelopen decennia en het groeipotentieel in de EU is erdoor gehalveerd. Deze economische neergang gaat ook hand in hand met een toename van de vergrijzing die de inspanningen om de economieën van de EU te herstellen hindert. Tegen deze achtergrond moet de 2020-strategie, die bedoeld is als voortzetting van de Lissabonstrategie, de voorwaarden scheppen die nodig zijn voor duurzame groei en fiscale consolidering. Een leven lang leren moet veel beter bereikbaar worden en de universiteiten moeten veel meer open staan voor studenten met een andere achtergrond. Een betere correlatie tussen aanbod en vraag en een grotere arbeidsmobiliteit zullen werknemers meer kansen geven op plaatsen waar de meeste vraag is naar hun vaardigheden. Moderne sociale zekerheid en pensioenstelsels zijn nodig om de armoede en uitsluiting te verminderen. Het werkgelegenheidsbeleid moet zich richten op flexibiliteit van de arbeidsmarkt, waarbij werknemers de verantwoordelijkheid nemen voor hun beroepsleven door permanente educatie, aanpassing aan veranderingen en mobiliteit. Het is essentieel dat wij ons aanpassen aan het huidige klimaat van economische crisis en een vergrijzende Europese bevolking, zodat we voldoende steun kunnen bieden aan mensen die tijdelijk geen werk hebben.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik ben het eens met de collega's die erop hebben gewezen dat de landbouw ontbreekt in de EU 2020-strategie. Ik ben van mening dat de landbouw een gebied is dat kan bijdragen aan de ontwikkeling van de Europese Unie en tegelijkertijd een belangrijke sector is, omdat hij het hart van de Europese manier van leven vormt. *Last but not least* moet er speciale aandacht komen voor de landbouw omdat die buitengewoon hard is getroffen door de economische crisis. Om te weten hoe groot het effect is hoeven we alleen maar te kijken naar de afname van het reële inkomen per werknemer in de landbouw, dat in sommige lidstaten van de Europese Unie 35 procent bedroeg.

Ioan Mircea Pașcu (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Net als de openingsverklaring van voorzitter Van Rompuy is mijn interventie gewijd aan de tenuitvoerlegging van het Verdrag van Lissabon. Hoewel in theorie de instelling

van de “twee petten”-post van de hoge vertegenwoordiger goed lijkt, leidt het, wegens het unieke karakter ervan, in de praktijk tot problemen die door de opstellers van het Verdrag niet waren voorzien. Aangezien er geen plaatsvervanger is, die ook twee petten draagt, zal de hoge vertegenwoordiger steeds meer moeten kiezen tussen in Brussel blijven en bijvoorbeeld aanwezig zijn in het Europees Parlement, en naar een buitenlandse hoofdstad vliegen, waar de EU evenzeer hoge vertegenwoordiging nodig heeft. Uiteraard kan lady Ashton iemand als plaatsvervanger aanstellen, maar als ze dat doet, dan zal dat op “ad-hocbasis” moeten gebeuren, ten koste van of de Raad of de Commissie. En als het “roulerend voorzitterschap” een stapje terug doet om het evenwicht te herstellen, hebben we uiteindelijk meer in plaats van minder bureaucratie.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Bij Europa 2020 mogen we de fouten van de voorganger ervan, de Lissabonstrategie, niet herhalen. De nieuwe strategie is in hoge mate bepaald door de economische crisis en moet de gevolgen daarvan aanpakken. Aan de andere kant moeten we goedmaken wat we verzuimd hebben. Hoe kon de EU een tekort van zeven procent en een schuld van tachtig procent van het bbp opbouwen, terwijl de bepalingen van het stabiliteits- en groeipact toch zo streng zijn? Wie is daarvoor verantwoordelijk? Onze grootste wens is dat de EU terugkeert naar de weg van krachtige economische groei, en dat is het belangrijkste doel dat we met deze strategie willen bereiken. Uit de bepalingen in de huidige strategie blijkt niet hoe we dit willen bereiken, en ook niet hoe we de sociale verworvenheden van Europa kunnen beschermen, ondanks de demografische ontwikkelingen en de slechte prestaties van de ziektekostenverzekering, de pensioenstelsels en de stelsels van sociale zekerheid. Ik vraag me ook af hoe het zit met de werktijden. Tot slot wil ik graag weten of er een stelsel komt voor controle en toezicht op banken en andere financiële instellingen, en hoe we de productiviteit willen verhogen. We moeten voor deze uitdagingen een nieuwe aanpak bedenken.

Bogusław Sonik (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Het belangrijkste doel van de nieuwe Euro 2020-strategie is het ontwikkelen van een intelligente en ecologische, op kennis gebaseerde markteconomie. Om deze doelstelling te bereiken moeten we ons vooral concentreren op het versterken van de interne markt en het vrij verkeer van diensten bevorderen. Het is aan de Europese Gemeenschap om ondernemerschap te bevorderen en de registratie van bedrijven te vereenvoudigen door juridische en financiële belemmeringen uit de weg te ruimen. Het is belangrijk dat we met name het midden- en kleinbedrijf steunen. Een belangrijke stap op die weg zou zijn dat we micro-ondernemingen vrijstellen van de verplichting om een financieel jaarverslag voor te leggen en de toegang tot kredieten vereenvoudigen. Uit de enquête van Eurobarometer over de wens om ondernemer te zijn blijkt dat de Europese Unie nog steeds achterloopt op de Verenigde Staten, maar ook dat meer dan de helft van de jonge ingezetenen in de EU in de komende vijf jaar graag een bedrijf wil starten. Ik denk ook dat we ons moeten concentreren op het creëren van op kennis gebaseerde economische groei, en van een economie die gebaseerd is op mededinging, cohesie en meer respect voor het milieu. Daarom moeten we ook meer aandacht en geld besteden aan de opleiding van jongeren, we moeten ze helpen om de uitdagingen op de lange termijn aan te gaan.

De EU moet zo snel mogelijk een Europese digitale agenda implementeren en ertoe bijdragen dat er een werkelijke gemeenschappelijke interne markt komt voor de handel via internet. Op die manier kunnen de consumenten profiteren van aantrekkelijke prijzen in andere lidstaten en kan het MKB zonder belemmeringen profiteren van de voordelen van de Europese markt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), *schriftelijk*. – (HU) De EU 2020-strategie moet op twee pijlers rusten, enerzijds op solidariteit tussen de lidstaten, waarmee wordt gegarandeerd dat geen enkele lidstaat achterblijft in de crisis, en anderzijds moeten de lidstaten zelf ook solidair zijn met de gemeenschap door de gezamenlijk vastgestelde verplichtingen nauwkeurig na te komen. Tijdens het debat over de toekomst van de Europese Unie mogen we nooit voorbij gaan aan het al functionerende communautaire beleid. Het gemeenschappelijk landbouwbeleid en het cohesiebeleid zijn de echte resultaten van de Europese integratie en de symbolen van de solidariteit tussen lidstaten en naties. Als Hongaars Parlements lid en als politicus uit een nieuwe lidstaat vind ik de nieuwe prioriteiten die zijn geformuleerd door de Europese Commissie allemaal even belangrijk: het tot stand brengen van een op kennis gebaseerde samenleving, het bevorderen van innovatie, het verdiepen van integratie, het creëren van nieuwe banen en resoluter optreden tegen klimaatverandering binnen het kader van duurzame ontwikkeling.

We kunnen echter niet toestaan dat de prijs van een sterkere samenwerking op de genoemde terreinen de verzwakking van eerder communautair beleid is. De door het gemeenschappelijk landbouwbeleid gegarandeerde voedselzekerheid wordt steeds belangrijker in de eenentwintigste eeuw, aangezien voeding en zoetwater van even groot strategisch belang worden als aardolie in de twintigste eeuw. Als we het mondiale concurrentievermogen van de EU daadwerkelijk willen vergroten, kunnen we het ons niet permitteren dat bepaalde regio's afhaken vanwege een achterhaalde infrastructuur en zwakke onderwijs-, sociale en medische

voorzieningen. Daarom hebben we ook in de toekomst een sterk, op solidariteit gebaseerd cohesiebeleid nodig.

Traian Ungureanu (PPE), schriftelijk. – (RO) De EU 2020-strategie moet een doorbraak vormen. Zo niet, dan wordt EU 2020 een Lissabon 2, een strategie die over tien jaar vervangen moet worden door een nieuwe strategie. EU 2020 moet duidelijk het begin vormen van de fase na Lissabon. We moeten de prioriteiten stellen voor de strategie die we presenteren, zodat de hervormingen die voortkomen uit EU 2020 op de middellange en lange termijn zullen blijven bestaan.

Er zijn drie prioriteitsgebieden die voortdurend een belangrijke rol moeten spelen in EU 2020. Het eerste is actieve steun aan het MKB, gebaseerd op de correlatie van communautaire programma's met macro-economisch beleid. Deze aanpak zal een gezond economisch klimaat voor particuliere entiteiten garanderen. De tweede is een onderwijsstelsel dat de beroepsbevolking voorbereidt op de eisen van de markt. Dit proces zal zorgen voor betere werkgelegenheid in de lidstaten. Tot slot moet het Europees Parlement een grotere rol krijgen. Op die manier kan echte informatie van de lidstaten worden gebruikt en worden voorkomen dat de ongelijkheid tussen de economieën van de lidstaten toeneemt. Een EU 2020-strategie die is georganiseerd op grond van duidelijke prioriteiten zal de economische groei in de EU snel herstellen, vooral in de context van de huidige financiële en economische druk.

14. Prioriteiten van het EP met het oog op de bijeenkomst van de VN-Raad voor de mensenrechten (Genève, 1-26 maart 2010) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie: Prioriteiten van het EP met het oog op de bijeenkomst van de VN-Raad voor de mensenrechten (Genève, 1-26 maart 2010).

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie is in Genève, Brussel en in de hoofdsteden van derde landen bezig met de voorbereidingen voor de eerste bijeenkomst dit jaar van de Raad voor de mensenrechten.

De Raad voor de mensenrechten is een forum om te discussiëren over de mensenrechtensituatie in alle gebieden van de wereld en over de inspanningen van de internationale gemeenschap om deze situatie te verbeteren. Deze betrokkenheid bij de mensenrechtensituatie is uiteindelijk een van de meest essentiële principes, een van de meest essentiële kenmerken van het wezen van de Europese Unie, het element dat de Europese Unie haar werkelijke identiteit in de wereld geeft.

Het voorzitterschap van de Raad heeft de rol die het juist in deze tijd moet spelen heel serieus genomen. Het heeft de uitdagingen waar de Europese Unie een antwoord op moet geven tijdens deze zittingen van de Raad voor de mensenrechten heel serieus genomen. Dat blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat het voorzitterschap van de Raad van de Europese Unie bij deze gelegenheid vertegenwoordigd zal zijn door de eerste vicepremier van de Spaanse regering, María Teresa Fernández de la Vega. Zij zal het deel op hoog niveau bijwonen waarmee de dertiende zittingsperiode van de Raad wordt ingeluid.

Het voorzitterschap zal dus actief deelnemen aan de beraadslagingen van de Raad.

Bij de vraagstukken die speciale gevolgen hebben voor vele lidstaten zullen wij de standpunten van de Europese Unie verdedigen, en naast de nationale initiatieven zal de Europese Unie ook landenresoluties indienen.

Wij zijn nog steeds van mening dat de Raad over instrumenten moet beschikken om de mensenrechten te verdedigen, om te kunnen reageren op ernstige schendingen van de mensenrechten, hetzij door middel van een specifiek landenmandaat, zoals in het geval van Birma of de Democratische Volksrepubliek Korea, hetzij door middel van mandaten voor specifieke onderwerpen binnen een land, hetgeen naar we hopen het geval zal zijn voor de Democratische Republiek Congo.

Als we willen dat de Raad voor de mensenrechten zijn geloofwaardigheid behoudt, zal hij samen met de internationale gemeenschap toezicht moeten houden op deze situaties.

Een van de agendapunten tijdens de aanstaande zittingen van de Raad betreft iets dat we later vandaag zullen bespreken bij een ander onderwerp van deze middag, namelijk de speciale zitting over Gaza en het rapport-Goldstone. De Europese Unie beschouwt – en dat zullen we later deze middag nog eens herhalen – dit rapport als een betrouwbare analyse. Zij onderstreept het belang van deugdelijk en betrouwbaar onderzoek

naar mogelijke schendingen van de internationale mensenrechtenwetgeving en het internationaal humanitair recht.

Tenslotte zou ik willen wijzen op het probleem van de hervorming van de Raad.

Dit jaar zal van cruciaal belang zijn voor de onderhandelingen over de hervorming van de werkzaamheden van de Raad, die met name in 2011 zal plaatsvinden.

De Europese Unie heeft nu een begin gemaakt met het formuleren en consolideren van een duidelijk standpunt, van een duidelijke strategie waarmee de Unie een actieve rol kan blijven spelen in en zich kan blijven inzetten voor de bescherming en eerbiediging van de mensenrechten.

Hoe het ook zij, het is duidelijk dat de Europese Unie, zoals zij altijd heeft gedaan, zal blijven pleiten voor de onafhankelijkheid van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten, evenals voor de onafhankelijkheid van speciale procedures, voor de participatie van niet-gouvernementele organisaties in de Raad voor de mensenrechten, voor de mogelijkheid van de Raad om op te treden tegen fundamentele en ernstige schendingen van de mensenrechten, en voor het instellen van landenmandaten.

Spanje en het Spaans voorzitterschap zijn zich ervan bewust dat zij het roulerend voorzitterschap hebben overgenomen op een cruciaal moment voor de Europese Unie en voor de Verenigde Naties als het gaat om het beschermen en verdedigen van de mensenrechten in de wereld.

Het Verdrag van Lissabon heeft ook in dit opzicht, net als in vele andere terreinen, een nieuwe fase ingeluid in het extern optreden van de Unie. Wij hopen daarom dat ons gezamenlijke werk, onder leiding van de hoge vertegenwoordiger, de stem van de Europese Unie duidelijker zal maken als het gaat om de verdediging van de fundamentele principes die ten grondslag liggen aan het werk van de Raad voor de mensenrechten. Ook hopen wij dat deze fase, waarin wij de richting uitgaan van een meer actieve, transparante en efficiënte Raad, profijt zal hebben van het overgangsproces dat de Unie op dit moment doormaakt onder Spaans voorzitterschap. Dit voorzitterschap, dat ik op dit moment vertegenwoordig, zal alles in het werk zal stellen om ervoor te zorgen dat de weg van de Unie en die van de Raad voortaan naar hetzelfde doel leiden, namelijk de bevordering en de bescherming van de mensenrechten in de wereld.

Kristalina Georgieva, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik vind het heel gepast dat ik vandaag, nu ik voor het eerst hier ben, het woord mag voeren over de kwestie van de mensenrechten, die zo goed bij de prioriteiten van mijn portefeuille past.

De Commissie onderschrijft de verklaring van het Spaanse voorzitterschap zeer, en ik zou twee opmerkingen willen toevoegen aan wat hier is gezegd over de prioriteiten van de komende bijeenkomst en hoe de EU zich achter die prioriteiten zal scharen.

De eerste opmerking heeft betrekking op thematische kwesties. De EU werkt samen met de groep van Latijns-Amerikaanse landen aan een ontwerp-resolutie over de rechten van het kind, waarin specifieke aandacht wordt besteed aan de bestrijding van seksueel geweld tegen kinderen. De Commissie is zeer bezorgd over de toename van seksueel geweld in conflictgebieden en crisissituaties en de weerslag daarvan op de meest kwetsbare mensen en in het bijzonder op kinderen. De EU zal overeenkomstig de Europese consensus over humanitaire hulp ervoor zorgen dat dit in de resolutie op gepaste wijze aan de orde wordt gesteld.

De EU wil ook graag actief deelnemen aan een forum over de rechten van mensen met een handicap. Er is een heel duidelijk verband met onze interne EU-beleidsmaatregelen, aangezien we binnenkort het proces van toetreding tot het VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap afronden.

Nog een thematisch gebied van bijzonder belang is het recht op voedsel, dat strookt met het bereiken van de millenniumontwikkelingsdoelstellingen, evenals de mensenrechten van binnenlands ontheemden die, in tegenstelling tot vluchtelingen, niet voldoende worden beschermd door internationale verdragen. We zullen pressie blijven uitoefenen in verband met dit punt.

De tweede opmerking die ik zou willen maken betreft de steun van de EU voor de aanneming door de plenaire vergadering van de verslagen van de universele periodieke doorlichtingen met betrekking tot de staten die dit proces in december hebben doorlopen. Dit is een zeer belangrijk moment waarop de onder de loep genomen landen hun toezeggingen met betrekking tot de verbetering van de mensenrechtensituatie openbaar kunnen maken. Tegelijkertijd kunnen staten ervoor kiezen om internationale bijstand te vragen bij de tenuitvoerlegging van deze toezeggingen. De Commissie staat er nog steeds heel erg open voor om met de

partners de manieren en middelen te bespreken om de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen van deze toetsingen te ondersteunen.

Zoals het Spaanse voorzitterschap reeds heeft benadrukt, is het van cruciaal belang dat de impact van dit proces bovenal afhangt van de transparantie en openheid die door de lidstaten van de EU wordt betoond, omdat we alleen effectief kunnen zijn door zelf een voorbeeld te stellen.

Laima Liucija Andrikienė, *namens de PPE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik juich het toe dat het Europees Parlement een resolutie gaat aannemen over de komende bijeenkomst van de Raad voor de mensenrechten. Ik juich het ook toe dat het Europees Parlement een delegatie naar de Raad voor de mensenrechten zal sturen, aangezien onze aanbevelingen aan de EU-Raad gewoonlijk gaan over hoe het werk van de Raad voor de mensenrechten verbeterd kan worden en de rol van de Europese Unie erin versterkt kan worden.

Deze dertiende bijeenkomst is de belangrijkste die in 2010 zal plaatsvinden. Er zullen onder andere bijeenkomsten op hoog niveau en discussies met regeringsministers worden gehouden over een aantal belangrijke kwesties die reeds door de commissaris en de minister zijn genoemd, bijvoorbeeld de impact van de wereldwijde financiële crisis op de mensenrechtensituatie wereldwijd.

Wij verwelkomen het feit dat onze Amerikaanse partners zich sterk inzetten voor het werk van de Raad voor de mensenrechten. Wij dienen echter bezorgd te zijn over het feit dat enkele landen proberen het hele proces te kapen en de geloofwaardigheid van de Raad voor de mensenrechten te ondermijnen. Iran heeft te kennen gegeven dat het wellicht meedoet aan de verkiezingen voor een plaats in de Raad. Het zou zeer betreurenswaardig zijn als Iran werd gekozen, omdat hierdoor het aantal landen met een problematische staat van dienst op mensenrechtengebied in de Raad zou toenemen. De Raad voor de mensenrechten zou dan het risico lopen om net zo krachteloos en inefficiënt te worden als zijn voorganger, de Commissie voor de mensenrechten. Met andere woorden, de geloofwaardigheid van de Raad voor de mensenrechten als zodanig staat op het spel, en we zouden daarom alles in het werk moeten stellen om ervoor te zorgen dat het gezag van de Raad voor de mensenrechten wordt gehandhaafd.

Richard Howitt, *namens de S&D-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zou om te beginnen willen zeggen dat ik de betrokkenheid van dit Parlement bij de initiatieven van de VN toejuich. In de herfst hebben we in New York gelobbyd voor de benoeming van een nieuwe adjunct-secretaris-generaal om zo meer prioriteit te geven aan de mensenrechten in de VN, en volgende maand zullen we opnieuw bij de Raad voor de mensenrechten zelf zijn: niet slechts in dialoog met onze EU-vertegenwoordigers, maar ook aan het werk met derde landen als onderdeel van de gezamenlijke inspanningen van Europa om respect voor de mensenrechten in de rest van de wereld te bevorderen. Tot mijn trots zien we in Genève dat Europa een voorvechter van de mensenrechten is en met het werk dat naar verwachting in juni van dit jaar begint, zegt onze resolutie van vandaag dat wij een voorvechter moeten zijn van verdere hervormingen van de Raad voor de mensenrechten zelf.

De Raad blijft te sterk gepolitiseerd, en in onze tekst van vandaag worden terecht de gedelegeerden bekritiseerd die cynisch genoeg om 6 uur 's ochtends in hun auto in de rij stonden voor het VN-gebouw in Genève om zich als eerste op de sprekerslijst te laten zetten en aldus Sri Lanka met zijn "no action"-motie te helpen om kritiek op schendingen in dat land uit de weg te gaan en de geest waarin de Raad voor de mensenrechten is opgezet te ontduiken: dat hij het hele jaar door dient te werken om schendingen van de mensenrechten aan te pakken, wanneer en waar zij maar voorkomen. In dit Parlement stemmen wij in met vele van de beginselen die het Spaanse voorzitterschap heeft vastgesteld op het gebied van verdere hervormingen, en ik zou me willen aansluiten bij mijn vriendin mevrouw Andrikienė en zeggen dat het een verdere doodsklap voor de Raad zal zijn als Iran, met zijn verwoestende staat van dienst op mensenrechtengebied, de volgende keer zonder tegenstand wordt gekozen, zoals sommigen vrezen.

De zwaarste beproeving van de mensenrechten voor elk land is wanneer het van schending van de mensenrechten wordt beschuldigd. Daarom verheugt het mij zeer dat op de organiserende vergadering op 18 februari in Genève, zowel de Europese Unie als de Verenigde Staten hebben gepleit voor een gezamenlijk onderzoek naar geheime detentie en voor presentatie ervan aan de Raad voor de mensenrechten. Wij zullen het niet altijd eens zijn met de kritiek, maar we moeten er altijd voor openstaan als we van andere landen verwachten dat ze hetzelfde doen.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (ET) Hoge vertegenwoordiger, commissaris, wij in de Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa willen dat de Europese Unie zichtbaar is op de komende dertiende bijeenkomst

van de VN-Raad voor de mensenrechten. Als coauteur van deze resolutie wil ik vooral de aandacht vestigen op de paragrafen 9 en 13 van de resolutie die betrekking hebben op Iran.

Het is voor ons, als ALDE-Fractie, onaanvaardbaar dat de VN-Raad voor de mensenrechten niet in staat is - om maar niet te zeggen: niet bereid is - met de nodige snelheid te reageren op de mensenrechtencrises in Afghanistan, Guinee, Iran, Jemen en Irak. Het is de taak van de Raad voor de mensenrechten, die alle landen ter wereld verenigt, om continu de mensenrechtensituatie in alle lidstaten in de gaten te houden en onmiddellijk te reageren op elke verslechtering van die situatie.

Het tot nu toe slappe optreden is duidelijk een teken van de zwakte en het onvermogen van de organisatie om op adequate wijze te voldoen aan de verplichtingen die zij zichzelf heeft opgelegd. De zwakte van de organisatie blijkt ook uit de kandidatuur van Iran bij de verkiezingen van de VN-Raad voor de mensenrechten in mei 2010, die nogal verwonderlijk is. Alleen al de gedachte hieraan is absurd, gezien de onbeholpen pogingen van het theocratische regime van Iran om de onlusten onder het volk in het hele land met repressieve middelen de kop in te drukken. De enige mogelijkheid is om de hele internationale gemeenschap de schuld te geven.

Wij respecteren de keuzen van het Iraanse volk en het doel van onze kritiek is een betere toekomst voor het Iraanse volk. Wij doen een beroep op de hoge vertegenwoordiger van de Europese Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid en vicevoorzitter van de Commissie om in deze kwestie een krachtig standpunt in te nemen en grote druk op de VN uit te oefenen.

Heidi Hautala, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FI) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie heeft op de volgende bijeenkomst van de Raad voor de mensenrechten een geweldige kans zich in te zetten voor de versterking van het internationaal recht.

Wij hebben van de Raad en de Commissie lange opsommingen van belangrijke zaken gehoord, maar hebben wij de garantie dat de Europese Unie er daadwerkelijk op zal hameren dat deze zaken worden aangepakt? Als voorbeeld noem ik het rapport-Goldstone over de schendingen van het internationaal humanitair recht tijdens de oorlog in Gaza, dat een nogal tegenstrijdige ontvangst heeft gehad in de lidstaten. Naar mijn mening hebben wij recht op een verklaring van de vertegenwoordiger van de Raad over de wijze waarop de lidstaten nu tegenover dit belangrijke rapport staan. Dit rapport speelt een sleutelrol in een tijd waarin wij een eind willen maken aan straffeloosheid en willen bereiken dat al degenen die zich schuldig maken aan oorlogsmisdaden en schendingen van het internationaal recht worden berecht.

Ten tweede wil ik, net als mijn collega, de heer Howitt, het nieuwe verslag over geheime detentiecentra noemen. De Europese Unie moet hardere maatregelen nemen tegen marteling en alle onmenselijke behandeling in gevangenissen, waarvan een deel uit geheime gevangenissen bestaat. Wij moeten ook het feit onder ogen zien dat de lidstaten van de Europese Unie zelf schuldig zijn aan dergelijke praktijken. Dat kan zo niet doorgaan. Wij moeten deze zaken ook onderzoeken in zoverre zij ons betreffen.

Wij hebben de kans de macht van het Internationaal Strafhof te versterken door een ferm standpunt in te nemen over de wijze waarop het statuut van het Strafhof dit voorjaar moet worden gewijzigd.

Charles Tannock, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Raad voor de mensenrechten heeft ongetwijfeld lovenswaardige doelen maar wordt ernstig in opspraak gebracht door enkele leden ervan. Vele van hen hebben nauwelijks respect voor de mensenrechten en democratie, waaronder Cuba, China, Pakistan, Saoedi-Arabië, Nicaragua en Gabon – en Iran, als potentiële kandidaat – om er maar enkele te noemen. Het is daarom duidelijk dat dit orgaan weinig werkelijk moreel gezag heeft. Toch is dit de enige gesprekspartner voor de EU op VN-niveau en hij doet ook wel goed werk op het gebied van de voedselveiligheid en de rechten van het kind. Ze vallen de staat van dienst van Israël op het gebied van de mensenrechten echter op obsessieve wijze aan, terwijl hun eigen minachting voor de mensenrechten wordt vaak niet opgemerkt.

De resolutie van dit Parlement wijst er terecht op dat op de dertiende bijeenkomst is nagelaten de ernstige problemen op het gebied van de mensenrechten te noemen die regimes als Guinee-Conakry, Afghanistan, Iran en Jemen kennen. Ten tweede wordt er in deze resolutie verwezen naar de CIA en buitengewone uitlevering. We zouden ons twee keer moeten bedenken voordat we onze Amerikaanse bondgenoten aanvallen zolang zij een onevenredig grote verantwoordelijkheid op hun schouders blijven dragen voor onze veiligheid in de Europese Unie.

Nicole Sinclaire (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Commissie is er weliswaar zeer op gespitst om onze mensenrechten te verdedigen, maar wij Britten weten al sinds de dertiende eeuw waar we precies staan. Het spijt me te moeten zeggen dat het Verdrag van Lissabon een bleek aftreksel is van onze Magna Carta.

De Commissie ziet zichzelf graag als een mondiale speler op het gebied van de mensenrechten en lijkt erop gespitst om een oordeel over andere landen uit te spreken en hulp en advies te geven. Zij zou echter eens kritisch naar zichzelf moeten kijken. Ik vind het wel heel ironisch dat, terwijl de EU terecht de rechten van de bevolking van Kasjmir steunt die geduldig wacht op een referendum over het recht op zelfbeschikking dat haar in 1947 door de Verenigde Naties werd beloofd, de Commissie door middel van het Verdrag van Lissabon actief probeert bevoegdheden van haar eigen lidstaten weg te nemen op de belangrijke terreinen van de hoge politiek. Dit brengt me in feite op het onderwerp van een referendum dat aan de Britse kiezers werd beloofd maar dat gewoonweg nooit heeft plaatsgevonden. Mijn kiezers wachten daarom op zelfbeschikking, net als de Kasjmiri's.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat dit een uitstekende gelegenheid is om het universele, ondeelbare en onafhankelijke karakter van de mensenrechten te benadrukken, en dat is precies wat deze gezamenlijke ontwerp-resolutie die morgen aangenomen zal worden doet.

Dit Parlement heeft bij diverse gelegenheden blijk gegeven van zijn mening, gewoonlijk door middel van het jaarverslag over de mensenrechten in de wereld, maar ook door middel van verschillende resoluties, zoals we onlangs nog gedaan hebben in het geval van Iran.

Sommige collega's hebben verwezen naar de paradox, zoals zij het noemden, dat bepaalde landen met een uiterst negatieve staat van dienst inzake de mensenrechten, deel uitmaken van het orgaan dat verantwoordelijk is voor het toezicht op diezelfde mensenrechten. Ik denk dat Iran hier een van de meest in het oog springende voorbeelden van is, maar niet het enige voorbeeld. Ook ben ik van mening dat de Verenigde Naties zichzelf buitenspel zetten als zij zich werkelijk laten voeden door dit soort landen en elke politieke legitimiteit en morele autoriteit verliezen om dergelijke gebeurtenissen nog te veroordelen.

Terwijl ik hierover spreek, mijnheer de Voorzitter, is in een ander orgaan van dit Parlement deze week een discussie gevoerd over de uitzetting uit Cuba van een lid van dit Parlement. Vandaag moeten we eveneens de dood betreuren van Orlando Zapata Tamayo, een 42-jarige metselaar, politiek gevangene, die gestorven is na een hongerstaking en na een willekeurige, onmenselijke en wrede gevangenschap.

De voorzitter van de Cubaanse commissie voor mensenrechten en verzoening, Elizardo Sánchez, iemand die dicht bij de geest van de sociaaldemocratie staat, heeft verklaard dat deze dood volkomen vermijdbaar was en dat hij deze beschouwt als een moord onder de dekmantel van rechtmatigheid. Ik zou u willen vragen, mevrouw de commissaris of volgens u, volgens de Commissie – want het standpunt van het fungerend voorzitterschap kennen we immers al – vanuit een ethisch en democratisch gezichtspunt beschouwt, nu zich zulke betreurenswaardige gebeurtenissen voordoen zoals de dood van de heer Zapata, de betrekkingen tussen de Europese Unie en Cuba op een hoger niveau gebracht moeten worden en prioriteit moeten krijgen?

15. Welkomstwoord

De Voorzitter. – Ik wil monseigneur Jorge Ortega, aartsbisschop van Braga, hartelijk welkom heten alsmede de bisschoppen en de Portugese bisschoppelijke delegatie die hem vergezellen.

Excellentie, ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om onze solidariteit en ons medeleven te betuigen aan het Portugese volk, en met name aan de bevolking van Madeira die het de afgelopen dagen zwaar te verduren heeft gehad. Wij zijn in onze gedachten en onze gebeden bij hen.

16. Prioriteiten van het EP met het oog op de bijeenkomst van de VN-Raad voor de mensenrechten (Genève, 1-26 maart 2010) (voortzetting van het debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie: Prioriteiten van het EP met het oog op de bijeenkomst van de VN-Raad voor de mensenrechten (Genève, 1-26 maart 2010).

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de dertiende vergadering van de VN-Raad voor de mensenrechten is een extreem belangrijke gelegenheid.

Ik wil slechts enkele zaken onder de aandacht brengen waar niet vaak over gesproken wordt. Met name wat gevangenisstraffen betreft, maar niet die voor terroristen, wil ik graag wijzen op de werkelijk onmenselijke omstandigheden in de gevangenisstraffen van Rwanda en Libië, waar volstrekt onschuldige gevangenen ter dood worden veroordeeld.

Ook wil ik graag wijzen op de situatie van de Sahariaanse bevolking die al zo lang op een beslissing wacht, en verder wil ik graag wijzen op de rechten van klimaatvluchtelingen die van hun land worden verdreven door grote klimaatveranderingen. Dit zijn allemaal zaken waar wij aandacht aan moeten schenken, omdat ze de fundamentele vormen van onze samenleving.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de Verenigde Naties hebben zichzelf voor hun verjaardag twee nieuwe structuren gegeven: de *Peace Building Commission* en de Mensenrechtenraad. Terwijl de *Peace Building Commission* haar werk relatief effectief verricht en ruimschoots aan de verwachtingen heeft voldaan, kan men dat met de beste wil van de wereld niet van de Mensenrechtenraad zeggen. Er is hier gezegd – en dit is ook in de resolutie tot uitdrukking gekomen – dat een herziening absoluut noodzakelijk is. Het werk van de Mensenrechtenraad is te eenzijdig – collega's hebben daarop gewezen. Er wordt bijvoorbeeld vanuit één standpunt naar Israël gekeken. Ik ben er eerlijk gezegd niet blij mee dat het voorzitterschap hier als enige grote thema het rapport-Goldstone benadrukt heeft. Dit is zeker een onderwerp waarover gediscussieerd kan worden, maar niet het belangrijkste.

Wanneer collega Howitt zegt dat de kandidatuur van Iran – mocht deze slagen – de doodsteek voor de Mensenrechtenraad is, wil ik graag weten wat dat betekent. Ik wil dan graag een gemeenschappelijk standpunt van onze lidstaten en ook van de Europese dienst voor extern optreden. Als het zo verdergaat, moeten wij mijns inziens namelijk serieus overwegen om het zwaartepunt van ons mensenrechtenwerk in de Verenigde Naties weer bij de Derde Commissie te leggen. Daar is tenminste universele vertegenwoordiging en die heeft meer legitimiteit.

Daniël van der Stoep (NI). – U weet het, wij weten het, de Raad voor de mensenrechten van de Verenigde Naties is een grote farce. Deze raad wordt gegijzeld door de organisatie van de Islamitische Conferentie, die bestaat uit landen die elkaar allemaal beschermen en als doel hebben om de mooie staat Israël te treiteren en valselijk te beschuldigen.

Voorzitter, deze zogenaamde Raad voor de mensenrechten strijdt tegen alles waar mensenrechten voor staan en de vrijheid van meningsuiting in het bijzonder. Het is schandelijk en abject dat dit Parlement deze verschrikkelijke raad serieus neemt. Voorzitter, als dit Parlement echt voor mensenrechten staat, dan veroordeelt het de continue stroom van resoluties die de vrijheid van meningsuiting willen vermoorden, alsmede de flagrante schending van mensenrechten door de landen die de Raad voor de mensenrechten vormen. Voorzitter, naast landen als Saoedi-Arabië, Pakistan, Indonesië en Egypte, die behoren tot de grootste schenders van mensenrechten ter wereld, wil nu ook Iran lid worden van de Raad voor de mensenrechten. Wel ja, alleen nog Noord-Korea erbij en wij hebben zo'n beetje alle schurkenstaten gezellig bij elkaar.

Voorzitter, voor mijn partij is het duidelijk: de VN-Raad voor de mensenrechten is een afschuwelijk orgaan en mag niet serieus genomen worden. Dit Parlement moet ogenblikkelijk en direct afstand nemen van de Raad voor de mensenrechten en absoluut niet in gesprek gaan met een stelletje boeven.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Als eerste wil ik u er graag aan herinneren dat de Mensenrechtenraad, toen die werd opgericht als een uniek orgaan gewijd aan de mensenrechten binnen het stelsel van de Verenigde Naties, hoop gaf, namelijk hoop op toenemende bescherming van de grondrechten op een wereldwijd niveau.

De introductie van de universele periodieke doorlichting, de belangrijkste innovatie met betrekking tot de inmiddels afgeschafte VN-Mensenrechtencommissie, was bedoeld om de relevante problemen op te lossen: de overmatige politisering en selectieve benadering bij het behandelen van gevallen van ernstige mensenrechtenschendingen. Dit instrument is essentieel om ervoor te zorgen dat de Mensenrechtenraad zijn taak zo goed mogelijk kan vervullen. Er moet echter worden benadrukt dat de oude demonen niet volledig zijn verdwenen en dat overmatige politisering het werk van dit orgaan blijft bemoeilijken. Aan de andere kant moeten we zeggen dat de universele periodieke doorlichting niet voldoende is om effectieve bescherming van de mensenrechten te garanderen.

Als de Raad niet alert genoeg reageert, zoals in het geval van Guinee, om maar een voorbeeld te noemen, heeft dat zeer ernstige gevolgen. Dat kan de plegers van mensenrechtenschendingen het idee geven dat ze zich geen zorgen hoeven te maken. De geloofwaardigheid van deze Raad is dus afhankelijk van zijn vermogen om krachtig en snel op te treden als er ernstige schendingen van de mensenrechten worden gepleegd.

In dat verband is het belangrijk dat de Europese Unie zich inzet voor de instelling van mechanismen op het niveau van de Mensenrechtenraad die specifiek zijn ontwikkeld om te reageren op crises zoals die, om een paar recente voorbeelden te noemen, in Afghanistan, Guinee-Conakry, Iran, Jemen en Irak. Ik ben van mening dat het in het belang van het Europees Parlement is dat dit orgaan, de Mensenrechtenraad, zo machtig en effectief mogelijk is, want ik denk dat we een geloofwaardige partner nodig hebben in de dialoog over de mensenrechten.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Ik wil het hebben over de situatie in de Gazastrook, die zoals u weet een constante bron van zorg is als het gaat om respect voor de mensenrechten, met name na de verslechtering van de omstandigheden als gevolg van de conflicten afgelopen winter. Ik denk niet dat we kunnen vaststellen wie er meer geleden heeft onder dit conflict. Militaire acties door beide partijen hebben helaas vooral de burgerbevolking leed bezorgd. Het is echter in de context van de situatie ter plaatse uiterst moeilijk om onderscheid te maken tussen soldaten en burgers onder de Palestijnen. Aan de andere kant hebben de raketaanvallen van Hamas Israëlische burgers geterroriseerd.

Ik heb het gebied tijdens het conflict bezocht en ik heb de problemen en angsten van beide partijen gezien. Ik ben van mening dat elke poging om de schuld van de gebeurtenissen bij een van de partijen neer te leggen onrealistisch is. De bloedige gevechten in de Gazastrook en de tragische humanitaire gevolgen zijn een pijnlijke roep om geconcentreerd optreden in alle probleemgebieden van de wereld, in het bijzonder tegen de factoren die weerloze burgers laten lijden en voor uitgebreidere en effectievere betrokkenheid van internationale organisaties om de vredesdialoog een impuls te geven. Dit is een terrein waar de Europese Unie niet alleen de noodzakelijke capaciteit en geloofwaardigheid heeft, maar ook de plicht om wereldwijd krachtiger op te treden.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, een parlementaire prioriteit is ook de aanpak van de alarmerende situatie van politisering die is ontstaan door de activiteiten van de Raad voor de mensenrechten. Het is daarom van het allergrootste belang dat de EU-delegaties zich sterk maken voor de vaststelling van criteria voor lidmaatschap van de Raad voor de mensenrechten. Dit is in het bijzonder van toepassing op de minimumeisen voor samenwerking met “speciale procedures”, en het niet gebruiken van “no action”-moties, waardoor werd verhinderd dat resoluties werden aangenomen over staten die erg graag kritiek op hun mensenrechtenbeleid wilden vermijden.

Ik zou naar twee andere parlementaire prioriteiten willen verwijzen. Ten eerste Belarus. De situatie op het gebied van de mensenrechten is in tegenstelling tot de verwachting niet verbeterd maar juist verslechterd. Ik zou vandaag de boodschap van de heer Milinkevitsj willen benadrukken. De EU heeft nu echt de mogelijkheid om het regime van Loekasjenko onder druk te zetten, zodat hij echte verbetering tot stand brengt als voorwaarde voor verdere economische hulp van en samenwerking met de EU.

Ten tweede zou ik graag om steun willen vragen voor de publieke oproep van de 18 Russische mensenrechtenactivisten van vorige week, onder wie de winnaar van de Sacharov-prijs Kovalev, die buitengewoon bezorgd zijn over een verdere inperking van onafhankelijke satellietinformatie in de Russische taal, wat het Kremlin door druk uit te oefenen voor elkaar heeft gekregen.

Het is echt schadelijk voor de waarden van de EU om voorvechters van de mensenrechten als Kovalev te prijzen en tegelijkertijd te capituleren voor beweringen van de heer Poetin dat het uitzenden van alternatieve informatie in de Russische taal door Europese satellieten iets vijandigs is.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Ik wil in het debat van vandaag uw aandacht vragen voor het geval van de Israëlische soldaat Ghilad Shalit die in juni 2006 werd ontvoerd in Kerem Shalom, op slechts negentienjarige leeftijd. Afgelopen week maakte ik deel uit van de officiële delegatie van het Europees Parlement in Israël en een van de ontmoetingen was met de vader van Ghilad Shalit, Noam Shalit. Ondanks de artikelen 13, 23 en 126 van de Conventie van Genève over de rechten van krijgsgevangenen, worden de rechten van Ghilad, die ook de Franse nationaliteit heeft, niet gerespecteerd als het gaat om het recht op bezoek van zijn familie en het Internationale Rode Kruis, een humane behandeling en bekendmaking van de precieze locatie waar hij gevangen wordt gehouden. Ik moet benadrukken dat zelfs artikel 77 van het rapport van de commissie Goldstone, dat verder kritisch tegenover Israël staat, aanbeveelt dat Ghilad Shalit de rechten moet krijgen die worden gegarandeerd door de Conventie van Genève. Aan de andere kant respecteert Israël de rechten van gevangenen.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) De EU moet op de bijeenkomst van de VN-Mensenrechtenraad in maart ondubbelzinnig verklaren dat de internationale gemeenschap behalve de schendingen van mensenrechten in de derde wereld ook de misstanden in ontwikkelde landen aan de kaak moet stellen. De Verklaring over

de rechten van personen behorende tot nationale, etnische, godsdienstige of taalkundige minderheden, die de Algemene Vergadering van de VN op 18 december 1992 heeft aangenomen, geldt net zo goed voor ontwikkelde landen als voor ontwikkelingslanden, dus ook voor EU-lidstaten. Artikel 2, lid 1 van de verklaring stelt dat personen die tot een nationale minderheid behoren, zonder enige inmenging van buitenaf of discriminatie hun moedertaal mogen gebruiken, zowel in de privésfeer als in het openbaar. Dit artikel wordt momenteel ook in EU-lidstaten met voeten getreden. De EU kan pas geloofwaardig zijn als zij een oplossing vindt waarmee de wantoestanden die op het grondgebied van de Europese Unie op het vlak van rechten van minderheden voorkomen, worden aangepakt op een manier die als voorbeeld kan dienen voor de hele wereld.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, de komende twee jaar zullen van cruciaal belang zijn voor de verduidelijking van de rol van de VN op het gebied van de mensenrechten, omdat zoals u weet, de intergouvernementele doorlichting van de Raad voor de mensenrechten in 2011 bekend wordt gemaakt.

Het gevaar bestaat dat de reeds door mij voorgangers genoemde landen, die hier niet bijzonder veel waarde aan hechten, in deze periode de rol van de VN willen beperken.

Ik wil graag het volgende toevoegen aan hetgeen reeds is gezegd. Aangezien, ten eerste, de Europese Unie een van de belangrijkste voorvechters van de mensenrechten is - en dat hopelijk ook blijft - moeten wij er onder meer voor zorgen dat we internationaal met één stem spreken en waar mogelijk onenigheid vermijden.

Ten tweede moeten we de samenwerking met de Verenigde Staten bij de bescherming van de mensenrechten intensiveren.

Ten derde, en daarmee wil ik eindigen, moet het Europees Parlement - en dat kan het ook - zorgvuldig de specifieke procedures in de gaten houden die in verband met de universele periodieke doorlichting van de Raad zullen volgen, zodat wij daadwerkelijk een substantiële bijdrage leveren aan de bevordering van de mensenrechten in alle lidstaten van de Verenigde Naties.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Georgieva, mijnheer López Garrido, ik zou uw aandacht willen vestigen op paragraaf 13 van deze ontwerpresolutie die betrekking heeft op de kandidatuur van Iran voor lidmaatschap van de Raad voor de mensenrechten van de VN.

Op 15 februari is Iran onderworpen aan een universele periodieke doorlichting, waarbij de situatie ten aanzien van de bescherming en de bevordering van de mensenrechten in het land wordt beoordeeld. Het Iraanse bewind heeft verklaard dat de eerbiediging van de mensenrechten in het land gewaarborgd is. Ik zou verscheidene feiten willen onderstrepen met betrekking tot deze beweringen van het huidige bewind.

Mevrouw Radjavi heeft ons gisteren in dit Parlement nog een overzicht gegeven van de willekeurige arrestaties en folteringen waarvan Iraanse vrouwen en regimetegenstanders het slachtoffer zijn. Daarnaast betreuren wij de politieke omstandigheden waarin de gevangenen verkeren, en kamp Ashraf is het symbool geworden van niet-naleving van de mensenrechten. Tijdens de vergaderperiode van januari hebben mijn collega's verscheidene ooggetuigenverslagen gegeven.

Wij kunnen er momenteel niet mee instemmen dat Iran lid wordt van het hoogste orgaan voor de bescherming van de mensenrechten. Ik vraag mij dan ook af welk signaal wij zullen afgeven aan andere staten die daadwerkelijk de mensenrechten eerbiedigen. Europa moet met één stem spreken en laten zien dat het consequent is. Ik stel dan ook voor om, net als mevrouw Ashton in haar verklaringen, te zeggen dat de kandidatuur van Iran in dit stadium ondenkbaar is.

Alf Svensson (PPE). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, wat de gezamenlijke resolutie van onze fractie over de VN-Raad voor de mensenrechten betreft ben ik vooral blij met de paragrafen 6 en 25, waarin wij nog eens de grote steun van de Europese Unie voor landspecifieke resoluties onderstrepen. In gevallen waarin de mensenrechten systematisch worden geschonden, zijn landspecifieke resoluties zowel in de Raad voor de mensenrechten als in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties een uitermate belangrijk instrument. In veel gevallen waarin de regering van een land lange tijd heeft nagelaten deel te nemen aan dialogen of programma's om de betreffende situatie te verbeteren, zijn landspecifieke resoluties de enig overblijvende mogelijkheid van de internationale gemeenschap om tegen deze schendingen op te treden.

Het gaat niet om *naming and shaming*, zoals sommige critici menen, en het is ook niet zo dat wij ons in Europa zo graag met de interne aangelegenheden van andere landen bemoeien. Het gaat er gewoon om kenbaar te maken dat wij de systematische schendingen door een regime en de onderdrukking van de eigen bevolking

niet kunnen accepteren. Het gaat erom te laten zien dat wij aan de kant van de vrijheid staan en niet aan de kant van onderdrukking. Het is daarom belangrijk dat de Europese Unie zich blijft inzetten voor landspecifieke resoluties van de Verenigde Naties.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de landen van de Europese Unie zouden eerst hun eigen huis op orde moeten brengen voordat zij met de vinger naar andere landen kunnen wijzen. Vele leden van de Europese Unie vervolgen mensen en nemen hen gevangen vanwege de niet-gewelddadige uitoefening van de vrijheid van meningsuiting. In het bijzonder proberen ze van alle verzet tegen immigratie een misdrijf te maken. Boekverbranding is springlevend. Politieke partijen worden verboden, zoals in België, of men probeert ze te verbieden op basis van verzonnen bewijs, zoals in Duitsland, of men probeert ze via de achterdeur te verbieden, zoals in het Verenigd Koninkrijk, waar het mijn eigen partij, via een beschikking van de rechter op verzoek van de regering, voor onbepaalde tijd verboden is om nieuwe leden aan te nemen.

Het is niet genoeg dat landen zich democratisch noemen: zij moeten ook de vrijheid van meningsuiting respecteren, zij moeten de vrijheid van vereniging respecteren en zij moeten vrije verkiezingen respecteren.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik waardeer de toespraken die de leden van het Europees Parlement hebben gehouden over deze essentiële en cruciale kwestie, die – zoals ik ook al tijdens mij eerste spreekbeurt zei – een van de kernelementen van de Europese Unie vormt, namelijk de verdediging van de mensenrechten.

In dat verband menen wij dat de Europese Unie het standpunt moet blijven innemen dat deelname aan de VN-Raad voor de mensenrechten en steun aan het bestaan van deze Raad wenselijk is. Zoals al eerder is gezegd heeft de Europese Unie altijd gepleit voor de instelling van een Raad voor de mensenrechten die de voormalige commissie zou vervangen. Dit zou bovendien een instrument moeten zijn waarmee de mensenrechtensituatie in de hele wereld op een adequate manier kan worden aangepakt, en dan doel ik op situaties die vereisen dat de Verenigde Naties en haar leden actief worden, een standpunt innemen of een passende verklaring afleggen.

Het voorzitterschap van de Europese Unie, het voorzitterschap van de Raad, heeft altijd, stelselmatig, deelgenomen aan de discussies tijdens de verschillende zittingsperioden van de Raad voor de mensenrechten en heeft daarbij de Europese Unie vertegenwoordigd, en dat zal zo blijven. Het voorzitterschap van de Raad van de Europese Unie zal ook aan de volgende zittingsperioden van de Raad voor de mensenrechten deelnemen als vertegenwoordiger van de Raad van de Europese Unie. Uiteraard zal dat gebeuren op een manier die volledig in overeenstemming is met de verklaringen en standpunten van elk van de lidstaten van de Unie en met die van de Europese Commissie, een andere instelling van de Europese Unie.

Wij zijn daarom voorstander van het bestaan van dit orgaan en zijn van mening dat alle mogelijkheden die het biedt, benut moeten worden. Soms lukt dat, en soms niet. Het is immers voor de handliggend dat er situaties zijn waarin, als gevolg van de stemmingen die plaatsvinden, de Europese Unie en haar lidstaten niet al hun doelen kunnen bereiken. Er zijn zeer positieve voorbeelden, zoals het standpunt ten opzichte van Somalië, een gebied waarin de mensenrechten worden geschonden, maar er zijn ook gevallen waarin dat niet gelukt is. Toch zijn er in dit opzicht altijd meer positieve dan negatieve voorbeelden.

Ik wil erop wijzen dat we deze middag zullen spreken over de situatie in enkele van de landen die genoemd zijn tijdens de verschillende toespraken.

Ik wil het wel hebben over Iran, omdat er verschillende keren is gerefereerd aan het vraagstuk in verband met de kandidatuur van Iran. Zoals u weet worden hierover voortdurend verklaringen afgelegd. Hier voor mij liggen drie verklaringen die de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, Catherine Ashton, alleen al dit jaar heeft afgelegd over de situatie in Iran. In deze verklaringen veroordeelt en spreekt zij haar bezorgdheid uit over een aantal gevallen van schendingen van de mensenrechten en executies die in Iran hebben plaatsgevonden.

Wat betreft het vraagstuk van de kandidatuur van Iran willen we er ten eerste op wijzen dat het standpunt ten aanzien van kandidaturen voor de Raad voor de mensenrechten op dit moment nog steeds onder de nationale bevoegdheid valt. Hoe dan ook, wat betreft de mensenrechten in Iran, de schendingen van deze rechten, en daarmee de eventuele aanvaarding of niet van de kandidatuur van Iran voor de Raad voor de mensenrechten, moet een voorzichtig beleid gevoerd worden om te voorkomen dat het tegenovergestelde effect bereikt wordt van wat wenselijk is. Daarom is het onze mening dat Europese Unie op dit vlak moet proberen om een zo gecoördineerd mogelijk standpunt in te nemen, en dat is waar op dit moment aan wordt

gewerkt. Daarbij dienen de nationale bevoegdheden gerespecteerd te worden en moet, zoals ik zei, behoedzaam te werk gegaan worden.

Kortom, mijnheer de Voorzitter, wij beschouwen de Raad voor de mensenrechten als een plek waar wij de standpunten van de Europese Unie moeten verdedigen; wij beschouwen deze als de juiste plaats om dat te doen. Bovendien was onze inzet in de Raad er altijd op gericht ervoor te zorgen dat we geen stappen terug deden, dat er geen terugval was in de universele beweging van de verdediging van de mensenrechten, en vooral, dat er geen stappen achteruit gezet werden in de verworvenheden van de mensheid. Dat laatste houdt in dat de mensenrechten als een universele waarde beschouwd moeten worden, als een universele waarde die verdedigd moet worden over de grenzen heen, die verheven is boven alle tradities en diversiteit. Vrijheid is namelijk verbonden met het diepste wezen van de mens.

Kristalina Georgieva, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, hartelijke dank aan alle leden van het Parlement voor de aanbevelingen die zij hebben gedaan. Wij zullen deze met de hoge vertegenwoordiger bespreken.

Ik zou vier opmerkingen willen maken als antwoord op enkele specifieke vragen en opmerkingen.

Ten eerste Iran en de kandidatuur van Iran. Ik steun de opvatting die door het Spaanse voorzitterschap onder woorden is gebracht ten eerste. Ik kan slechts onderstrepen dat van elk gekozen lid van de Raad wordt verwacht dat het zich in de praktijk met alle middelen inzet voor de bescherming en bevordering van de mensenrechten.

Wat betreft het trieste geval van het verlies van een mensenleven op Cuba - de dood van de heer Orlando Zapata - zou ik de deelneming van de Commissie aan zijn familie willen betuigen en haar veroordeling willen uitspreken over de gevangenneming van meer dan tweehonderd politieke dissidenten op Cuba evenals over andere uitingen van minachting voor de fundamentele mensenrechten. De Commissie roept Cuba op om zijn politiek te veranderen en zijn verplichtingen krachtens het internationaal recht na te komen. Wij zullen in de dialoog met Cuba en de autoriteiten daar de problemen op het gebied van de mensenrechten blijven aankaarten, en wij zullen deze dialoog gebruiken als voertuig om druk uit te oefenen inzake de kwestie van de mensenrechten.

Wat betreft de oproep van velen dat de EU met één mond spreekt over mensenrechtenkwesties, moet ik u zeggen dat de Commissie dat ten eerste steunt.

Het vierde punt betreft Gaza. Ik denk echter dat het gepaster zou zijn dit punt op te nemen in het volgende debat over het rapport-Goldstone.

De Voorzitter. – Tot besluit van het debat zijn zes ontwerp-resoluties ingediend⁽²⁾, overeenkomstig artikel 110, lid 4 van het Reglement.

Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Mara Bizzotto (EFD), schriftelijk. – (IT) Ik heb nogal wat bedenkingen bij de geloofwaardigheid van de UNHRC. Ik hoop hoe dan ook dat de aanwezigheid van de Subcommissie mensenrechten bij de volgende vergadering van de Raad de communautaire instellingen de kans zal bieden het urgente probleem van de christianofobie onder de aandacht te brengen. We weten heel goed dat we de klok niet ver terug hoeven te draaien om gevallen van ernstige vervolging van christenen te vinden. We hebben het dan ook niet over het verleden, maar over het heden en helaas waarschijnlijk ook over de toekomst, omdat we uit de hele wereld dagelijks zorgelijke en dramatische berichten ontvangen over agressie tegen, discriminatie van en moorden op gelovige christenen. We weten ook dat het een gevoelig thema is dat tot op heden niet adequaat is aangepakt, niet alleen vanwege het diplomatieke evenwicht dat betrokken partijen moeten behouden in vergaderingen als die van de UNHRC, maar blijkbaar ook vanwege het antichristelijke beleid van landen die weliswaar geen vijanden zijn van het christendom, maar meestal wel antichristelijke handelingen tolereren.

Dit betekent dat het de taak van de EU en dit Parlement is om op deze gelegenheid, waarop de spotlights van de mondiale politiek gericht zijn, binnen de internationale gemeenschap een nieuwe aanpak van het probleem van christianofobie te promoten, zodat het universeel en onmiddellijk wordt erkend als een ernstige schending

---

(2) Zie notulen.

van de mensenrechten en van de vrijheid van godsdienst, en om ervoor te zorgen dat de gemeenschap optreedt om de zorgelijke verspreiding ervan tegen te houden.

Proinsias De Rossa (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik steun deze resolutie waarin onder andere de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor het buitenlands en veiligheidsbeleid en de lidstaten worden opgeroepen te werken aan een stevig gemeenschappelijk standpunt over de follow-up van het rapport-Goldstone en wordt aangedrongen op de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen en het afleggen van verantwoording voor alle schendingen van het internationaal recht, waaronder vermeende oorlogsmisdaden, en waarin alle partijen worden aangespoord om onderzoeken te doen die voldoen aan de internationale normen van onafhankelijkheid, onpartijdigheid, transparantie, snelheid en doeltreffendheid, overeenkomstig resolutie A/64/L.11 van de Algemene Vergadering van Verenigde Naties. Hierin wordt verder benadrukt dat de eerbiediging van de internationale mensenrechtenwetgeving en het internationaal humanitair recht door alle partijen en onder alle omstandigheden een essentiële voorwaarde is voor het tot stand brengen van een eerlijke en duurzame vrede in het Midden-Oosten. De resolutie roept de hoge vertegenwoordiger en lidstaten van de EU ook op om actief toezicht uit te oefenen op de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen van het rapport-Goldstone door middel van raadpleging van externe missies van de EU en ngo's ter plaatse en dringt erop aan de aanbevelingen en gerelateerde opmerkingen ter sprake te brengen in de dialogen die de EU met alle partijen voert, en deze door te laten wegen in de standpunten van de EU in multilaterale fora.

17. Implementatie van de aanbevelingen van het rapport-Goldstone over Israël/Palestina (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie: Implementatie van de aanbevelingen van het rapport-Goldstone over Israël en Palestina.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het Europees Parlement bedanken voor de gelegenheid om te spreken over de fact-findingmissie onder auspiciën van de Verenigde Naties met betrekking tot het Gaza-conflict, die plaatsvond tussen eind 2008 en begin 2009 en bekend staat als het "rapport-Goldstone".

De Verenigde Naties hebben goed nota genomen van de verklaring die hun secretaris-generaal, Ban Ki Moon, heeft afgelegd voor de Veiligheidsraad van 21 januari 2009, waarin hij sprak over de indrukken die hij had opgedaan tijdens zijn bezoek aan de Gazastrook en het zuiden van Israël, kort nadat de vijandigheden gestopt waren.

Verder is tijdens de twaalfde bijeenkomst van de Raad voor de rechten van de mens van 14 september tot 2 oktober gesproken over de publicatie van het rapport dat reeds eerder werd genoemd, tijdens de bespreking van het vorige agendapunt, het rapport-Goldstone, dat medio september vorig jaar geschreven is.

De Europese Unie heeft meteen, vanaf het begin van dit conflict, bij de partijen erop aangedrongen om de mensenrechten te respecteren en zich te houden aan hun verplichtingen overeenkomstig het internationaal humanitair recht.

De Europese Unie heeft duidelijk gemaakt dat ze de onderzoeken naar de beschuldigingen en schendingen van de mensenrechten op de voet zou volgen.

In Genève heeft het Zweedse voorzitterschap van de Raad de positie van de Europese Unie als volgt weergegeven: ten eerste is de Europese Unie van mening dat het rapport serieus is daar het meldingen bevat van schendingen van het internationaal humanitair recht, waaronder moedwillige aanvallen op burgers. Ten tweede benadrukt de Europese Unie het belang van passend en geloofwaardig onderzoek naar de mogelijke schendingen van het internationaal recht door de partijen in het conflict, overeenkomstig de internationale normen, waardoor wordt verzekerd dat de missie haar aanbevelingen zowel tot de Israëlische als de Palestijnse zijde richt.

De Europese Unie heeft haar constructieve houding ten aanzien van het rapport-Goldstone bevestigd toen ze in het debat van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties van 27 januari jongstleden – slechts een maand geleden – het belang benadrukte van de voortzetting van passend en geloofwaardig onderzoek naar mogelijke schendingen van de internationale mensenrechtenwetgeving en het internationaal humanitair recht. Ik kan u mededelen dat de secretaris-generaal van de Verenigde Naties daarna, op 4 februari 2010, dus enkele dagen geleden, een rapport heeft gepresenteerd over de toepassing van de resolutie-Goldstone van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

De secretaris-generaal gaf de antwoorden van Israël, de Palestijnse bezette gebieden en Zwitserland weer en maakte in zijn opmerkingen duidelijk dat de processen door de drie partijen in gang waren gezet en dat het niet mogelijk was om zich uit te spreken over de toepassing van de resolutie door de belanghebbende partijen.

Nu moet worden afgewacht hoe deze zaak behandeld zal worden in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

De prioriteit voor het Spaanse voorzitterschap is het bereiken van consensus over het standpunt van de Europese Unie ten aanzien van de ontwerp-resolutie die de Palestijnse autoriteiten nu willen indienen in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Wij hebben twee doelstellingen: ten eerste willen we dat de resolutie bij consensus wordt aangenomen en, indien dit niet mogelijk mocht zijn, dat er een zo geïntegreerd mogelijk standpunt naar voren wordt gebracht door de Europese Unie.

In ieder geval wil ik herhalen dat het voorzitterschap van de Raad steun geeft aan hetgeen in het rapport-Goldstone wordt gevraagd, namelijk een geloofwaardig en van de partijen onafhankelijk onderzoek.

Kristalina Georgieva, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil alleen kort beamen wat door het Spaanse voorzitterschap is gezegd. Hoewel de EU niet alle aanbevelingen ondersteunt, heeft ze duidelijk gemaakt dat ze het rapport-Goldstone erg serieus neemt. Ze heeft alle partijen bij het conflict uitgenodigd onderzoek te doen naar vermeende schendingen van het internationaal humanitair recht en de internationale mensenrechtenwetgeving door de conflictpartijen. Dit onderzoek dient in overeenstemming te zijn met de internationale normen.

Tot dusver hebben de maatregelen van Israël, de Palestijnse autoriteiten en Hamas geen tastbare resultaten opgeleverd. Toch moet er rekenschap worden afgelegd. Daarom blijft de EU de kernboodschap herhalen dat de conflictpartijen zich moeten inspannen voor onafhankelijk en geloofwaardig onderzoek naar de vermeende schendingen. Omdat dit rechtstreeks onder mijn verantwoordelijkheidsgebied valt, breng ik in herinnering dat de Commissie aanzienlijke financiële middelen verstrekt aan humanitaire organisaties die Palestijnse burgers essentiële bijstand en bescherming bieden.

De EU zet zich er voor in dat de bijeenkomst van de Mensenrechtenraad in maart een goede follow-up krijgt en zal proberen al in een vroeg stadium met het opstellen van een consensuele resolutie te beginnen. In dit verband wil ik vanaf deze plaats opmerken dat de Palestijnse delegatie naar aanleiding van het rapport van de secretaris-generaal van de VN, dat op zijn beurt een follow-up was van het rapport-Goldstone, op 18 februari een ontwerp voor een VN-resolutie heeft ingediend. Van Palestijnse zijde werd aangegeven dat men voornemens was de Algemene Vergadering op basis van de resolutie van vrijdag 26 februari tot actie te bewegen, de hoofdpunten van resolutie 64/10 van de Algemene Vergadering van 5 november 2009 te herhalen en de secretaris-generaal van de VN te verzoeken over vijf maanden opnieuw verslag te doen. Op dit moment voeren de lidstaten en de Commissie intensief overleg over deze kwestie om te komen tot een gezamenlijk standpunt ten aanzien van deze ontwerp-resolutie.

Ik geef mijn volledige steun aan het standpunt van het Spaanse voorzitterschap en daarom wil ik eindigen met de opmerking dat het belangrijk is om tot een gemeenschappelijk EU-standpunt te komen en de vorige ‘driesplitsing’ te voorkomen.

Elmar Brok, namens de PPE-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer López Garrido, commissaris, ik geloof dat een geloofwaardig onderzoek naar de schendingen van het internationaal humanitair recht belangrijk is en dat we ons daarop moeten richten. De conclusie moet worden onderzocht, maar dat geldt in dezelfde mate voor beide partijen, ook voor degenen die een asymmetrische oorlog voeren door vanuit een dichtbevolkt gebied op Sderot en andere steden te schieten en daarmee het slagveld te bepalen. Dit wordt op een eerlijke wijze onderzocht en hieruit worden geen eenzijdige conclusies getrokken.

Dit alles toont aan dat in het Nabije Oosten, maar ook in andere vergelijkbare regio's, op den duur alleen vreedzame oplossingen tot een duurzaam resultaat leiden. Zolang geen vreedzame oplossing wordt gevonden en geen duurzaam begrip ontstaat, zullen we deze problemen niet oplossen. Ook moet in zo'n geval volledig rekening worden gehouden met de veiligheidsaspecten van de staat Israël en deze moeten serieus genomen worden, ook omdat hier nieuwe raketten worden ontwikkeld die problematisch zijn.

Ik wil er echter ook graag aan herinneren dat het juist is om een internationaal onderzoek te eisen, maar niet alles kan in het kader van het rapport-Goldstone worden onderzocht. Dit rapport zou alleen over de bezette gebieden moeten gaan. Er is op gewezen dat in de Mensenrechtenraad geen enkele lidstaat van de Europese

Unie met het rapport heeft ingestemd. Enkele staten hebben zich van stemming onthouden, andere hebben tegen gestemd en weer andere – zoals het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk – hebben geweigerd überhaupt aan de stemming deel te nemen. Daar moeten we ook rekening mee houden, want de resolutie werd door ‘vertegenwoordigers van de mensenrechten en democratie’ zoals Cuba, Nigeria en China gedragen. Daar moeten we bij de beoordeling van deze kwestie aan denken. We moeten opkomen voor de mensenrechten, maar niet op basis van dit rapport om daarmee de politieke strijd aan te binden met één van de zijden.

Véronique De Keyser, *namens de S&D-Fractie.* – (FR) In december 2008 werden tijdens de operatie “Gegoten lood” in de Gazastrook ongeveer 1 500 mensen gedood, voornamelijk vrouwen, kinderen en andere burgers. Gezinnen werden verwoest en scholen gebombardeerd. Mensen raakten in paniek, kwamen in de val te zitten en konden niet vluchten.

Ik was in de Gazastrook tijdens deze militaire operatie, met enkele van mijn collega's die hier aanwezig zijn, en wij waren stomverbaasd dat zich een dergelijke tragedie open en bloot kon afspelen voor de ogen van de internationale gemeenschap, zonder dat er een krachtige storm van protesten opstak. Sindsdien is er niets veranderd in de Gazastrook. De verwoestingen zijn er nog en de belegering duurt voort.

We hebben nu echter het rapport-Goldstone. Mijnheer Brok, wat is het verschil tussen het rapport-Goldstone en de resolutie die hierna kwam? Het rapport-Goldstone, dat moedige rapport waarin niet meer en niet minder wordt geëist dan dat er recht wordt gedaan, is dat te veel gevraagd? De druk die thans wordt uitgeoefend om dit rapport onderuit te halen en het in diskrediet brengen van rechter Goldstone tart elke beschrijving. Zijn naam wordt door het slijk gehaald; hij wordt voor antisemit uitgemaakt, hoewel in het rapport-Goldstone niet alleen naar Israël wordt gewezen met de vinger. Ook op Fatah en Hamas wordt kritiek geuit.

Ik zeg vandaag echter klip en klaar - en ik bied mijn collega's hiervoor excuses aan - dat de Israëlische regering als enige een soort terreur en censuur uitoefent opdat dit rapport geen vervolg krijgt. Mijnheer Lieberman, u bent niet in dit Parlement, maar u bent gisteren hier geweest, en ik wil tegen u zeggen: dit Parlement laat zich niet intimideren!

Wij eisen een onafhankelijk onderzoek in overeenstemming met de internationale normen, geen militaire rechtbanken die recht spreken over hun eigen soldaten. Mijnheer Lieberman, ik wil tevens zeggen dat u niet welkom bent, niet omdat u Israël vertegenwoordigt maar omdat uw racistische en xenofobe standpunten onverenigbaar zijn met Europese waarden. Geen enkele democratische staat kan het zich veroorloven het internationale recht te schenden zonder verantwoording te moeten afleggen. Dit Parlement laat zich niet intimideren. Het zal eenvoudigweg blijven eisen dat er recht wordt gedaan, dat de tragedie in de Gazastrook wordt opgehelderd, niet op een verbeterd maar vastberaden wijze. Ik verzoek de Raad en de Commissie vandaag dringend zich eenvoudigweg hieraan te houden. Ophelderen en recht doen, niets anders.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *namens de ALDE-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, met het rapport-Goldstone denkt de gelijknamige onderzoekscommissie aan het gegeven mandaat te voldoen. Dat mandaat luidt, of beter luidde, als volgt: “Onderzoek doen naar alle schendingen van internationale mensenrechtenwetgeving en internationaal humanitair recht die zijn begaan op enig moment in de context van de militaire operaties die in de periode van 27 december 2008 tot 18 januari 2009 in Gaza zijn gehouden, hetzij vóór, tijdens of na deze operaties”. En dat is ook precies wat de commissie Goldstone heeft gedaan – die natuurlijk niet alleen uit de heer Goldstone bestond, maar waarin ook twee vrouwelijke collega's zitting hadden.

Zij deden onderzoek naar wat er in Gaza is gebeurd en kwamen met conclusies die op zijn zachtst gezegd verontrustend zijn. Ze zijn buitengewoon verontrustend omdat de onderzoekscommissie constateerde dat in de meeste gevallen waarnaar was gekeken, de strijdkrachten van een staat die zegt de enige democratische staat in de regio te zijn, zich inderdaad schuldig hadden gemaakt aan schendingen van internationaal recht en internationale mensenrechtenwetgeving, alsook van schendingen van de Verdragen van Genève. Dat is inderdaad zeer verontrustend.

Dit mogen we niet aan ons voorbij laten gaan. Dus wanneer ons gevraagd wordt om ten aanzien van dit rapport een standpunt in te nemen, dan gaat het er niet om of we vóór of tegen Israël zijn, vóór of tegen de Palestijnen, vóór of tegen Hamas, maar of we schendingen van het internationaal recht, van de internationale mensenrechtenwetgeving en van de Verdragen van Genève door de vingers zien, ongeacht door wie die zijn begaan. Dat is de vraag die we moeten beantwoorden.

Caroline Lucas, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, laat ik om te beginnen zeggen dat het voor mij een waar genot is dat we nu eindelijk in de plenaire vergadering over het rapport-Goldstone

praten, omdat het gaat over een zaak van essentieel belang, waarvan de EU zich tot dusver op beschamende wijze afzijdig heeft gehouden. Het is echt onaanvaardbaar dat de Raad de aanbevelingen van het rapport-Goldstone nog steeds niet heeft ondersteund. De Commissie zegt dat ze het rapport zeer serieus neemt, maar dat is niet goed genoeg: wij willen een expliciete ondersteuning. Het voorzitterschap zegt dat het de aanbevelingen steunt. Als dat zo is, dan dient het die steun publiekelijk en expliciet uit te spreken en ervoor te zorgen dat de rest van de Raad dat ook doet.

Tegen die achtergrond ben ik blij dat de ontwerpresolutie betreffende de Mensenrechtenraad die we morgen in stemming brengen, twee zeer sterke punten bevat waarin de hoge vertegenwoordiger en de lidstaten worden opgeroepen publiekelijk te vorderen dat de aanbevelingen van het rapport worden uitgevoerd.

In de resolutie worden de hoge vertegenwoordiger en de lidstaten verder opgeroepen actief toezicht uit te oefenen op de uitvoering van de aanbevelingen voor raadpleging van externe EU-missies en ngo's ter plaatse, omdat het er vooralsnog op lijkt dat noch de Israëlische autoriteiten noch Hamas hun verantwoordelijkheid voldoende serieus nemen. In Israël is het onderzoek naar de doelwitten en de tijdens "Operation Cast Lead" gevolgde tactiek uitgevoerd door legercommandanten en de militaire politie, wat ernstige twijfels oproept over de onafhankelijkheid van de resultaten van dat onderzoek, en van de zijde van Hamas wordt nog steeds onvoldoende gedaan tegen de raketbeschietingen op Zuid-Israël. In het licht van deze tekortkomingen is het duidelijk dat de EU druk op de secretaris-generaal van de VN moet uitoefenen om een daadwerkelijk onafhankelijke beoordeling uit te laten voeren.

Tot slot, gezien de nog steeds heersende humanitaire crisis in Gaza roep ik de Raad en de hoge vertegenwoordiger nogmaals op om Israël veel sterker onder druk te zetten opdat een einde wordt gemaakt aan de blokkade die wederopbouw verhindert en het lijden vergroot.

Michał Tomasz Kamiński, *namens de ECR-Fractie*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het rapport-Goldstone is bijzonder eenzijdig en onfair. Het komt van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties en daarin zijn landen vertegenwoordigd als Iran, Nicaragua, Somalië en Libië. In deze landen worden de mensenrechten met voeten getreden, dus vraag ik welk recht ze hebben om Israël te beoordelen, de enige democratie in het Midden-Oosten?

Het verslag komt uit een zeer verdachte bron die op een geobsedeerde wijze tegen Israël is. De Mensenrechtenraad van de VN heeft vijftientwintig resoluties over de mensenrechten aangenomen, en niet minder dan twintig daarvan gingen over Israël. Geen enkele resolutie ging over de landen die lid zijn van de Raad, landen die, ik herhaal, een rampzalige reputatie hebben op het gebied van de mensenrechten, van vrouwenrechten tot het recht op vrije verkiezingen.

Ik wil nogmaals zeggen dat dit verslag absoluut onevenwichtig is. Er wordt eigenlijk geprobeerd om de terroristische activiteiten van Hamas goed te praten. Het verslag zwijgt over het fundamentele feit dat er in de acht jaar voordat Israël in de Gazastrook ingreep om zichzelf te verdedigen, duizenden raketten zijn afgevuurd op onschuldige Israëlische burgers. Ieder land heeft het recht om zich tegen terroristen te verdedigen. Ook Israël heeft dit recht. We mogen ook niet vergeten dat er in Israël op dit moment in 150 gevallen strafrechtelijk onderzoek wordt verricht naar het gedrag van bepaalde Israëlische soldaten. In Israël is er een vrij parlement en een vrije pers, die vaak kritiek heeft op de eigen regeringen en de eigen gewapende krachten. Bij de terroristen is dat allemaal helaas niet het geval.

Daarom denk ik dat we dit eenzijdige en onfaire verslag, dat volgens mij een schaamteloze aanval is op onze belangrijkste bondgenoot in het Midden-Oosten, niet serieus mogen nemen.

Kyriacos Triantaphyllides, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het rapport van rechter Goldstone verschaft het meest flagrante bewijs van de misdaden en schendingen van het internationaal recht en het internationaal humanitair recht door Israël tegen het Palestijnse volk. Volgens het onderzoek zijn er sterke aanwijzingen dat het Israëlische leger zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van het Vierde Verdrag van Genève. Ik wil u erop wijzen dat de Palestijnen, die in het rapport worden bekritiseerd, het internationaal recht erkennen en om toepassing ervan vragen, terwijl Israël dit van de hand wijst.

Sommige partijen proberen het rapport te ondermijnen, maar wij dringen er bij de lidstaten van de Europese Unie op aan om op te komen voor de beginselen van het internationaal recht en de Europese Unie en om behandeling van het rapport in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties evenals de indiening ervan in de Veiligheidsraad te ondersteunen, zodat het uiteindelijk wordt goedgekeurd en er maatregelen worden genomen. Het rapport moet ter behandeling wordt voorgelegd aan het Internationaal Strafhof in Den Haag.

Als de Europese Unie de Palestijnse kwestie daadwerkelijk wil oplossen, mag ze deze misdaden niet langer tolereren, want dat betekent in feite dat we deze misdaden aanmoedigen en daaraan medeplichtig zijn.

Bovendien moet er op basis van de bevindingen van het rapport onmiddellijk worden overwogen de maatregelen voor het op een hoger plan tillen van de betrekkingen tussen de Europese Unie en Israël op te schorten en de bepalingen van de associatieovereenkomst toe te passen.

De Palestijnse en Israëlische bevolking hebben alle recht op een toekomst en een leven. Wij zijn verplicht om druk uit te oefenen teneinde een eerlijke oplossing en vrede te bereiken. Het rapport-Goldstone moet worden gezien als een nieuwe impuls in de richting van een eerlijke oplossing.

Bastiaan Belder, *namens de EFD-Fractie*. – Het rapport-Goldstone stond vorige week centraal tijdens het werkbezoek van de Delegatie voor de betrekkingen met Israël aan de joodse staat. Van militaire en civiele zijde ontving de delegatie uitvoerige informatie over justitieel zelfonderzoek tijdens en na de militaire operatie in Gaza. Tot in detail weerlegt dit gewetensvolle zelfonderzoek de kwetsende aanklachten die het rapport-Goldstone bevat tegen de Israëlische autoriteiten.

Overigens nemen de IDF, de Israëlische strijdkrachten, elke aantijging aan hun adres, dus los van het rapport-Goldstone, serieus door nauwkeurig onderzoek. Hier doet zich een kenmerkend verschil met de schuldige van de Gaza-operatie voor, de terreurbeweging Hamas. Wanneer doet zij aan zelfonderzoek?

Mijnheer de voorzitter, de beschikbare documentatie over de Gaza-operatie laat er geen twijfel over bestaan. Opzettelijk stelde Hamas Palestijnse burgers bloot aan acuut Kriegsgevaar, inclusief op locaties als moskeeën. Plaats daar eens de Israëlische intenties en handelingen tegenover, bescherming van lijf en goed van joodse burgers tegen de raketten-terreur van Hamas gedurende jaren, alsmede welbewuste consideratie voor Palestijnse levens. Zie alle voorzorgsmaatregelen tijdens de operatie.

Mijnheer de voorzitter, tegen de intenties van het rapport-Goldstone in leidt dit vooringenomen onderzoek tot een dubbele legitimatie van het militaire optreden van Israël tegen Hamas en van Israël als democratische rechtsstaat. Kom daar eens om in het Midden-Oosten!

Louis Bontes (NI). – Vanaf het begin was duidelijk dat Israël gebrandmerkt moest worden als dader, als agressor in het Gaza-conflict. Goldstone en zijn werkwijze werden aangemoedigd door landen als Egypte en Pakistan. Wij weten hoe het daar gesteld is met de mensenrechten. De situatie van de mensenrechten is er beneden alle peil.

Het rapport zwijgt over twaalfduizend raketten die vanuit Gaza richting Israël zijn afgevuurd en die voor de bevolking daar een zeer ernstige bedreiging vormden. Israël heeft gebruik gemaakt van zijn recht op zelfverdediging. In het rapport staat geen woord over Hamas noch over het feit dat zij haar burgers gebruikte als menselijk schild of dat zij civiele gebouwen gebruikte als opslagplaats voor wapens en als lanceerinrichting voor raketten. Geen woord daarover. Geen woord erover dat de Hamas-politie deel uitmaakte van een militaire organisatie die strijd voerde tegen Israël.

Voorzitter, met dit rapport-Goldstone kunnen wij maar één ding doen, en dat is het in de vuilnisbak gooien, en wel direct. Wij moeten het er niet meer over hebben. Dit maakt deel uit van een politiek proces. Tot hier en niet verder! Geen politieke vervolging van de staat Israël!

Gabriele Albertini (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de publieke opinie is verdeeld over het rapport-Goldstone.

Met name het Israëlische leger wordt ervan beschuldigd opzettelijk de dood te hebben veroorzaakt van talloze burgers tijdens de stedelijke guerrillaoperaties. Dit is een ernstige beschuldiging, die voorbij lijkt te gaan aan een aantal onmiskenbare feiten, zoals de distributie van flyers in het hele oorlogsgebied om uit te leggen dat huizen met wapens en munitie zouden kunnen worden geraakt, evenals de waarschuwingen via telefoon en radio, ook op de frequenties van Hamas, voordat specifieke gebouwen die waren geïdentificeerd als wapendepots werden aangevallen.

Ook is de zogenaamde 'roof knocking'-techniek gebruikt: als de luchtmacht zag dat een gebouw, na al deze waarschuwingen, nog steeds vol was met mensen, vuurden zij er kleine explosieven op af, die vooral veel lawaai maakten, om het gebouw zo snel mogelijk te evacueren.

Het Israëlische leger heeft waarschuwingssignalen ingevoerd voor de inwoners van Gaza die niemand eerder had gebruikt. Een leger dat al deze voorzorgsmaatregelen neemt, kan er niet van worden beschuldigd bewust burgers aan te vallen.

Gisteren heb ik op dezelfde dag twee belangrijke politici gesproken: 's ochtends de Israëlische minister van Buitenlandse Zaken Lieberman en 's avonds de president van de Palestijnse Autoriteit, Abu Mazen. In beide gevallen was het een prettige en relaxte bijeenkomst, waarbij de hoop werd uitgesproken dat na zoveel decennia van gevechten eindelijk de wapens kunnen worden neergelegd en de weg naar vrede kan worden bewandeld.

Zoals beide regeringen hebben verzocht, dient Europa zijn evenwichtige rol als onpartijdige rechter te behouden en zich te hoeden voor ideologische standpunten die de gevoelens aan beide zijden alleen maar verder kunnen doen oplaaien.

VOORZITTER: PÁL SCHMITT

Ondervoorzitter

Richard Howitt (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, eind vorig jaar bent u samen met de hoge commissaris voor de mensenrechten, mevrouw Pillay, naar het Parlement gekomen om ons te vertellen dat het rapport-Goldstone over de mensenrechtenschendingen door beide partijen in het Gaza-conflict gedegen en objectief was en aan de internationale normen voldeed.

Laten we dit rapport dus niet proberen op te poetsen; laten we ernaar handelen. Samen met anderen deelnemers aan dit debat heb ik gesproken met vertegenwoordigers van de Israëlische regering en de Palestijnse Autoriteit en, in Gaza zelf, met vertegenwoordigers van de commissie die door *de facto* autoriteit is ingesteld, om te pleiten voor samenwerking met Goldstone en voor het uitvoeren van een eigen geloofwaardig en onafhankelijk onderzoek om de schuldigen ter verantwoording te kunnen roepen. Ik heb de Amerikaanse onderminister van Buitenlandse Zaken, Michael Posner, toen hij hier was, verzocht om Israël aan te moedigen hetzelfde te doen.

Onze collega van het Spaanse voorzitterschap, die zich nu voorbereidt voor de stemming in de VN vrijdag, wil ik aanbevelen om niet ten koste van alles naar een EU-consensus te streven. Het voorstel van sommigen om de EU-lidstaten zich unaniem van stemming te laten onthouden getuigt van een enorm gebrek aan respect voor alle slachtoffers van dit vreselijke conflict. We moeten in onze onderhandelingen streven naar de best mogelijke tekst - waarbij ik wel hoop dat er dan meer EU-lidstaten vóór zullen stemmen dan de vijf die dat de laatste keer deden - om de druk op de ketel te houden.

Dit onderzoek van de Mensenrechtenraad naar vermeende schendingen van het internationaal humanitair recht dient dezelfde status te hebben als een uitspraak van een internationaal verdragsorgaan, dezelfde status als bijvoorbeeld de beslissing van het Internationaal Hof van Justitie van 2004 inzake de scheidingsregel.

Ik veroordeel de opmerking van de leider van de Fractie Europese Conservatieven en Hervormers dat de VN een "verdachte bron" zou zijn. De VN vertegenwoordigt de hoogste aspiraties van iedereen op deze planeet en verdient ons volledige steun.

Juist de inwoners van de Europese Unie, die is gebouwd op de ruïnes van een oorlog, begrijpen dat plegers van oorlogsmisdaden ter verantwoording moeten worden geroepen. Dus is de mededeling van de secretaris-generaal van de VN aan de Veiligheidsraad dat ten aanzien van de schending van humanitaire en mensenrechten door Israël en de Palestijnen geen sluitende conclusies kunnen worden getrokken, niet goed genoeg. Men dient vast te stellen of deze beschuldigingen waar zijn en Europa moet zich er vastberaden voor inzetten dat dat onderzoek er ook inderdaad komt.

Frédérique Ries (ALDE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, dit debat heeft niet als doel dat wij optreden als aanklager en rechtspreken over iets waarover wij niet mogen rechtspreken. Ons doel is in dit geval tweeledig: allereerst helpen om de verantwoordelijkheid van de verschillende partijen tijdens de Gaza-oorlog op te helderen en daarnaast moeten wij, met het oog op de toekomst zou ik zeggen, ons afvragen wat wij vandaag kunnen zeggen en doen om weer een dialoog op gang te brengen.

Ik denk niet dat het rapport-Goldstone in dit geval een constructieve bijdrage levert. Bovendien - en dit is het vermijden waard omdat het zelden gebeurt - was dit de conclusie van alle Europese landen. Niet één ervan heeft het rapport ondersteund tegenover de achtenswaardige aanklagers en grote verdedigers van de vrijheid en de mensenrechten zoals China, Pakistan, Saoedi-Arabië, Rusland en Cuba, om slechts een paar

voorbeelden te noemen. Over dit rapport wordt veel gediscussieerd, het wordt verdraaid en, of we nu willen of niet, we kunnen hiermee geen vooruitgang boeken.

Het is echter aan Israël om te besluiten zijn verantwoordelijkheid als democratische staat te nemen en de Gaza-oorlog volledig op te helderen. Zijn militaire, diplomatieke en mediatieke belangen staan op het spel, de belangen die de joodse staat in het verleden heeft weten te vestigen.

Jan Philipp Albrecht (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik ben blij dat het Europees Parlement erin geslaagd is om een betrekkelijk breed gedragen resolutie over het voorliggende rapport-Goldstone op te stellen, zonder daarbij slechts het conflict in het Nabije Oosten naar Brussel te verplaatsen. Als we de kans op een duurzame vrede willen behouden, moeten we een beroep doen op wat alle betrokkenen verenigt en moeten we niet – zoals sommigen hier doen – de nadruk leggen op de verschillen. Wat wereldwijd voor iedereen geldt, is het internationaal recht, in het bijzonder met betrekking tot de mensenrechten.

Echter, net zoals de conflictpartijen een onafhankelijk onderzoek moeten toestaan en steunen, moet de internationale gemeenschap een eenzijdige veroordeling voorkomen. We moeten daarom absoluut duidelijk maken dat demonisering van Israël niet alleen in dit debat, maar ook in het algemeen ongepast is. De krachten die aan het werk zijn om de legitimatie van de staat Israël in twijfel te trekken, moeten van ons in Europa een duidelijk nee te horen krijgen. In plaats daarvan moeten die krachten in Israël worden versterkt die samen met ons voor vrede, tolerantie en mensenrechten in het Nabije Oosten vechten. Daarom moet hier en nu ook duidelijk worden gemaakt dat we de tegenwerking van de ngo's in Israël door regeringsvertegenwoordigers als minister van Buitenlandse Zaken Lieberman, niet kunnen accepteren. Dit beleid is schadelijk voor de mensen in Israël en daarmee voor de vrede in het Nabije Oosten.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het rapport-Goldstone is opgesteld in opdracht van de VN-Mensenrechtenraad, die volzit met vijanden van Israël. Een evenwichtige analyse viel dus nauwelijks te verwachten. Het Amerikaanse congres kwalificeerde het rapport als tot op de grond bevooroordeeld en niet de moeite waard om over in discussie te gaan en het daarmee legitimiteit te geven. Het rapport gaat niet in op het Hamas-terrorisme en gaat voorbij aan het feit dat Israël onderzoek doet naar honderdvijftig gevallen van wangedrag door leden van de IDF en overtreders zal vervolgen.

Maar achter de controverse over dit rapport gaat een enorme menselijke tragedie schuil, de tragedie van de Palestijnen, die snakken naar gematigde en niet-corrupte leiders die zorgen voor vrede, veiligheid en welvaart door met Israël een schikking te treffen. Ook de tragedie van de burgers in het zuiden van Israël mogen we niet vergeten, die door de fanatieke Hamas-jihadi, die zich schuil hielden in hun scholen, meedogenloos met dodelijke raketten werden bestookt.

De ECR-Fractie blijft aandringen op een tweestatenoplossing als de enige manier om te komen tot een duurzame oplossing van het Midden-Oostenconflict. Het rapport-Goldstone brengt ons echter geen stap dichterbij die oplossing.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het bestaansrecht van Israël, de bescherming van de bevolking van dat land en het streven naar een zo intensief mogelijke samenwerking met Israël zijn voor mij als Duitser en als linkse politicus politieke vanzelfsprekendheden. Ik kan echter niet accepteren dat nu al sinds jaren 1,5 miljoen Palestijnen in de grootste openluchtgevangenis ter wereld als gijzelaars van een mislukte politiek worden vastgehouden. Wie zich realiseert dat meer dan 44 procent van de kinderen onder de veertien jaar in de Gazastrook leeft, begrijpt hoe gevaarlijk de gevolgen van deze politiek voor de toekomst van de regio zijn. Het is duidelijk de bedoeling dat de oorlog en de onmenselijke politiek ten opzichte van de burgerbevolking worden vergeten. Daarom vragen wij om een onderzoek en genoegdoening.

Wanneer de schending van het humanitair en internationaal recht wordt gerelativeerd en de daders niet worden gestraft, leidt dit alleen maar steeds weer tot nieuwe zelfmoordaanslagen en oorlogen en wordt de geweldsspiraal niet doorbroken. Europa mag niet langer de andere kant op kijken! Daarom moet de implementatie van de aanbevelingen van het rapport-Goldstone ook in de Algemene Vergadering van de VN een taak van de EU blijven.

Lorenzo Fontana (EFD). – (IT) Mijnheer de voorzitter, dames en heren, de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties heeft het rapport-Goldstone met grote meerderheid aangenomen.

Toch moeten wij bij heel veel namen van de landen die deze meerderheid vormen even stilstaan, omdat we ons afvragen waarom juist zij de meerderheid vormen: China, Saoedi-Arabië en Pakistan. Het is nogal apart dat juist deze landen, die op het gebied van mensenrechten niet bepaald een voorbeeldfunctie vervullen,

Israël en Hamas oproepen diepgaand onderzoek te doen naar de schending van mensenrechten bij de operatie 'Cast Lead'.

We willen geen partij kiezen voor een van de strijdende partijen en liever een evenwichtig oordeel vormen. Wij zijn van mening dat Israël binnen zijn landsgrenzen de veiligheid moet garanderen, maar willen ook wijzen op het recht op een Israëlische en een Palestijnse staat en aangeven dat wij tegen het gebruik van geweld, terrorisme en oorlog zijn om conflicten op te lossen.

Onze christelijke cultuur en ons idee over de mensheid en de geschiedenis geven ons reden te hopen dat alle schendingen op solide en evenwichtige manier zullen worden bestraft.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). - Meer dan eens heb ik gezegd dat wanneer je het verleden niet kent of erkent, je nooit een toekomst kunt opbouwen. Dit geldt zeker voor het conflict in het Midden-Oosten.

Ik heb hier heel veel kritiek gehoord over het rapport van de heer Goldstone. Ik ken de heer Goldstone uit de tijd dat hij de grote verzoener was en veel onderzoeken heeft gedaan en geleid in Zuid-Afrika. De heer Goldstone is naar mijn mening de persoon bij uitstek die feiten in beeld kan brengen om vervolgens een verzoening naderbij te brengen. Jammer genoeg is door de manier waarop het rapport is aangenomen, die verzoening niet tot stand gekomen en lijkt dit tot een grotere polarisatie te hebben geleid. Dus wordt het rapport ook gewoon genegeerd.

Voorzitter, Israël legt de conclusies van het rapport naast zich neer, maar heeft inmiddels wel door aan de VN compensatie voor schade te betalen en militairen te straffen in feite erkend dat er fouten zijn gemaakt. Aan de Palestijnse kant is er helemaal niets gebeurd. Ik vraag mij af of de nu in Ramallah benoemde onderzoekscommissie überhaupt grondig onderzoek in Gaza kan doen.

Voorzitter, aanstaande vrijdag is er een vergadering in de VN gepland en ik hoop absoluut dat de nieuwe vertegenwoordiger voor het buitenlands beleid eenheid en duidelijkheid in het Europees standpunt kan brengen. Wij moeten respect hebben voor de rechten van mensen en de rechten van beide partijen, en dat in alle omstandigheden. Voorzitter, als wij vrijdag die eenheid zouden kunnen bereiken, zou ik erg tevreden zijn en dan zou mogelijkerwijze een oplossing in het Midden-Oosten binnen ons bereik liggen.

Olga Sehnalová (S&D). - (CS) Het is altijd misleidend om getallen te vergelijken waarachter het lot van individuele mensen schuilgaat. Operatie Cast Lead heeft meer dan duizend slachtoffers gemaakt onder de bewoners van de Gazastrook tegen dertien slachtoffers onder de Israëlische strijdkrachten. Hebben we meer informatie nodig om te bepalen wie de dader is in deze oorlog en wie het slachtoffer? Ik denk zeer zeker van wel. Bijvoorbeeld het feit dat er vanaf 2006 duizenden raketten vanuit de Gazastrook zijn afgevuurd op de burgerbevolking van Israëlische steden. De raketten waren afkomstig uit dichtbevolkte gebieden en ongetwijfeld ook uit openbare gebouwen. En laten we doorvragen. Hoe moet een staat in zo 'n geval zijn burgers beschermen? Kan een leger vechten tegen terroristen die de burgerbevolking als schild misbruiken? En zo ja, zijn burgerslachtoffers te vermijden? Wat heeft de internationale gemeenschap gedaan om deze vorm van terrorisme tegen te gaan? Wordt er niet doelbewust gemeten met twee maten op het gebied van de handhaving van de mensenrechten? Het is een zware taak voor het gemeenschappelijk buitenlands beleid van de EU om op deze ernstige vragen antwoord te vinden. Het beleid zou erop gericht moeten zijn een dialoog aan te gaan, vertrouwen op te bouwen en geduldig te zoeken naar een duurzame vredesoplossing in de context van het Midden-Oosten als geheel. Een onbevooroordeeld onderzoek naar alle omstandigheden waaronder het conflict in de Gazastrook heeft plaatsgevonden en die aan het conflict zijn vooraf gegaan, kan daarvoor een stap in de goede richting zijn.

Niccolò Rinaldi (ALDE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het rapport-Goldstone zal waarschijnlijk een mijlpaal worden, waarvan alle mogelijke gevolgen voor de toekomst waarschijnlijk nog niet bekend zijn, ook wat de verzekering van het internationale recht betreft, waar wij liberaal-democraten bijzonder aan hechten.

Wij zijn verheugd over het in het verslag gedane verzoek om compensatie voor burgerslachtoffers van een oneerlijk conflict en om aangifte bij het Internationaal Strafhof van zaken waarnaar de partijen geen onafhankelijke en onpartijdige onderzoeken doen, zoals afgelopen januari door talloze Israëlische mensenrechtenorganisaties is verzocht. Dit zijn zaken die zelfs voor Israël schadelijk kunnen zijn, een land dat zich niet meer lijkt te inspireren op het buitengewone humanisme van de Hebreeuwse cultuur, waar wij allemaal afstammelingen van zijn.

Het feit is dat geweld een rampzalig beleid is. Hezbollah is sterker na de aanval op Libanon en Hamas is nu sterker in Gaza. Een ieder die na het conflict in Gaza is geweest, heeft kunnen zien hoezeer de bevolking daar lijdt. Ook nu moeten wij als Europa zeggen, met name tegen Gaza: laten we menselijk blijven!

Frieda Brepoels (Verts/ALE). - Ik denk dat het rapport-Goldstone heel duidelijk heeft aangetoond dat zowel Israël als Hamas zich schuldig hebben gemaakt aan schendingen van de mensenrechten tijdens de Gaza-oorlog. De VN heeft al tot tweemaal toe beide partijen opgeroepen om een onafhankelijk onderzoek uit te voeren, maar veertien maanden na datum wordt die oproep nog altijd in de wind geslagen.

Ik stel mij dan ook de vraag waarom neemt de Europese Unie het niet op voor het internationaal recht? Waarom laat zij toe dat in deze regio straffeloosheid heerst? Iedere geloofwaardigheid van en respect voor het internationaal recht is zoek als de EU deze oorlogsmisdaden gewoon blauw blauw laat. Dit rapport gaat niet over de veiligheid van Israël. Dit rapport gaat over grove schendingen van de mensenrechten. Er is dan ook geen enkel argument te bedenken waarom de aanbevelingen van dit rapport niet geïmplementeerd zouden moeten worden.

Ik roep derhalve de hoge vertegenwoordiger, maar ook alle lidstaten op er alles aan te doen om voor een strikte follow-up op het terrein te zorgen. Dit is trouwens de enige manier om het opnieuw starten van vredesonderhandelingen enige kans van slagen te geven.

Peter van Dalen (ECR). - Zo'n rapport is eenzijdig. Israël krijgt veel kritiek, onder andere omdat het gevuurd heeft op economische en burgerdoelen. Echter, Hamas heeft deze doelen misbruikt. Goldstone heeft het helaas niet nodig gevonden te onderzoeken of dit daadwerkelijk het geval was. Goldstone onderzoekt dus niet wat Hamas heeft misdaan en deelt vervolgens een tik uit aan Israël. Dat wekt geen vertrouwen in het rapport, omdat uit andere bronnen blijkt dat Hamas zich inderdaad verschanste, ook in ziekenhuizen, ambulances en burgergebouwen.

Voorzitter, ik sluit positief af. In het rapport-Goldstone worden vele beschuldigingen geuit en die moeten worden onderzocht. Daartoe heeft de Israëlische overheid terecht het initiatief genomen en er is een strafrechtelijk onderzoek gestart. Dat is te prijzen. Ik vrees echter dat wij op een dergelijke zelfkritische houding van Hamas nog héél erg lang moeten wachten.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). - (FR) Of we het nu toejuichen of niet, het rapport-Goldstone is goedgekeurd door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, en ik zie niet in waarom wij nu met twee maten zouden moeten meten op het gebied van het internationale recht. Internationaal recht is internationaal recht, en in het rapport-Goldstone wordt het begrip "oorlogsmisdaden" gebruikt; die heeft iedereen trouwens duidelijk kunnen zien op televisie. Zelfs Israëlische soldaten hebben verklaard dat zij het bevel kregen om op burgers te schieten.

Onder deze omstandigheden moeten de Europese Unie en ons Parlement de voorwaarden scheppen om ervoor te zorgen dat de Israëlische regering zich houdt aan het internationale recht. Indien nodig moeten wij het opschorten van artikel 2 van de associatieovereenkomst tussen de EU en Israël gebruiken als sanctie. Dit artikel bepaalt dat "de betrekkingen tussen de partijen berusten op de eerbiediging van de mensenrechten en de democratische beginselen". Zo simpel is het; het hoeft slechts toegepast te worden.

De Europese Unie moet derhalve duidelijk maken dat zij vastberaden is deze zaak voor te leggen aan het Internationaal Strafhof indien er niets gebeurt, zoals wordt aanbevolen in het rapport-Goldstone. Tot slot moet ons Parlement een beslissing nemen over een fundamentele kwestie: willen wij een harmonieuze wereld waar uiteindelijk rechtvaardigheid en vrede heersen, of de wet van de jungle in de vorm van machtspolitiek? Wij moeten onze verantwoordelijkheid nemen tegenover de volkeren van Europa en de volkeren van de gehele wereld.

Morten Messerschmidt (EFD). - (DA) Mijnheer de Voorzitter, deze kwestie, dit verslag, is in de grond een beschamend hoofdstuk in de geschiedenis van de Verenigde Naties. Wie kan, in alle fatsoen, überhaupt de kwestie van de oorlog in Gaza in behandeling nemen zonder daarbij ook de duizenden Qassamraketten in overweging te nemen die gedurende acht jaar op de vredelievende burgers in Israël zijn afgevuurd? Wie kan, in alle fatsoen, überhaupt deze kwestie aan de orde stellen zonder de honderden tunnels in overweging te nemen die tussen Egypte en Gaza en andere gebieden liggen en die worden gebruikt om wapens te smokkelen met als enige doel het schaden van joodse belangen in Israël? Wie kan, in alle fatsoen, überhaupt op deze manier een verslag schrijven zonder in overweging te nemen dat Israël een goed functionerend rechtssysteem heeft, terwijl geen van de moordenaars in Palestina, geen van de terroristen in Palestina, ooit verantwoording heeft moeten afleggen voor hun wandaden. Het antwoord op deze drie vragen is rechter Goldstone en dat

is schandalig. Het is beschamend voor het VN-systeem en door überhaupt in dit Parlement dit debat te voeren maken we er ook voor de EU een beschamende kwestie van.

Proinsias De Rossa (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, al luisterend naar dit debat vraag ik me soms af of sommige sprekers wel hetzelfde rapport hebben gelezen als ik.

Israël ontzegt het Europees Parlement zijn democratisch recht om in Gaza leden van de Palestijnse Wetgevende Raad te spreken en ontzegt onze ministers van Buitenlandse Zaken de toegang tot Gaza. Er is een Hamasstrijder vermoord, hoogstwaarschijnlijk door Israëlische geheime agenten die gebruik maakten van vervalste Europese paspoorten en zo de Ierse, Britse, Franse, Duitse en Dubaise soevereiniteit schonden. Israël behandelt ons met minachting, wat niet verrassend is als je ziet hoe het ongestraft de rechten van miljoenen Palestijnen blijft schenden.

De lakmoesproef van ons engagement voor het beschermen van de mensenrechten en de rechtsstaat is onze reactie op het rapport-Goldstone, waarin wordt geconcludeerd dat de blokkade van Gaza moet worden gezien als een collectieve bestraffing van de bevolking en dat de "Operation Cast Lead" ter ondersteuning van dat beleid was bedoeld. Er zijn bewijzen gevonden van doelbewuste marteling, inhumane behandeling en het doelbewust veroorzaken van groot menselijk lijden. In het rapport wordt de aanbeveling gedaan om de zaak aan het Internationaal Strafhof voor te leggen. Verder zou het kwartet volgens de aanbevelingen in het rapport op inachtneming van de beginselen van de rechtsstaat moeten aandringen.

Ik ondersteun de oproep van Goldstone aan de partijen bij de Verdragen van Genève, waartoe ook Ierland behoort, om bij nationale gerechten strafprocedures aanhangig te maken tegen vermeende oorlogsmisdadigers.

Ik zou tot slot één correctie willen maken. Herhaaldelijk is beweerd dat dit rapport niet ingaat op de raketbeschietingen op Israël door Hamas. Op pagina 31 van het rapport wordt echter weldegelijk gesproken over de impact van raket- en morteraanvallen van Palestijnse groepen op de burgers in Zuid-Israël.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, als leden van de Europese Unie mogen wij niet vergeten wat de Europese waarden zijn. Die zijn democratie, mensenrechten en vrijheid van meningsuiting, en wij moeten daar overal en altijd aan vasthouden.

Het doel van het rapport-Goldstone was onpartijdig onderzoek, maar helaas is men daar niet in geslaagd. Dat erkennen alle partijen die van het rapport kennis hebben genomen en blijkt ook uit het bronmateriaal ervan.

Wij moeten ook beseffen dat het initiatief tot het rapport werd genomen door landen als Cuba, Pakistan, Egypte en Saoedi-Arabië, die niet dezelfde waarden erkennen als de Europese Unie en Israël.

Ik ben nogal geschokt door de opmerkingen die de heer De Rossa en mevrouw De Keyser hier hebben gemaakt. Ik vraag mij af welk rapport u hebt gelezen. Als u iets weet, en dat weet u, over de burgeroorlog tussen Hamas en Fatah en hoeveel mensenlevens die heeft gekost, dan zult u ook vinden dat wij moeten ingrijpen om ervoor te zorgen dat de Palestijnen leiderschap en een gemeenschappelijke stem vinden en hun eigen land opbouwen in plaats van het te vernietigen, zoals zij ook het democratische Israël willen vernietigen door er raketten op te schieten.

Ik wil zeggen dat dit rapport helaas een schandvlek in de geschiedenis van de Verenigde Naties is. Wij Europeanen mogen bovendien niet vergeten dat Ghilad Shalit, een Europeaan, Fransman en Israëlisch soldaat, nog steeds een gevangene van Hamas is en dat wij ons voor zijn vrijlating moeten inzetten. Dat is de eerste stap die wij moeten nemen.

Geoffrey Van Orden (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ook degenen onder ons die vriend van Israël zijn, zetten vraagtekens bij tal van aspecten van de manier waarop Israël actie heeft ondernomen in Gaza, maar ze trekken niet het recht van Israël in twijfel om zich te verdedigen en effectief stappen te ondernemen tegen degenen die terroristische daden tegen de joodse staat plannen en uitvoeren.

Ik heb enorme sympathie voor het gewone Palestijnse volk, dat nu al zestig jaar in de steek is gelaten door degenen die zeggen hun leiders te zijn en degenen die van terrorisme hun beroep hebben gemaakt.

Het was van begin af aan duidelijk dat een rapport dat voortkomt uit de dubieuze Mensenrechtenraad van de VN – het is deze raad, mijnheer Howitt, die door onze fractie wordt bekritiseerd, en niet de VN; ik moet zeggen dat uw kleingeestige partijpunt een parlementariër onwaardig is – zou uitmonden in een eenzijdige veroordeling van Israël. Terwijl verreikende eisen aan Israël worden gesteld, komt Hamas nauwelijks ter

sprake. In het rapport wordt niet opgeroepen tot het beëindigen van de terroristische activiteiten en aanvallen op Israël, maar wordt de zogenoemde “gewapende Palestijnse groepen” alleen gevraagd om niet langer Israëlsche burgers aan te vallen en te proberen Palestijnse burgers geen schade te berokken.

In dit 554 pagina's tellende rapport wordt niet eens een aanzet gegeven voor een constructief, positief voorstel om te komen tot duurzame vrede en stabiliteit. In plaats daarvan wordt gebruik gemaakt van mensenrechtenretoriek en de instrumenten van het Internationaal Strafhof om Israël aan te vallen. Ik moet zeggen dat het vertekende beeld dat in dit rapport wordt gegeven, niet pleit voor de Verenigde Naties.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, beide conflictpartijen hebben tot nu toe de verzoeken van de VN om een geloofwaardig en onafhankelijk onderzoek naar de beschuldigingen in het rapport-Goldstone te verrichten, niet ingewilligd. Dit is jammer, vooral wat de Israëlsche kant betreft. Ook al is het rapport-Goldstone overstreden, iedere staat die zichzelf een democratische rechtstaat noemt, is verplicht dergelijke ernstige beschuldigingen aan een onafhankelijk onderzoek te onderwerpen. Een intern militair onderzoek van het Israëlsche leger, dat zelf onder verdenking staat, is ontoereikend.

Wanneer de EU haar eigen beginselen van respect voor de mensenrechten en het internationaal recht serieus neemt, moet zij de druk op beide kanten opvoeren – ook in het kader van haar bilaterale betrekkingen – en erop staan dat het verlangde onderzoek naar de mogelijke schending van het internationaal en humanitair recht volgens de principes van de rechtstaat wordt verricht. Oorlogsmisdaden moeten op grond van internationaal recht worden bestraft; dat is hier al vaker gezegd. Indien nodig moet de aanklager van het Internationaal Strafhof het gerechtelijk onderzoek verrichten, op grond van artikel 12, lid 3 van het Statuut van Rome. Ongeacht het rapport-Goldstone is er momenteel geen grond voor het in stand houden van de belegering van Gaza.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Het rapport-Goldstone, waarvan we op dit moment de conclusies en aanbevelingen bespreken, negeert Israël's recht op zelfverdediging. De interventie van Israël in de Gazastrook vorig jaar was een harde maatregel en persoonlijk heb ik medelijden met de slachtoffers en hun familie. We mogen echter niet vergeten dat het een definitief antwoord was op jarenlange Palestijnse aanvallen op een dichtbevolkt gebied in Israël.

Hamas kondigde onlangs aan dat het bereid was om een dialoog aan te gaan met de internationale gemeenschap, waaronder de EU en de VS. Ik wil met aandring verzoeken om een dergelijk idee niet in overweging te nemen zolang Hamas niet ondubbelzinnig het bestaansrecht van Israël heeft erkend en geweld heeft afgewezen. We kijken met medelijden naar de slachtoffers van dit langdurige conflict, maar het is essentieel om een betrouwbare Palestijnse partner te hebben voor de vredesonderhandelingen, en dat betekent een wettige, betrouwbare en verantwoordelijke vertegenwoordiger van het Palestijnse volk. Zolang dat niet het geval is zal het tijdverspilling zijn om nog honderden pagina's aan internationale aanbevelingen op te stellen.

Ik wil ook de rol van Egypte benadrukken, dat krachtig moet optreden om te voorkomen dat iedere steun in de vorm van wapens die via ondergrondse tunnels naar de Gazastrook worden gesmokkeld, terroristen kan bereiken.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het rapport-Goldstone slaat de spijker op zijn kop. Het beleid van gelijke behandeling van beide partijen onder dezelfde voorwaarden biedt geen soelaas. Er zijn en worden in Gaza nog steeds aan de lopende band misdaden gepleegd. Er is armoede, ellende en de mensenrechten van het Palestijnse volk worden met voeten getreden. Daarvan hebben we getuigen. Er zijn rapporten van het Rode Kruis, de Internationale Bank en de Raad van Europa over misdaden tegen de Palestijnse bevolking, over financiële achteruitgang en onmenselijke leefomstandigheden in Gaza.

Wij mogen niet weggijken. De mensheid is nu al jarenlang getuige van geweld tegen de Palestijnse bevolking. De Israëlsche oorlogsmachine slaat ongenadig toe onder het mom van zelfverdediging. Het Palestijnse volk heeft daaronder te lijden.

Wij veroordelen hartgrondig ook het feit dat burgers in Israël worden gedood. Dat betekent echter niet dat Israël het recht heeft om uit zelfverdediging talloze misdaden tegen de Palestijnen te plegen. Dat verschaft Israël geen excuus om dergelijke misdadige praktijken te hanteren.

Wij zijn uiteraard geen openbare aanklagers, maar dat wil evenmin zeggen dat wij de rol van Pontius Pilatus op ons moeten nemen. Wij mogen onze handen niet in onschuld wassen en het bloedvergieten door laten gaan of de misdaden van Israël ongestraft laten. Wij willen iedereen respectvol benaderen, maar we komen

niet in actie en geven daardoor onverantwoordelijkheid ongestoord de vrije hand. We laten de dader ongestraft en kijken niet zo nauw naar de slachtoffers. We laten de wet van de sterkste zegevieren.

Michael Theurer (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, in het rapport-Goldstone worden aan beide kanten gepleegde schendingen van de mensenrechten beschreven. Het aantal van meer dan 1 400 slachtoffers in de Gazastrook is natuurlijk veel te hoog. Ik ben er echter ook zeker van dat er zonder raketaanvallen op Israël geen militaire reactie was gekomen. Tijdens een bezoek van de Israël-delegatie aan het land hebben wij gemerkt dat Israël niet gemakkelijk tot militaire actie overgaat. De belangrijkste beschuldiging in het rapport-Goldstone dat Israël opzettelijk, doelbewust en permanent de burgerbevolking heeft aangevallen, is niet houdbaar. Er is onvoldoende onderzocht in hoeverre Hamas de burgerbevolking als schild heeft gebruikt. Ook wordt in het rapport vermeld dat het Israëlische leger de bevolking telefonisch en via pamfletten heeft gewaarschuwd. Hamas heeft dit bij de raketaanvallen op Israël niet gedaan.

We moeten ons echter afvragen of de VN in Gaza zelf genoeg heeft gedaan om bijvoorbeeld te voorkomen dat raketten van Hamas uit de buurt van instellingen van de VN werden afgeschoten. Ik geloof niet dat het rapport-Goldstone een rechtvaardiging vormt voor verdere terroristische aanvallen op Israël. Misschien helpt het ons ook niet verder. Wel is echter duidelijk dat wij hier in het Europees Parlement eerbiediging van de mensenrechten moeten eisen en dat we beide kanten moeten vragen tot het vredesproces terug te keren.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, in Israël worden de werkzaamheden van rechter Goldstone gedemoniseerd en volledig verdacht gemaakt in de ogen van het publiek. Tegelijkertijd wordt er een felle lastercampagne gevoerd tegen mensenrechtenverdedigers, met name tegen het Nieuw Israëlisch Fonds, een stichting die de belangrijkste Israëlische organisaties voor de verdediging van de mensenrechten financiert, en vooral tegen haar voorzitter, Naomi Hazan, oud-lid van de Knesset, een academica en intellectueel die bekend is voor haar inzet voor de verdediging van de rechten van de vrouw en de vrede.

Dertien pacifistische organisaties, onder andere Bethlehem en *Breaking the silence*, zijn het slachtoffer van een ware heksenjacht. De Europese Unie moet vierkant achter de verdedigers van de mensenrechten in alle landen gaan staan, inclusief Israël natuurlijk. Het feit dat dit land niet gestraft wordt, is een affront voor de democratische waarden. De Europese Unie moet Israël beschermen tegen zijn eigen demonen.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, beide kanten hebben schuld, maar van de kant van Israël wordt buitensporig gereageerd op dit rapport en op de reactie op "Operation Cast Lead". Goldstone is een gerespecteerde rechter met een aanzienlijke reputatie – en joods. Het rapport heeft ongetwijfeld tekortkomingen, maar Israël moet erkennen dat de kern van de kritiek op feiten is gebaseerd. Je hoeft maar te luisteren naar de Israëlische soldaten die jegens de ngo 'Breaking the Silence' hebben toegegeven zich aan dubieuze activiteiten schuldig te hebben gemaakt.

Israël heeft door dit onderzoek moeten toegeven witte fosfor te hebben gebruikt. Dus waarom is geen echt onderzoek gedaan naar de acties van enkele van de Israëlische soldaten die betrokken zijn geweest bij mogelijke oorlogsmisdaden? De Palestijnse Wetgevende Raad heeft wel zijn overtredingen toegegeven. Israël moet ophouden zich in deze kwestie en in de kwestie van de recente moordaanslagen in Dubai zo arrogant op te stellen en erkennen dat verstandige en fatsoenlijke mensen in de hele wereld zich met recht zorgen maken.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de drie sleutelwoorden in dit debat zijn 'onafhankelijk', 'gelijk' en 'neutraal'. Er moet onafhankelijk onderzoek worden gedaan naar vermeende mensenrechtenschendingen. Degenen die zich hieraan schuldig hebben gemaakt moeten in gelijke mate worden veroordeeld. Wat bij dit betreurenswaardige conflict verder vooral nodig is, is een krachtige neutrale bemiddelaar, waar het op dit moment helaas aan ontbreekt, omdat de positie van de grote meerderheid van de machtige landen vrij goed bekend is.

Ik denk dat het voor de hoge vertegenwoordiger of de pas benoemde voorzitter van de Raad nu een geweldige gelegenheid is om die neutrale stem te laten horen, ongeveer net zoals George Mitchell in Noord-Ierland deed, waar we nu vrede hebben en mensen die zich eerst jarenlang naar het leven stonden nu samen in de regering zitten. De kans om iets soortgelijks te bereiken is er nu voor de hoge vertegenwoordiger, die de neutrale, onafhankelijke en eerlijke stem kan laten horen waaraan het helaas zo ontbreekt.

Diane Dodds (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de heer Kelly graag om opheldering vragen, die hij zeker graag zal willen geven. De partij die ik vertegenwoordig zit weliswaar in de regering maar het is een volstrekt vreedzame partij die op niemand heeft geschoten en niemand heeft vermoord.

Mensen doodschieten en vermoorden was het werk van de IRA en zijn politieke vertegenwoordigers.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, er is naar mijn mening een erg divers debat gevoerd, niet alleen over het rapport-Goldstone zelf maar ook over de voorgaande situatie, over de situatie die dit tot dit rapport leidde.

Ik meen namens het voorzitterschap te mogen herhalen dat het rapport-Goldstone een uitgangspunt vormt, zoals de Raad heeft gezegd en zoals mevrouw Georgieva namens de Commissie heeft gezegd – en ik wil haar graag bedanken voor haar interventie. Het gaat om een betrouwbaar rapport dat objectief lijkt te zijn en gewag maakt van het bestaan of het mogelijke bestaan van zeer ernstige schendingen van de mensenrechten door verschillende partijen in het conflict.

De Europese Unie mag niet onverschillig blijven ten aanzien van de constatering in het rapport-Goldstone. De Europese Unie mag niet onverschillig blijven ten aanzien van een rapport dat op een objectieve en betrouwbare manier melding maakt van mogelijk zeer ernstige schendingen van de mensenrechten.

Daarom geloven we dat het uit dit rapport voortvloeiend voorstel – dat inhoudt dat er onafhankelijk en geloofwaardig onderzoek wordt gedaan – de meest geschikte manier is om gevolg te geven aan dit belangrijke rapport, dat ons allen aangaat. Het moet een reactie opwekken bij degenen die geloven in het bestaan van mensenrechten en in de verdediging ervan, zoals het geval is in de Europese Unie en in het Europees Parlement. Daarom moeten we optreden tegen ernstige schendingen van de mensenrechten als deze.

Het debat over dit rapport moet nog plaatsvinden en we vinden dat dit debat in de Verenigde Naties gesteund moet worden. Het zal tevens besproken worden in de Raad voor de rechten van de mens. We kunnen u mededelen dat ook het Internationaal Strafhof zich hierover buigt en er onderzoek naar verricht. Ik denk dat de Europese Unie daarom, net als het voorzitterschap van de Raad, een constructieve houding moet aannemen ten aanzien van de volgens het rapport-Goldstone zeer ernstige zaken.

Kristalina Georgieva, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, laat ik om te beginnen heel duidelijk stellen dat de Commissie consequent en in krachtige bewoordingen uiting heeft gegeven aan haar grote bezorgdheid over de humanitaire situatie in Gaza. Mijn voorganger, Louis Michel, ging onmiddellijk na de beëindiging van 'Operation Cast Lead' naar Gaza. Hij was daar ooggetuige van schendingen van zowel Palestijnse als Israëliëse zijde en veroordeelde die.

In de Commissie zijn we er erg op gespitst twee punten steeds hoog op onze agenda te houden: ten eerste de noodzaak van volledige naleving van het internationaal humanitair recht door alle partijen, en ten tweede de noodzaak om ervoor te zorgen dat humanitaire hulp de mensen in Gaza ook daadwerkelijk bereikt.

Vanaf het moment dat het conflict in januari vorig jaar uitbrak, heeft de EU steeds duidelijk te verstaan gegeven dat ze het onderzoek naar vermeende schendingen van internationaal humanitair recht nauwgezet zou volgen. De Commissie zal er steeds op blijven wijzen hoe belangrijk het is dat rekenschap wordt afgelegd en straffeloosheid bij schendingen van het internationaal recht wordt bestreden.

In de context van het vredesproces in het Midden-Oosten is het respect voor de mensenrechten en het internationaal humanitair recht even belangrijk als altijd – en misschien nog wel belangrijker dan ooit tevoren.

Wil de EU een geloofwaardige partner in het vredesproces zijn, dan moet ze er blijk van geven haar fundamentele waarden in alle omstandigheden toe te passen en op elk punt en in elke aangelegenheid consequent het *acquis* van het internationale recht te volgen. Ik wijs er nogmaals op dat we de opvatting van het fungerend voorzitterschap van de Raad steunen dat een gemeenschappelijk EU-standpunt ten aanzien van de kwestie-Goldman een zeer belangrijke stap in die richting zou zijn.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt tijdens de volgende vergadering plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Het rapport-Goldstone, dat over een uiterst controversiële situatie gaat en sterke emoties oproept, krijgt weinig bijval van de partijen die betrokken waren bij de gewapende conflicten in december 2008 en januari 2009 tussen het Israëliëse leger en Palestijnse militanten in Gaza, een door Hamas beheerd gebied, waaronder beide partijen hebben geleden. Ongeacht het standpunt van de partijen over het rapport-Goldstone hoop ik dat het niet als excuus zal worden gebruikt om de besprekingen die bedoeld zijn om het Palestijnse probleem op een vreedzame manier definitief op te lossen tegen te werken.

De prioriteit in de regio is het hervatten van de vredesonderhandelingen, waarbij, net als tot nu toe het geval is geweest, zowel de Europese Unie als de Verenigde Staten van Amerika betrokken zullen zijn. De oplossingen die worden bereikt moeten de staat Israël zijn voortbestaan in de regio garanderen en de Palestijnen de garantie bieden dat zij op een waardige manier mogen leven in hun eigen levensvatbare, democratische en onafhankelijke staat. De Europese Unie moet bereid zijn meer verantwoordelijkheid te nemen in dit proces om normale betrekkingen tot stand te brengen tussen Israël en Palestina. Ik vind dat we het belangrijkste punt in het rapport-Goldstone moeten onthouden: niets kan het lijden van weerloze mensen rechtvaardigen en een dialoog is een betere manier om een einde te maken aan deze situatie dan confrontatie en het gebruik van geweld.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) Op 5 november 2009 heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties het rapport-Goldstone goedgekeurd en Resolutie 64/10 aangenomen. Daarin werd zowel van Israël als van de Palestijnen gevraagd om binnen drie maanden een onderzoek in te stellen naar mogelijke schendingen van mensenrechten tijdens het conflict in Gaza. Helaas hebben tot op heden noch Israël noch de Palestijnen hieraan voldaan. Dit is erg jammer omdat de aan beide zijden gepleegde misstappen en misdrijven in het rapport-Goldstone uitgebreid worden beschreven. Volgens het rapport was er tijdens de aanvallen die drie weken hebben geduurd van Israëlische zijde sprake van grove schendingen van het internationaal recht. Er zijn bijvoorbeeld in het wilde weg burgers aangevallen en huizen gebombardeerd. Ook wordt er melding gemaakt van het gebruik van fosforbommen, wat door de internationale gemeenschap wordt veroordeeld. Volgens het rapport zouden de Palestijnen van hun kant met de raket- en mortierbeschietingen het doden van burgers bewust op de koop toe hebben genomen. De beschuldigingen zijn dermate ernstig dat ze absoluut, en snel, onderzocht moeten worden. Nu de VN-Veiligheidsraad het rapport-Goldstone heeft verworpen, is ook niet te verwachten dat de aanbeveling van dit rapport om de zaak voor het Internationaal Strafhof (ICC) in Den Haag te brengen, wordt opgevolgd. Ik verzoek daarom de nieuwe hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, mevrouw Ashton, namens de EU op beide zijden grote druk uit te oefenen en ze aan te sporen om de misdaden te onderzoeken.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), schriftelijk. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het verslag van rechter Goldstone wordt op het internationale toneel voorgesteld als een objectief document over de gebeurtenissen in de Gazastrook in de winter van 2009. Uit allerlei bronnen blijkt echter dat we er niet zomaar met een goed geweten naar kunnen verwijzen. Ik zou een aantal punten willen noemen waarop ambassadeur Dore Gold heeft gewezen tijdens een debat met de heer Goldstone aan de universiteit van Brandeis, en die door de Israëlische minister van Buitenlandse zaken zijn bevestigd.

Kennelijk hadden de leden van de delegatie al voor het begin van het werkbezoek een mening gegeven over het conflict. Toen ze in de Gazastrook waren werden ze begeleid door vertegenwoordigers van Hamas, die ook aanwezig waren toen getuigen hun verklaring aflegden. Rechter Goldstone heeft het bewijsmateriaal onvoldoende zorgvuldig onderzocht. Bovendien lijkt het niet fair dat de verklaringen van de Israëlische overheden die in het verslag worden geciteerd als onbetrouwbaar worden beschreven, terwijl het standpunt van de autoriteiten in Gaza, zoals Hamas, door de leden van de delegatie nooit in twijfel worden getrokken.

Gezien deze kritiek op het rapport-Goldstone doe ik een beroep op de Commissie en het Europees Parlement om ervoor te zorgen dat de Europese publieke opinie de argumenten kan beluisteren van beide partijen die betrokken zijn bij het conflict in de Gazastrook. De Europese Unie zorgt er voor dat de economische relaties met Israël zo goed mogelijk zijn. Daarom is het des te belangrijker dat onze relaties gebaseerd zijn op wederzijds vertrouwen. Wanneer we uitgaan van het rapport van rechter Goldstone wordt dat niet makkelijker.

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

18. Situatie van het maatschappelijk middenveld en de nationale minderheden in Wit-Rusland (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie: Situatie van het maatschappelijk middenveld en de nationale minderheden in Wit-Rusland.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Hartelijk dank mijnheer de Voorzitter dat u mij de kans geeft om te spreken over dit agendapunt: de situatie van het maatschappelijk middenveld en de nationale minderheden in Wit-Rusland.

De Europese Unie is zeer bezorgd over de verslechtering van de situatie in Wit-Rusland, in het bijzonder met betrekking tot de mensenrechten.

Het gebrek aan vrijheid van meningsuiting en van vergadering, de steeds groter wordende druk op de media, wetten die het gebruik van internet beperken en het optreden tegen activisten van de oppositie betekenen een achtergang voor de mensenrechten in Wit-Rusland.

In haar verklaring van 16 februari vorige maand uitte mevrouw Ashton, hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, ook haar bezorgdheid ten aanzien van de situatie van de Poolse minderheid in Wit-Rusland en de arrestatie door de politie van sommige leden van deze gemeenschap. Deze verklaring, dit formele standpunt van de hoge vertegenwoordiger, is ook aan de Wit-Russische autoriteiten overgebracht via de officiële diplomatieke kanalen.

Deze maandag hadden we de mogelijkheid om in de Raad Buitenlandse Zaken te debatteren over deze kwestie. We konden een diepgaand debat houden dat ongetwijfeld herhaald zal worden in de toekomst. Er was een interventie van de Poolse minister van Buitenlandse Zaken waarin hij zijn bezorgdheid uitte en zei dat het noodzakelijk is om in te grijpen en een standpunt in te nemen tegen het systematisch lastigvallen van de Poolse minderheid. Er moet tevens vermeld worden dat Europese Unie in al haar geledingen zonder enige twijfel erg bezorgd is en deze situatie op de voet volgt.

Ik denk dat het erg belangrijk is om de Wit-Russische autoriteiten duidelijk te maken dat ze de verplichtingen die ze zijn aangegaan in de OVSE ten aanzien van mensenrechten en de bescherming van minderheden als een essentieel onderdeel van de eerbiediging van de rechten van de mens na dienen te komen. In de Raad Buitenlandse Zaken, waarover ik het zojuist had, was er een uitdrukkelijk verzoek aan de Europese ministers om de Wit-Russische autoriteiten via passende kanalen en fora hun aandacht te laten vestigen op deze situatie.

Ik denk dat het in het gemeenschappelijk belang is van Wit-Rusland, de Europese Unie en alle Europese burgers dat wij invloed uitoefenen en een einde proberen te maken aan deze acties tegen de mensenrechten en de rechten van minderheden die zo belangrijk zijn in Wit-Rusland. Tegelijkertijd denk ik dat het van belang is voor Wit-Rusland om zich in de juiste richting te bewegen. Alle dimensies van het Oostelijk partnerschap bieden een goede gelegenheid om Wit-Rusland in de juiste richting te krijgen, ook op multilateraal niveau.

Kristalina Georgieva, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, aan de verklaring van het fungerend voorzitterschap van de Raad, waarin feitelijk wordt verwezen naar het buitengewoon helder en krachtig tot uitdrukking gebrachte standpunt van de hoge vertegenwoordiger, barones Ashton, ten aanzien van deze kwestie, wil ik slechts toevoegen dat de Commissie verontrust is over de verslechtering van de mensenrechtensituatie in Wit-Rusland, in het bijzonder met betrekking tot de Poolse minderheid.

Dat de vorderingen die de laatste jaren in Wit-Rusland op democratisch vlak zijn gemaakt, nu worden teruggedraaid, is zeer betreutswaardig en ernstig. Dat neemt niet weg dat we betrokken moeten blijven bij het land en de communicatiekanalen open moeten houden, hoe moeilijk dat misschien ook is, wat niet noodzakelijkerwijs officiële kanalen hoeven zijn – we kunnen natuurlijk voortbouwen op het Oosters Partnerschap en dat gebruiken – maar ook via interpersoonlijke contacten. Dat zijn misschien wel de belangrijkste contacten die we in Wit-Rusland moeten nastreven. Studentenuitwisseling, het aanbieden van commerciële mogelijkheden en culturele uitwisselingen kunnen fungeren als een platform voor het aanknopen van betrekkingen met de bevolking van Wit-Rusland en als een manier voor het bevorderen van de democratie in het land.

Laat me tot besluit zeggen dat de Commissie ondanks de terugslag in de afgelopen twee jaar betrokken wil blijven en zich via interactie met Wit-Rusland wil inzetten voor snellere positieve ontwikkelingen die het proces van toenadering weer op de rails naar de situatie van twee jaar geleden kunnen brengen.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank het Spaanse voorzitterschap en de Commissie voor hun opmerkingen over deze situatie.

Laat één ding duidelijk zijn: we praten hier niet over een geïsoleerd incident, maar over het optreden van een dictatuur, van een meedogenloos regime dat zowel de minderheden als de individuele burgers hun rechten onttrekt. Dat is nu de stand van zaken in Wit-Rusland en dat moet volgens mij het uitgangspunt zijn voor onze discussies over de dialoog met het regime.

Een dialoog moet van twee kanten komen. Wanneer we ons openstellen voor dialoog en samenwerking, moeten we van het regime in Wit-Rusland zichtbare resultaten in de vorm van veranderingen en hervormingen

eisen, en die hebben ze niet geleverd. Ik wil er met klem op wijzen dat dit geen Pools probleem is. Wit-Rusland is een buurland van de Europese Unie en maakt deel uit van het Oosters Partnerschap. Dit is een Europees probleem en met zijn optreden neemt het regime in Wit-Rusland nu afstand van een open dialoog en samenwerking met de Europese Unie.

Om te beginnen moeten we de fundamentele eis stellen dat de minderheids- en mensenrechten worden gerespecteerd, dat een einde wordt gemaakt aan het gewelddadig optreden van de politie en dat het regime zich bereid verklaart om met de Europese Unie een constructieve dialoog te voeren. Dat moet mijns inziens de duidelijke boodschap zijn aan het regime. Onze dialoog moet een dialoog voor democratie en mensenrechten zijn, en natuurlijk moeten we die dialoog ook met het maatschappelijk middenveld voeren, want Wit-Rusland is veel meer dan het regime: het zijn de mensen die in Wit-Rusland leven, de studenten, de mannen en vrouwen, de samenleving. Ik geloof dat wat we de laatste tijd hebben gezien, duidelijk heeft gemaakt dat we nu een dialoog met het maatschappelijk middenveld op gang moeten brengen om de vrijheid en de democratie en het respect voor de mensenrechten te versterken.

Kristian Vigenin (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, staat u mij toe om namens de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement mijn bezorgdheid tot uitdrukking te brengen over de mensenrechtensituatie in Wit-Rusland. Ik denk daarbij vooral aan de recente ontwikkelingen binnen de Bond van Polen. Namens de fractie wil ik ook uitdrukking geven aan mijn solidariteit met alle burgers van Wit-Rusland die hun elementaire burger- en mensenrechten niet kunnen uitoefenen. Dit is een Europees land in de eenentwintigste eeuw; dit is onaanvaardbaar en ik denk dat iedereen met me eens is.

Dit is het startpunt. De belangrijkste vragen die we ons nu moeten stellen, zijn ten eerste, waar we met Wit-Rusland heen willen, en ten tweede, langs welke weg we daar kunnen komen. Over het antwoord op de eerste vraag zullen we het denk ik allemaal eens zijn: we willen een democratisch Wit-Rusland; we willen dat de Wit-Russische autoriteiten – parlement, president, overheden en lokale vertegenwoordigers – democratisch worden gekozen; we willen dat deze autoriteiten een klimaat van vrijheid en creativiteit in Wit-Rusland creëren en natuurlijk willen we graag dat het land zich in de richting van de EU beweegt.

De tweede vraag is hoe we dat kunnen bereiken. De Europese Unie heeft haar beleid ten aanzien van Wit-Rusland veranderd van een beleid van isolement in een beleid van betrokkenheid, en dat lijkt vruchten af te werpen. Maar de resultaten zijn natuurlijk nog onvoldoende: het beleid wordt niet snel genoeg uitgevoerd en de ontwikkelingen die we bijvoorbeeld in de afgelopen twee weken hebben gezien, maken duidelijk dat we veel vastberadener moeten optreden.

Wat ik heb ontdekt als voorzitter van de delegatie in de Parlementaire Vergadering Euronest en als hoofd van de delegatie die morgen naar Wit-Rusland vertrekt om de situatie ter plekke te bekijken, is dat de Raad, de Commissie en het Parlement geen gezamenlijke strategie hebben. Zo'n gezamenlijke strategie is echter nodig om eenieders inspanningen te versterken, en we hebben echt een politieke dialoog nodig. We hebben voor Wit-Rusland een hele concrete routekaart nodig, niet alleen algemene aanbevelingen, maar een actieplan – een routekaart – die Wit-Rusland moet overnemen. Dat is de weg die we nu moeten volgen, en het is niet genoeg om dit alleen te doen via economische samenwerking en in het kader van het Oostelijk Partnerschap.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). - Ook ik beschouw het debat vanavond meer als een regionale aangelegenheid. Wij hebben gezien dat Janoekovitsj in de Oekraïne gekozen is. Hij is duidelijk een president die zich meer richt op Moskou dan op Brussel. Wij mogen ons door zijn bezoek volgende week geen zand in de ogen laten strooien.

Wat mij betreft is wat nu plaatsvindt in Wit-Rusland, wat Loekasjenko zich durft te permitteren ten aanzien van de Poolse minderheid, ook een teken dat hij meer naar Moskou kijkt dan naar het westen. Hij durft blijkbaar een minderheid uit een EU-land op deze manier de fundamentele mensenrechten af te nemen. Hoe komt dit? Dit komt natuurlijk wel doordat Europa als geheel te veel met de rug naar het oosten heeft gestaan. Wij hebben ons te weinig opengesteld voor echte toegang tot deze landen. Natuurlijk moeten wij nu heel hard oordelen over wat Wit-Rusland ten aanzien van de Poolse minderheid doet. Maar laten wij ons eigen beleid ook wat meer openstellen en een minder restrictief visumbeleid hanteren. Laten wij kijken naar het energiebeleid en dat meer gaan afstemmen op landen als Wit-Rusland en de Oekraïne.

Dat zou mijn pleidooi zijn. Het vizier ook vanuit Europa weer meer op deze landen te richten. Dat zal een veel betere invloed hebben op de interne politieke ontwikkelingen dan nu veel te hard oordelen en de zaak overlaten aan Moskou.

Heidi Hautala, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FI) Mijnheer de voorzitter, een dringende reden waarom dit onderwerp nu op de agenda staat, is de vreedzame demonstratie waarbij veertig vertegenwoordigers van de Bond van Polen werden gearresteerd, wat wij natuurlijk moeten veroordelen.

Een andere actuele reden die mijn collega, de heer Vigenin, al noemde, is dat het Parlement na zeer lange tijd een fact-finding delegatie naar Minsk stuurt, en in die delegatie van vier personen vertegenwoordig ik de Subcommissie mensenrechten.

Wij moeten ons zorgen maken over de mensenrechtensituatie in Wit-Rusland. Er zijn problemen met de vrijheid van meningsuiting, de persvrijheid en de vrijheid van vergadering en vereniging.

Wij moeten eisen dat Wit-Rusland de doodstraf afschaft en we moeten een verbetering van de mensenrechtensituatie in al haar aspecten als voorwaarde stellen voor betere betrekkingen tussen de Europese Unie en Wit-Rusland. Ik ben het met andere collega's eens dat het maatschappelijk middenveld een sleutelrol in deze ontwikkeling speelt.

Ryszard Czarnecki, *namens de ECR-Fractie*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, geen besluit is ook een besluit. Het Europees Parlement moet in maart een resolutie over Wit-Rusland aannemen, maar het is nog belangrijker dat we dit nu doen. De vervolging van Polen in Wit-Rusland is niet alleen relevant voor Polen, zoals anderen voor mij ook al hebben gezegd, maar is een symptoom van een bepaalde houding ten opzichte van Europese normen, ook in verband met nationale minderheden.

Europa moet Wit-Rusland uit de Russische invloedssfeer halen, maar moet ook eisen dat het land de waarden respecteert die bepalend zijn voor de Unie, zoals burgerlijke vrijheden, persvrijheid, rechten van nationale en godsdienstige minderheden maar ook het recht op vereniging. Misschien begrijpt Loekasjenko niet wat de Europese waarden betekenen maar hij zal heus wel begrijpen wat sancties betekenen. Het mogen echter geen sancties zijn tegen de samenleving van Wit-Rusland – zulke sancties willen we niet. Het moeten sancties zijn om politici en regeringsvertegenwoordigers die verantwoordelijk zijn voor de discriminatie van Polen en van de democratische oppositie het leven zuur te maken.

De relaties tussen de EU en Wit-Rusland zijn niet evenwichtig: de Unie zet de deur open voor Minsk, maar krijgt daar eigenlijk niets voor terug. Dat is eenrichtingsverkeer en leidt tot niets. De tijd is rijp voor politieke sancties, al zijn ze maar tijdelijk, al leiden ze er slechts toe dat de vertegenwoordigers van het parlement van Wit-Rusland niet kunnen deelnemen aan de Parlementaire Vergadering van Euronest, en dat de vertegenwoordigers van het regime in Minsk weer op de zwarte lijst komen te staan van personen die niet worden toegelaten tot het grondgebied van de Europese Unie.

Kinga Gál (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als ondervoorzitter van de Interagroep voor traditionele minderheden, nationale gemeenschappen en talen, veroordeel ik met kracht de acties van de Wit-Russische autoriteiten tegen de grootste Poolse minderheidsorganisatie in het land en tegen de leden van de Poolse minderheid. We horen vandaag dat dat voornamelijk ouderen waren.

De feiten laten zien dat niet alleen sprake is van een duidelijke schending van minderheidsrechten maar ook van elementaire mensenrechten. Uit deze acties komt het ondemocratische karakter van het politieke systeem van het land naar voren, en de leden van het Parlement die met eigen ogen hebben gezien hoe communistische regimes te werk gaan, herkennen de methoden.

Sinds haar oprichting is de Interagroep consequent in de bres gesprongen voor de rechten van nationale minderheden en acht ze elke schending van minderheidsrechten onaanvaardbaar.

We vragen de Commissie en de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor Buitenlandse Zaken en Veiligheidsbeleid om concrete maatregelen te nemen, teneinde de Wit-Russische regering duidelijk te maken dat zonder respect voor de mensenrechten, inclusief minderheidsrechten, geen betrekkingen tussen de EU en Wit-Rusland mogelijk zijn.

Minderheidsrechten zijn een onderdeel van de mensenrechten en kunnen als zodanig niet als een interne aangelegenheid worden beschouwd. Deze kwestie gaat niet alleen Polen en Wit-Rusland aan, het is ook een EU-aangelegenheid omdat, zoals reeds door een vorige spreker is gezegd, het gaat om ons nabuurschapsbeleid, om het Oosters Partnerschap. We vragen de Commissie dus om de Wit-Russische regering een duidelijke boodschap te sturen en duidelijke stappen te zetten.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik zou de Raad en ook de Commissie willen bedanken voor deze snelle reactie. Dit is werkelijk een uitstekend voorbeeld van onze Europese normen.

Allereerst wil ik er op wijzen dat dit werkelijk geen etnisch conflict is. Dit is geen conflict tussen Polen en Wit-Rusland, of tussen Wit-Rusland en Polen. Hier worden de mensenrechten en het recht op vrije meningsuiting gewoon niet gerespecteerd en de rechten van nationale minderheden geschonden. Dit had iedere andere minderheid kunnen overkomen. Waarom is het de Poolse minderheid overkomen? De reden is dat deze minderheid groot is, goed georganiseerd en democratisch, en omdat ze onder andere geleid wordt door de heer Milinkevitsj, die de prijs van het Europees Parlement heeft gekregen. Daarom waren wij als eersten aan de beurt.

De vraag is wat we moeten doen. Ik heb nu al twee keer met de heer Milinkevitsj en met mevrouw Borys kunnen spreken. Zij zeggen: wij zijn loyale burgers van Wit-Rusland en willen geen economische sancties of politieke sancties; we willen een toenadering tussen Wit-Rusland en de Europese Unie; we willen een evenwichtig beleid en we willen dat de samenwerking afhankelijk wordt gemaakt van de vooruitgang bij de democratisering van het land. Wij zouden ook zo te werk moeten gaan. Daarom moeten we ons openstellen voor de burgers van Wit-Rusland en moeten we het ze makkelijker om een visum te krijgen. Moet er echt worden betaald voor een visum? Is een visumbeleid wel nodig? Het is een goede zaak dat onze fact-finding missie naar Wit-Rusland gaat. Laten we afwachten wat die ons vertelt, en pas dan beslissen wat we moeten doen.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, men had ons beloofd dat het Verdrag van Lissabon het buitenlands beleid van Europese Unie veel efficiënter zou maken. Al heel snel is gebleken dat we onze rol in Haïti te laat hebben gespeeld en niet zichtbaar zijn geworden, dat de top tussen de Europese Unie en de VS een mislukking is geworden en dat de oprichting van de diplomatieke dienst heeft plaatsgevonden in een sfeer van geruzie tussen de instellingen van de EU, wat ten koste van de kwaliteit van de dienst is gegaan. Vandaag hebben we weer een kans gekregen om te laten zien dat de Unie krachtadig is. Helaas heeft de Raad zijn besluit uitgesteld, en het Parlement is niet in staat om te reageren op een flagrante schending van de mensenrechten in een land dat een grotere rol zou moeten spelen in het beleid van de EU.

Mevrouw Georgieva, het beleid van de open deur en de uitwisseling van studenten met Wit-Rusland is mislukt, is vandaag mislukt, dus herhaalt u alstublieft niet wat we nu al vijf jaar hebben beluisterd over de uitwisseling van studenten. Deze mislukking heeft de geloofwaardigheid van de Unie aangetast. De Europese Unie is op dit moment een zwakke en besluiteloze speler. Washington weet dat, Moskou weet dat, en na de halfslachtige reacties op de crisis in Wit-Rusland weet Minsk het ook.

Jacek Protasiewicz, (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, als voorzitter van de delegatie van het Europees Parlement voor de betrekkingen met Wit-Rusland spreek ik vaak met vertegenwoordigers van de oppositie, van het maatschappelijk middenveld en niet-gouvernementele organisaties, maar ook met vertegenwoordigers van de overheid. Ik luister naar hun argumenten. Ze zeggen dat Wit-Rusland het recht heeft om zelf te bepalen met welk tempo het bepaalde internationale normen wil overnemen.

Theoretisch zou de Europese Unie geen druk moeten uitoefenen op dit land dat soeverein is, en zelf verantwoordelijk voor de binnenlandse situatie. Theoretisch zouden we kunnen instemmen met een dergelijke gang van zaken, ware het niet dat deze internationale normen, waarmee Wit-Rusland zelf heeft ingestemd toen het land toetrad tot de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa, bepalen dat mensenrechten geen binnenlandse aangelegenheid zijn.

Onlangs hebben de autoriteiten in Iwieniec, een stadje in het midden van Wit-Rusland, politiegeweld gebruikt en, ik zou zeggen, misbruikt tegen een groep van ouderen en gepensioneerden, geleid door Teresa Sobol, die op eigen initiatief heel wat geld had ingezameld, met name uit het buitenland. Ze had dit gebruikt om een vervallen gebouw in het centrum van de stad op te knappen. Vervolgens had ze er een levendig cultureel en sociaal centrum voor de Poolse minderheid van gemaakt. Nog voor een rechtbank zich had uitgesproken over de juridische status van het gebouw is de politie op deze mensen afgestuurd. Vervolgens konden getuigen die door deze organisatie waren opgeroepen, niet voor de rechtbank verschijnen en er een eerlijk proces van maken.

Hier gaat het niet om het tempo bij het overnemen van internationale normen. Wit-Rusland kijkt af van de internationale normen waartoe het land zich verbonden had. Het had ons beloofd deze te respecteren als onderdeel van de dialoog met de Europese Unie. Daarom zou ik nog een opmerking willen maken. We kunnen over sancties spreken, en de tijd voor sancties zal komen, maar het belangrijkste is dat de financiële bijstand die we eventueel gaan verlenen er van afhankelijk moet worden gemaakt dat Wit-Rusland stopt met dergelijke praktijken, en streeft naar liberalisering en democratie.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Regeringsinstellingen moeten onmiddellijk conflicten en misverstanden met betrekking tot Poolse minderheidsorganisaties in Wit-Rusland op een democratische manier oplossen, zonder macht of geweld te gebruiken. Ik ben het ook eens met het standpunt van de commissaris dat wij moeten blijven samenwerken en de interpersoonlijke contacten moeten handhaven. Morgen vertrekt voor het eerst in vele jaren de eerste officiële delegatie van het Europees Parlement naar Wit-Rusland. Laten we hopen dat er open besprekingen plaatsvinden met zowel de oppositie als de regering. De indrukken die wij in Minsk zullen opdoen over dit conflict evenals over de deelname van Wit-Rusland aan de Parlementaire Vergadering Euronest, kunnen de EU-betrekkingen met Wit-Rusland in een betere richting duwen. De gemeenteraadsverkiezingen die over twee maanden zullen plaatsvinden, zijn een nog belangrijkere lakmoesproef. Daardoor kan het vooruitzicht op betrekkingen ontstaan. Deze keer mogen het echter geen verkiezingen zonder keuze zijn, waarbij alle media van hetzelfde muziekblad zingen en de oppositie geen stem heeft en genegeerd wordt, en waar na een niet-gemonitorde stemmingtelling wordt vastgesteld dat bijna 100 procent van de stemmers op één politieke partij heeft gestemd en de afgevaardigden uiteindelijk feitelijk benoemd en niet gekozen worden.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de heer Liberadzki van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement is zijn toespraak begonnen met lof voor de autoriteiten van de Europese Unie voor hun reactie. Het ligt aan uw fractie, mijnheer Liberadzki, dat we de resolutie vandaag niet aannemen en misschien bent u dus echt tevreden. We hebben geluisterd naar mevrouw Georgieva, die deze ontwikkelingen iedere dag op de voet volgt. Zij heeft ons vandaag verteld wat er is voorgesteld, en ik vraag me af wie daarmee tevreden kan zijn. Misschien bent u tevreden, mijnheer Liberadzki, en misschien is uw fractie tevreden, maar de burgers van Wit-Rusland zullen zeker niet tevreden zijn. Niemand die het beste wil voor de burgers van Wit-Rusland zal tevreden zijn. Zelfs mevrouw Georgieva, de commissaris, die vijf waardevolle minuten spreektijd had, heeft slechts twee minuten daarvan gebruikt. Dat toont niet alleen aan, mevrouw Georgieva, dat wat u heeft gezegd niet bijzonder tevredenstellend is, maar ook dat u deze kans niet heeft benut om duidelijk te zeggen wat er aan de hand is. Ik doe een beroep op u, mevrouw Georgieva, en op de autoriteiten van de Europese Unie, om de instrumenten te benutten waarover u beschikt om te protesteren tegen de schending van de mensenrechten. Daarbij gaat het niet alleen maar om de schending van de rechten van burgers van Poolse oorsprong maar ook om de schending van mensenrechten in het algemeen.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Wat we de laatste tijd meemaken in Wit-Rusland is een afschrikwekkend voorbeeld van politieke onderdrukking van de democratische oppositie en de Poolse minderheid. Het gevangen zetten van politieke tegenstanders en de intimidatie van vertegenwoordigers van minderheden zijn bekende praktijken in autoritaire regimes. Als Slowaaks staatsburger en als vertegenwoordiger van een minderheid begrijp ik de situatie van de Poolse minderheid en mevrouw Borys in Wit-Rusland maar al te goed. Het behandelen van nationale minderheden als vijanden en als gijzelaars van een buurland is een steeds terugkerende politieke manoeuvre waar politieke leiders gewoonlijk hun toevlucht toe zoeken als zij het moeilijk hebben. Het lastigvallen van nationale minderheden is onderdeel van de politieke praktijk in ondemocratische regimes. Minderheidsrechten vormen echter een wezenlijk onderdeel van de algemene mensenrechten, zoals ook wordt bevestigd door het Kaderverdrag van de Raad van Europa. Daarom kan de schending van minderheidsrechten en het discrimineren, lastigvallen en intimideren van personen die tot een minderheid behoren niet worden beschouwd als een interne aangelegenheid van het land. Daarom is de chanterende en bedreigende boodschap die de ambassadeur van Wit-Rusland namens de Wit-Russische regering heeft overgebracht aan de leden van het Europees Parlement volstrekt onaanvaardbaar. Mijnheer de Voorzitter, het Europees Parlement kan slechts één boodschap afgeven aan de Wit-Russische regering en die luidt dat het beleid van het land waarmee de democratische oppositie wordt onderdrukt en minderheden worden bedreigd, gewoonweg onacceptabel is.

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik heb met veel belangstelling geluisterd naar de woorden van mevrouw Georgieva, maar ik moet zeggen dat ik een wat krachtiger optreden had gewenst. Ik heb het vermoeden dat mevrouw Georgieva twee weken geleden, vóór deze gebeurtenissen, hetzelfde zou hebben gezegd. Dat is onaanvaardbaar.

In één opzicht ben ik het echter met haar eens, al had ze duidelijker kunnen zijn en de nadruk ten dele op andere punten kunnen leggen. Het is waar dat degenen die nu voor sancties pleiten wel eens vergeten dat er al een keer sancties zijn opgelegd, maar dat Wit-Rusland zijn beleid gewoon heeft voortgezet.

We kunnen niet zeggen dat we de maatschappelijke organisaties in Wit-Rusland moeten steunen. Wie in dit land is geweest weet dat de maatschappelijke organisaties nog in de kinderschoenen staan. Ik verwacht dat de instellingen van de Unie nu meteen in de bres springen. Wanneer Wit-Rusland zijn verplichtingen tegenover

de eigen burgers niet nakomt, moet de Europese Unie dat doen. Ik verwacht dat we helpen bij het opbouwen van onafhankelijke media in dat land, dat we steun verlenen aan de eerste vrije televisiezender die daar is ontstaan, en die tot nu toe door de regeringen van twee Europese landen wordt gefinancierd, wanneer ik me niet vergis. Ik verwacht dat we voor talloze burgers van Wit-Rusland echte mogelijkheden creëren om in Europa te studeren, want deze burgers zullen de maatschappelijke organisaties opbouwen.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, tijdens de vorige zittingsperiode heeft het Europees Parlement meerdere resoluties over Wit-Rusland aangenomen waarin precies werd gezegd hoe de situatie er uit zag, en waarin een beroep werd gedaan op het regime van Loekasjenko om te stoppen met het schenden van de mensenrechten.

De Europese Unie heeft haar goede wil getoond door de visumbeperkingen voor officiële vertegenwoordigers van Wit-Rusland ten dele op te heffen. Verbaasd en ongerust hebben we nota genomen van het agressieve beleid dat de autoriteiten van Wit-Rusland in het recente verleden hebben gevoerd tegen nationale minderheden, met name tegen de Poolse gemeenschap. Dit beleid heeft alles te maken met de voorbereiding van de verkiezingen die volgend jaar in Wit-Rusland plaatsvinden.

De illegale beslaglegging op eigendom van de Poolse minderheid en de openlijke onderdrukking van de oppositieleiders, die nota bene van het Europees Parlement de Sacharov-prijs hadden gekregen, is een overduidelijke provocatie aan het adres van onze instelling. We moeten reageren niet alleen met een resolutie, zoals gebruikelijk, maar we moeten ook specifieke maatregelen treffen om de autoriteiten van Wit-Rusland tot de orde te roepen. We moeten mevrouw Ashton verzoeken om op basis van artikel 33 van het Verdrag van Lissabon een speciale vertegenwoordiger te benoemen die moet vaststellen of de mensenrechten in Wit-Rusland worden geschonden.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Georgieva, ik ben blij dat we hier in het Europees Parlement over Wit-Rusland spreken, maar spreken is niet genoeg. Ik verwacht van de Europese Commissie dat ze namens de Europese Unie nu meteen een strategisch plan uitwerkt ter ondersteuning van de democratische oppositie, het maatschappelijk middenveld, de niet-gouvernementele organisaties en de vrije media. We hebben het hier over zaken als democratie en mensenrechten, die voor ons vanzelfsprekend zijn, en die het fundament van Europa zijn. In Wit-Rusland kunnen de meeste burgers van dergelijke waarden alleen maar dromen. Daarom verwachten we van de Europese Commissie dat ze een strategisch plan ontwikkelt om het maatschappelijk middenveld te helpen.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter na deze interventies kan ik niet anders dan instemmen met de veroordeling die de afgevaardigden hebben uitgesproken over de schendingen van de mensenrechten in Wit-Rusland, waarvan in dit specifieke geval een minderheid, de Poolse minderheid, het slachtoffer is. Deze schendingen gaan de gehele Europese Unie aan, niet alleen omdat het gaat om leden van een minderheid met een nationaal aanknopingspunt in een Europees land, maar ook omdat het hier een ernstige schending van de mensenrechten van minderheden betreft. Onze houding zou dan ook precies eender zijn geweest als niet om een Poolse, maar om een andere minderheid was gegaan.

We hebben het hier over schending van de mensenrechten, en we hebben gezegd dat dit universele rechten zijn. Het gaat daarom niet over een kwestie die enkel een reactie van de Europese Unie vereist omdat het in dit geval om een Poolse minderheid gaat. We zouden precies hetzelfde moeten zeggen als het om een andere minderheid ging, omdat mensenrechten ondeelbaar en universeel zijn.

Ik wil graag zeggen dat het feit dat een regering fouten maakt en mensenrechten schendt, niet mag betekenen dat burgers gestraft worden.

Daarom vinden wij het essentieel dat Wit-Rusland lid wordt van het Oosters Partnerschap. Wat commissaris Georgieva over interpersoonlijke contacten zei, is belangrijk. Dit alles is belangrijk, en zoals velen van u reeds gezegd hebben, is het net zo belangrijk om de Wit-Russische autoriteiten steeds duidelijk en direct kenbaar te maken dat we een zeer kritische en afwijzende houding hebben ten aanzien van de schendingen van de mensenrechten.

De hoge vertegenwoordiger, mevrouw Ashton, is trouwens ook vastberaden dat te doen, aangezien zij deze zaak volgt in nauwe samenwerking met de heer Buzek, die op dit moment de vergadering voorziet. Bovendien zal mevrouw Ashton de gelegenheid van de investituur van de heer Janoekovitsj – die binnenkort plaats zal vinden in Kiev en waarbij waarschijnlijk ook de heer Loekasjenko aanwezig zal zijn – te baat nemen om deze zaak aan te kaarten. Deze zaak zal uiteraard ook in de toekomst in de Raad Buitenlandse Zaken behandeld

worden omdat deze zeer belangrijk is. Daarom ben ik erg blij dat het vandaag mogelijk was om hierover meteen in dit Parlement, in deze zaal te debatteren.

Kristalina Georgieva, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik de afgevaardigden danken voor dit debat. Ik heb vier opmerkingen.

Ten eerste is respect voor de mensenrechten zonder enige twijfel een hoeksteen van de externe betrekkingen van de Europese Unie en de basis voor de betrekkingen met elk land, dus ook met Wit-Rusland.

Ten tweede is de verslechtering van de democratie in Wit-Rusland onlangs op een zeer betreurenswaardig dieptepunt beland, maar ze is niet pas vorige week begonnen. Deze begon medio 2009 en was in november 2009 voor de Raad van de Europese Unie aanleiding om de Commissie te verzoeken een voorstel te doen voor een “gezamenlijk interim-plan” ter ondersteuning van de hervormingen die Wit-Rusland moet uitvoeren. De diensten van de Commissie hebben vervolgens een ontwerp voor dit interim-plan opgesteld, dat nu bij de hoge vertegenwoordiger ligt. De hoge vertegenwoordiger zal zeker ook rekening willen houden met de aanbevelingen van de parlementaire fact-finding missie die morgen vertrekt.

Ten derde zal de hoge vertegenwoordiger naar de diensten teruggaan met de bevindingen van deze missie en dan zal de laatste hand worden gelegd aan dit gezamenlijk interim-plan.

Dan nog een vierde en laatste opmerking. In de tweede helft van jaren tachtig werd in de voormalige Sovjet-Unie een begin gemaakt met de perestrojka, die velen – waaronder ikzelf – voor het eerst de mogelijkheid bood om deel te nemen aan uitwisselingsprogramma's voor studenten en beroepsbeoefenaren. Ik kwam daardoor terecht op de *London School of Economics*, wat mijn beroepsleven dramatisch veranderde. Ik werd in ieder geval bruikbaar, nuttiger voor mijn land.

Ik ben er vast van overtuigd dat wij, Europeanen, door het openstellen van de democratische kanalen voor landen met onderdrukkende regimes, deze landen vooruit kunnen helpen, en daarom heb ik er eerder op gewezen – en dat doe ik nu weer – dat het belangrijk en nuttig is interpersoonlijke contacten te ontwikkelen, ondernemingen te ondersteunen en de betrekkingen in stand te houden, ondanks de grote moeilijkheden, ondanks het zeer betreurenswaardige gebrek aan respect voor minderheden, wat we veroordelen. Daarbij moeten wij echter tegelijkertijd voor het Wit-Russische volk de weg openen naar de vrije wereld, want dit volk moet zich verbonden kunnen voelen met de Unie. Daarom herhaal ik nogmaals mijn oproep om ons engagement in stand te houden.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt tijdens de volgende maandelijkse vergaderperiode plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De Republiek Wit-Rusland is een van de Europese staten waarvoor deelneming aan het Oosters Partnerschap van de Europese Unie een belangrijke stap vooruit is in de ontwikkeling van bilaterale betrekkingen en van de betrekkingen tussen Wit-Rusland en elk van de EU-lidstaten. Wij moeten dit Partnerschap zien als een positief instrument om veranderingen te stimuleren in de Republiek Wit-Rusland en daarom moet er in dit mechanisme rekening worden gehouden met de positie van het maatschappelijk middenveld in dit land. Het maatschappelijk middenveld speelt namelijk een belangrijke rol in de werking van de rechtsstaat. Het maatschappelijk middenveld houdt in het bijzonder de transparantie van het partnerschapsmechanisme in stand en helpt daarmee de samenwerking tussen Wit-Rusland en de EU te versterken. Daarnaast moet het maatschappelijk middenveld de garantie krijgen dat het mag deelnemen aan alle essentiële processen van het Partnerschap (platforms, commissies enz.) en openbare controle op deze processen mag uitoefenen. Het maatschappelijk middenveld van Wit-Rusland moet kunnen deelnemen aan het opstellen van de publieke agenda voor sociale, economische en democratische vooruitgang in Wit-Rusland. Daarom moeten regelmatige ontmoetingen tussen vertegenwoordigers van het maatschappelijk middenveld en de regering worden aangemoedigd.

Filip Kaczmarek (PPE), *schriftelijk*. – (PL) De recente onderdrukking van vertegenwoordigers van de Poolse minderheid in Wit-Rusland is een deel van een veel groter probleem. In Wit-Rusland dulden de autoriteiten geen enkele onafhankelijkheid. Ze willen niets te maken hebben met het concept van maatschappelijk middenveld. Iedere uiting van onafhankelijkheid wordt als politiek verzet behandeld. Dit is dus geen binnenlands conflict met een niet-gouvernementele organisatie, en het is ook geen conflict tussen Polen en Wit-Rusland. Het is een conflict dat voortvloeit uit de opstelling die de autoriteiten Wit-Rusland altijd kiezen wanneer ze proberen liberalisering en democratisering te verhinderen. Het is jammer dat er in Polen politieke

krachten zijn die munt proberen te slaan uit deze situatie om hun eigen specifieke doelstellingen te bereiken, die de gebeurtenissen in Wit-Rusland aangrijpen om het beleid van de Poolse regering aan te vallen. Politici die dit doen begrijpen waarschijnlijk niet dat ze precies doen wat Loekasjenko verwacht. Het is in zijn belang om de publieke opinie in Polen en in Europa te polariseren en te verdelen. Wie het Poolse en Europese beleid inzake Wit-Rusland aanvalt, maakt misbruik van zijn vrijheid. Dat gaat ten koste van een doelmatig gezamenlijk optreden voor vrijheid en democratie in Wit-Rusland. Ik dank u.

19. 15 jaar na Peking – VN-actieprogramma voor gendergelijkheid (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van de volgende mondelinge vragen:

– mondelinge vraag (O-0006/2010) van Eva-Britt Svensson, namens de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid, aan de Raad: 15 jaar na Peking - VN-actieprogramma voor gendergelijkheid (B7-0007/2010), en

– mondelinge vraag (O-0007/2010) van Eva-Britt Svensson, namens de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid, aan de Commissie: 15 jaar na Peking - VN-actieprogramma voor gendergelijkheid (B7-0008/2010).

Eva-Britt Svensson, auteur. – (SV) De kwestie van de vrouwenrechten staat altijd hoog op mijn agenda en daarom ben ik altijd heel blij als er ook in de plenaire vergadering over wordt gedebatteerd, zoals vandaag het geval is. De Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid heeft een resolutie aangenomen die het standpunt van het Parlement over het actieprogramma van Peking weergeeft. Ik wil de collega's van onze commissie van harte bedanken voor de goede samenwerking.

Het platform dat in 1995 werd aangenomen in het kader van de Verenigde Naties, was in historisch opzicht een belangrijke stap. Het Platform voor Actie was het eerste mondiale document in zijn soort. Het biedt een algemeen overzicht van de levensomstandigheden en de rechten van vrouwen. De VN heeft een lange en grootse traditie op het gebied van de mensenrechten en al in 1948 een verklaring hierover aangenomen.

De Universele Verklaring van de rechten van de mens bestaat uit dertig artikelen, en die worden vaak aangehaald. Al in deze verklaring werd gesteld – in artikel 2 – dat iedereen zonder enige uitzondering alle rechten en vrijheden mag genieten, en geslacht wordt expliciet genoemd. In de Europese Unie heeft de kwestie van gelijkheid tussen vrouwen en mannen een duidelijk fundament, zowel in de Verdragen als in het Handvest van de grondrechten.

De commissie was eensgezind over het belang van het actieprogramma van Peking en de noodzaak om in de Europese Unie gericht te werken door de ontwikkelingen systematisch te volgen en te waarborgen dat wij op elk gebied meer gelijkheid krijgen. Het nieuwe Europees Instituut voor gendergelijkheid in Vilnius zal ons hulp bij dit werk kunnen geven en kunnen zorgen voor onderzoek naar de doeltreffendste politieke maatregelen, want er zijn zaken ten aanzien waarvan wij niet over de nodige feiten of kennis beschikken.

Ik steun het voorstel voor een Europees beschermingsbevel en ben zeer blij dat het Spaanse voorzitterschap dat heeft gepresenteerd. Het actieprogramma van Peking bevat een aantal zaken die uitermate belangrijk zijn als wij vooruitgang willen boeken. Dit zijn zaken als armoede, die vooral vrouwen treft, slechte toegang tot gezondheidszorg voor vrouwen, alle vormen van geweld tegen vrouwen en ongelijkheid in economische structuren en economisch beleid.

Zoals u weet, gaat een delegatie van acht Parlementsleden naar New York om het Europees Parlement te vertegenwoordigen. Wij zullen de debatten en onderhandelingen volgen die deel uitmaken van de beoordeling van hoe ver de wereld in vijftien jaar is gevorderd in de richting van de doelen van het platform. Wij zullen de resolutie die wij morgen aannemen met ons meenemen naar New York en het is voor ons belangrijk die bij ons te hebben.

In de commissie is een paragraaf goedgekeurd waarin staat dat seksuele en reproductieve gezondheid en rechten deel uitmaken van de vrouwenrechten en dat deze in Europa en wereldwijd moeten worden verbeterd. De Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) heeft om een aparte stemming over deze paragraaf verzocht. Wij weten allemaal dat de reden waarom men apart over een paragraaf wil stemmen is dat deze uiterst belangrijk is en daarom willen zij niet dat daarover en bloc met de rest van de resolutie wordt gestemd.

Ik ben het volkomen met de PPE-Fractie eens dat paragraaf 9 van wezenlijk belang is. Ik vrees echter dat zij deze paragraaf weg willen stemmen, wat naar mijn mening zeer spijtig zou zijn. Ik ben mij er volledig van bewust dat de leden van dit Parlement verschillende meningen en waarden hebben en dat is alleen maar goed. Daarom debatteren wij ook met elkaar. Deze tekst is echter een minimum en zou door iedereen gesteund moeten kunnen worden. Er is geen andere tekst ter vervanging van paragraaf 9 voorgesteld. Het zou zeer te betreuren zijn als wij naar New York zouden gaan met een resolutie die niet eens het minimale zou bevatten voor deze zaak, die immers ook op mondiaal niveau zeer belangrijk is.

Ik hoop en denk dat iedereen de tekst als zodanig kan aanvaarden, omdat er alleen in staat wat voor ons allemaal vanzelfsprekend is. Gedurende het proces hebben wij ook nauw samengewerkt met duizenden verschillende vrouwen en vrouwenorganisaties, en dat geeft dit document een uniek fundament.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw Svensson, ik ben erg blij dat u deze vraag heeft gesteld, omdat u weet dat een van de kernpunten, een van de punten met de hoogste prioriteit op de agenda van het Spaanse voorzitterschap, gendergelijkheid is. Het voorzitterschap heeft een reeks doelstellingen waarin het idee van gendergelijkheid tot uitdrukking komt – ik verwijs naar de antidiscriminatie-richtlijn waar wij groot belang aan hechten, maar het komt ook tot uitdrukking in een ander punt, een punt dat u noemde, namelijk de strijd tegen gendergerelateerd geweld en het belang van een beschermingsbevel voor de slachtoffers van zulk geweld.

In dit opzicht ben ik erg blij dat commissaris Viviane Reding hier aanwezig is, die verantwoordelijk is voor het implementeren van alles wat betrekking heeft op de gelijkheid van mannen en vrouwen vanuit justitieel oogpunt. Ik wil ook beginnen met mijn verontschuldiging aan te bieden voor de afwezigheid van de Spaanse minister van Gelijkheid, die dit moment in de Spaanse senaat is voor de stemming over de hervorming van de abortuswet, die overigens een goede afloop heeft gehad: de hervormingswet is zojuist door het Spaanse parlement aangenomen.

De Raad heeft de opvattingen van de Europese Unie en de Verenigde Naties op het terrein van gendergelijkheid altijd ondersteund. Het Zweedse voorzitterschap heeft het verslag “Peking +15” opgesteld, dat het Spaanse voorzitterschap aan de 54ste VN-Commissie voor de status van de vrouw zal voorleggen. Er moet echter worden gezegd dat ondanks de vooruitgang die op dit terrein is gemaakt, nog veel te doen valt.

In dit verband heeft het voorzitterschap bijvoorbeeld gewezen op de noodzaak van betere gegevens en van een beter gebruik van de indicatoren die in het kader van het actieprogramma van Peking zijn opgesteld. Zoals u weet zijn deze twaalf indicatoren binnen de Europese Unie opgesteld voor het monitoren en beoordelen van de feitelijke gendergelijkheid, hoewel voor sommige terreinen, zoals mensenrechten, media en milieu, het opstellen van zulke indicatoren nog niet is gelukt.

Ik zou erop willen wijzen dat het Spaanse voorzitterschap in mei een technische bijeenkomst gaat houden om te debatteren over vrouwen in de media, in het bijzonder de stereotypen over vrouwen in de media, een onderwerp dat onder de verantwoordelijkheid van commissaris Reding valt.

Ik tot zou er tot slot op willen wijzen dat de economische crisis, die zoals we allemaal weten op dit moment heerst, niet alleen economische schade veroorzaakt maar ook een obstakel kan vormen voor vooruitgang in het streven naar gelijkheid tussen mannen en vrouwen. Maar het is paradoxaal genoeg ook waar dat gelijke behandeling van mannen en vrouwen en gelijke toegang van mannen en vrouwen tot de arbeidsmarkt ons kunnen helpen de crisis te bestrijden.

Meer in het bijzonder doel ik op de “Europa 2020-strategie”. De instellingen van de Unie hebben duidelijk gemaakt dat ze alle onderdelen van deze strategie willen gendermainstreamen, zodat ook het vraagstuk van de gelijkheid van mannen en vrouwen er deel van uitmaakt.

In zijn verslag van vorig jaar verzocht het Europees Parlement de Raad en de Commissie om in de 2020-strategie een hoofdstuk op te nemen over gendermainstreaming. De informele EPSCO-Raad van 30 november vorig jaar, die in Barcelona werd gehouden, heeft er eveneens op gewezen dat de lidstaten en de Commissie overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden ervoor moeten zorgen dat de genderdimensie in de 2020-strategie wordt geconsolideerd en dat rekening wordt gehouden met alle relevante politieke terreinen. Samen met het geweldige werkprogramma van de Commissie, dat steeds zeer belangrijk is geweest om richting te geven aan de ontwikkeling van deze strategie, zal dit er zeker toe leiden dat de genderdimensie metterdaad zal worden geïntegreerd in het strategiedocument 2020 dat de Commissie ons voor 3 maart heeft beloofd (en dat voorzitter Van Rompuy en Commissievoorzitter José Manuel Barroso vandaag in hun bijdrage hebben genoemd).

We moeten doorgaan met ons werk. We moeten het beleid voor gendergelijkheid voortvarend blijven bevorderen. Dat is niet alleen een kwestie van rechtvaardigheid, het is ook in de geest van de Europese Unie. De Unie moet in de wereld een baken voor gelijkheid van mannen en vrouwen blijven.

Viviane Reding, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, het is voor mij een eer in mijn eerste interventie tijdens het vragenuur van het Parlement antwoord te mogen geven op vragen betreffende vrouwen. Als commissaris voor Grondrechten denk ik dat grondrechten in combinatie met gelijke behandeling van mannen en vrouwen een van de belangrijkste en tevens een van de oudste onderwerpen zijn. Bovendien herinner ik me nog zeer levendig hoe ik meer dan vijftien jaar geleden, als jong Luxemburgs lid van het Parlement het actieprogramma van Peking heb voorbereid in Luxemburg; nu zijn we hier in het Europees Parlement om de follow-up van dit actieprogramma van Peking voor te bereiden. De cirkel is rond.

Ik hoef niet te onderstrepen dat gendergelijkheid een van de fundamentele waarden van de Europese Unie is. Dat weet u, en u kunt rekenen op de volledige inzet van de Commissie op dit gebied.

In de loop van dit jaar zal ik een nieuwe strategie van de Commissie voor gendergelijkheid presenteren, als follow-up van de huidige routekaart voor de gelijkheid van vrouwen en mannen 2006-2010. Over enkele dagen begint de 54ste Commissie van de Verenigde Naties voor de status van de vrouw met haar werkzaamheden, waarmee de vijftiende verjaardag van Peking wordt gevierd. Het Europees Parlement zal een zeer belangrijke delegatie afvaardigen. Ik zelf zal – voor de eerste keer – met de voorzitter van de Raad daar aanwezig zijn. Wij zullen beiden het woord voeren tijdens de plenaire vergadering. Ik denk dat ook dit een zeer sterk symbool is.

Bij deze gelegenheid kunnen wij tevens op internationaal niveau bepalen hoeveel vooruitgang is geboekt op de twaalf aandachtsgebieden die in Peking zijn vastgesteld, maar ook nagaan welke ongelijkheden er nog steeds bestaan. Want hoewel we successen hebben behaald, moeten we nog steeds uitdagingen aangaan. Bovendien moet ik zeggen dat de Europese Unie de werkzaamheden van de Verenigde Naties volledig steunt en zal blijven steunen, zowel ten aanzien van de lopende hervorming van de institutionele mechanismen als de oprichting van deze *gender entity* binnen de Verenigde Naties.

De Europese Unie verleent tevens niet te verwaarlozen steun op het gebied van de ontwikkeling, met name in het kader van de millenniumontwikkelingsdoelstellingen, waarmee grote betekenis wordt toegekend aan de 50 procent van de burgers die deze ontwikkeling wereldwijd schragen. Wij weten zeer goed dat er zonder de bijdrage van vrouwen geen sprake kan zijn van ontwikkeling. Daarom is de gelijke behandeling van mannen en vrouwen een horizontaal beleid binnen de Commissie, een beleid dat niet alleen wordt uitgevoerd door de op dit gebied verantwoordelijke commissaris maar ook door andere commissarissen op de gebieden waarvoor zij verantwoordelijk zijn, namelijk binnen het intern beleid van de Europese Unie, het extern beleid en met name het beleid voor ontwikkelingssamenwerking.

Wij allen weten dat de tenuitvoerlegging van het actieprogramma van Peking een grote stap voorwaarts was. Nadat dit platform was aangenomen, is gendermainstreaming gemeengoed geworden in de gehele Europese Unie. Dat was het signaal dat uitging van Beijing. De effecten zijn werkelijk opvallend geweest omdat het gelijkheidsbeleid in al onze lidstaten niet meer beperkt blijft tot specifieke maatregelen maar voortaan wordt geïntegreerd in alle relevante beleidsterreinen.

Dankzij het actieprogramma van Peking hebben wij tevens de vooruitgang op het gebied van gelijkheid kunnen toetsen op basis van de indicatoren die de Raad op de meeste aandachtsgebieden heeft ontwikkeld. Er zijn twaalf aandachtsgebieden en negen indicatoren. Wij zijn zeer trots op de resultaten, maar wij moeten nog drie indicatoren opstellen en ik denk wel dat de Raad zich daartoe verbonden heeft met de aanneming van zijn conclusies, en dat de Raad het voortouw wil nemen en deze ontbrekende indicatoren wil ontwikkelen.

De vijftiende verjaardag van het actieprogramma van Peking. Het Zweedse voorzitterschap heeft een balans opgemaakt van hetgeen de EU heeft gedaan voor gelijkheid. De Raad heeft conclusies aangenomen en het Parlement zal deze documenten presenteren, die vanzelfsprekend ook verwerkt zullen worden in alle andere beleidsterreinen die de Europese Unie zal ontwikkelen.

Beide voorzitters hebben zich zojuist uitgesproken over Europa 2020. Het spreekt vanzelf dat vrouwen een belangrijke rol zullen spelen in dit systeem, waarmee Europa weer in beweging wordt gebracht, met name in een tijd waarin steeds minder mensen werken. Wij hebben zelfs geen keus meer: wij hebben vrouwen nodig voor de economische ontwikkeling. Het is zelfs geen kwestie meer van gendergelijkheid; het is enkel en alleen een kwestie van economisch beleid. Wij hebben daarom geen andere keus op dit gebied. Wij hebben vrouwen nodig indien wij willen dat Europa zijn problemen te boven komt, en deze nieuwe indicatoren

zullen ons vanzelfsprekend in die zin helpen. Binnen de groep op hoog niveau hebben wij een werkprogramma opgesteld waarmee wij de bestaande indicatoren kunnen toetsen en de indicatoren kunnen ontwikkelen die nog nodig zijn. Het spreekt vanzelf dat wij bij deze taak worden geholpen door het Europese Instituut voor gendergelijkheid, dat vanaf volgende week – en dit is ook een symbool, juist op het moment dat de vergadering in New York plaatsvindt – permanent wordt gevestigd in Vilnius.

Mevrouw de voorzitter, ik zal na mijn terugkeer uit New York met u spreken over de strategie van de Commissie voor gelijkheid. Wij gaan dat het samen doen. Wij gaan dat doen voor 50 procent van onze bevolking, voor 50 procent van onze burgers, en wij zullen succes boeken.

VOORZITTER: PÁL SCHMITT

Ondervoorzitter

Christa Klauß, *namens de PPE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, collega's, de Wereldvrouwenconferentie volgende week in New York biedt ons de gelegenheid de gelijkheid van mannen en vrouwen wereldwijd onder de aandacht te brengen. Daarbij zullen we ook zeer beslist kritisch kijken naar ons huidige standpunt, naar wat we hebben bereikt en wat we nog willen bereiken. De oproep tot gelijkheid, ontwikkeling en vrede van de Wereldvrouwenconferentie van Beijing van 15 juni 1995 vormt ook nu nog, ook in Europa, een concrete weergave van onze doelen.

Wij zijn op weg en houden ons doel goed voor ogen. We geven echter ook toe dat de weg niet eenvoudig is en dat we te maken hebben met files, verkeersopstoppen en soms ook eenrichtingsverkeer. We moeten steeds opnieuw bepalen welke weg we zullen nemen en daarbij moeten we ons doel goed voor ogen houden. Een oud Duits spreekwoord zegt: vele wegen leiden naar Rome. Ik nodig daarom iedereen uit met meer saamhorigheid op zoek te gaan naar de juiste gemeenschappelijke weg.

Beleid voor gendergelijkheid kan en mag niet tot stand komen door middel van stemmingen en krappe afgedwongen meerderheden. Mijn fractie is voor beslissingsvrijheid op dit punt en daarom, mevrouw Svensson, willen wij een aparte stemming. Gelijkheid moet een manier van denken worden. Daartoe is fijngevoeligheid en overredingskracht nodig. Mevrouw Svensson heeft in haar resolutie de vinger op vele open wonden gelegd. Er moet nog op veel terreinen werk worden verricht en deze zijn ook benoemd: geen stereotype denkwijzen, gelijke beloning voor gelijke arbeid, vrouwenarmoede, geweld tegen vrouwen en de vergrijzing die vooral gevolgen heeft voor vrouwen. Dat zijn voor ons de zeer belangrijke kwesties in deze resolutie die we willen aanpakken.

Intentieverklaringen alleen volstaan niet. De opsomming van de vele resoluties, strategieën en verdragen neemt in het verslag van mevrouw Svensson al twee pagina's in beslag. Mijn fractie hecht er grote waarde aan dat steeds wanneer er sprake is van gelijkheid, mannen en vrouwen in gelijke mate – als het ware gelijkberechtigd – worden genoemd, en we hopen dat de follow-up van de Conferentie van Peking ons ook een stap in de richting van meer gelijkheid brengt.

Zita Gurmai, *namens de S&D-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in 2010 vieren we de vijftiende verjaardag van de lancering van het actieprogramma van Peking. Dit is een moment van nadenken, waarbij we niet alleen moeten beoordelen wat er tot dusver is bereikt, maar ook moeten nadenken over nieuwe manieren om de 1995 gesteld doelen na te streven.

De start was bemoedigend: in 1995 werd mondiale consensus bereikt over het idee dat mannen en vrouwen vanuit alle gezichtspunten gelijk zijn, dus ook vanuit politiek, economisch, juridisch en sociaal gezichtspunt. Het vervolg op deze vroege consensus geeft minder reden tot enthousiasme. Veel doelstellingen van het actieprogramma van Peking zijn nog lang niet bereikt. In veel landen hebben vrouwen nog steeds onvoldoende mogelijkheden tot zelfbeschikking en heeft armoede een vrouwengezicht.

Bovendien zien we zelfs in de eenentwintigste eeuw en zelfs in de ontwikkelde landen dat elementaire zaken opnieuw voorwerp van discussie zijn, dat opnieuw vraagtekens worden gezet bij gevestigde rechten, zoals seksuele en reproductieve rechten. Ik ben erg blij dat het Europees Parlement zulke trends niet volgt en zich juist opnieuw aan deze basisrechten committeert. De politieke debatten hierover en de conservatieve aanvallen op mensenrechten zijn desalniettemin alarmerend en maken maar al te duidelijk dat de strijd om vrouwenrechten nog lang niet is gewonnen.

Over mensenrechten vallen geen compromissen te sluiten. We mogen geen genoegen nemen met de laagste gemene deler. Wanneer we dus over een paar dagen naar New York gaan, moeten we ons ervoor inzetten

dat alle vrouwen dezelfde rechten krijgen en dat die rechten worden beschermd. Ik zal dat zelf doen onder het motto “Mijn lichaam, mijn recht!”, dat we aan alle vrouwen in de wereld moeten overbrengen.

Antonyia Parvanova, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als we nu kijken naar wat er feitelijk is bereikt sinds vijftien jaar geleden de verklaring en het actieplatform van Beijing werden aangenomen, dan valt niet te ontkennen dat er nog veel moet gebeuren. We zijn nog steeds ver verwijderd van de strategische doelstellingen die in Beijing werden overeengekomen. In alle regio's van de wereld, ook in de Europese Unie, is nog steeds sprake van ongelijkheid en genderstereotypen. Als we met deze agenda vooruitgang willen maken, dan is het cruciaal dat we op nationaal en EU-niveau betrouwbare en vergelijkbare gegevens over de indicatoren van Peking hebben. Dan is het ook nodig dat deze indicatoren regelmatig worden gemonitord, zodat de EU-strategie voor gendergelijkheid dienovereenkomstig kan worden geactualiseerd.

Ook bij ons in Europa moet er nog veel gebeuren.

Neem de situatie op de arbeidsmarkt: we moeten de beloningsverschillen tussen mannen en vrouwen kleiner maken en tegelijkertijd kijken naar de wijze waarop vrouwen in de top van zowel publieke als private organisaties zijn vertegenwoordigd.

Als we wat dieper naar de sociale aspecten kijken, zien we dat genderongelijkheid en vrouwendiscriminatie meestal tot uitsluiting en armoede leiden. Armoede is de belangrijkste determinant van gezondheid. De feminisering van armoede heeft een reëel effect op de lichamelijke en geestelijke gezondheid van vrouwen.

Vrouwen uit minderheidsgroepen kampen met armoede, uitsluiting en discriminatie. Hun behoeften zijn grotendeels onbekend of worden genegeerd en hun stemmen worden niet gehoord. Voor Romavrouwen is de gemiddelde levensverwachting tien jaar lager dan voor vrouwen uit de bevolkingsgroepen die de meerderheid vormen. De zuigelingensterfte is onder de Roma drie tot vier keer hoger dan onder de dominante bevolkingsgroep.

Discriminatie, uitsluiting en armoede moeten ook in het licht van de vergrijzing worden beschouwd. Het verschil in levensverwachting tussen mannen en vrouwen brengt verhoogde economische en sociale moeilijkheden voor alleenstaande oudere vrouwen met zich mee. Dit is een nieuw en ernstig verschijnsel dat de kop opsteekt, en daar moet goed naar worden gekeken en naar behoren op worden gereageerd.

Tot slot, mevrouw de commissaris, doe ik een krachtige oproep aan u om met een richtlijn inzake geweld tegen vrouwen te komen. Zo'n richtlijn zou op de steun van het hele Parlement kunnen rekenen.

Nicole Kiil-Nielsen, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) In 2006 constateerden de Verenigde Naties dat de kwetsbaarste mensen en de armste mensen de grootste slachtoffers waren van klimaatverandering. Feit is dat vrouwen in beide groepen de meerderheid vormen.

Hoewel vrouwen bijvoorbeeld in Subsahariaans Afrika reeds worden gediscrimineerd op het gebied van toegang tot en zeggenschap over grond, worden hun middelen van bestaan nog sterker verminderd doordat landbouwgrond steeds schaarser wordt als gevolg van de droogte.

In een recent rapport wordt voorspeld dat in 2050 een miljard mensen zal zijn gevlucht uit hun vijandige omgeving. Het onzekere bestaan van deze klimaatmigranten, die gedwongen worden onderdak te zoeken in tijdelijke kampen, maakt de dreiging voor vrouwen nog groter.

Wij moeten echter toegeven dat het genderspecter in de afgelopen vijftien jaar in geen enkele Europese milieuwetgevingstekst is opgenomen.

Namens de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie verzoek ik de Europese Unie en haar lidstaten dan ook het genderperspectief te integreren in alle impactbeoordelingen, wetgeving en beleid ten aanzien van het milieu.

Marina Yannakoudakis, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is bijna een eeuw geleden dat alle vrouwen in het Verenigd Koninkrijk stemrecht kregen. Vechten voor vrouwenrechten is geen nieuw verschijnsel, en ik wil bij dezen dan ook eer bewijzen aan alle vrouwenorganisaties overal in de wereld die nog steeds vechten voor gelijkheid tussen mannen en vrouwen.

Vrouwen willen onafhankelijke keuzes kunnen maken ten aanzien van carrière en gezin: de keuze om te werken in een traditioneel mannenberoep of om thuiswerk te doen om voor de kinderen te kunnen zorgen. Wat we werkelijk moeten doen, is vrouwen de mogelijkheid tot zelfbeschikking geven. Als conservatieven

geloven we in keuzevrijheid. In combinatie met flexibiliteit voor vrouwen, zal keuzevrijheid leiden tot gelijkheid.

Maken we vrouwen onbewust minder inzetbaar door van ondernemingen te eisen dat ze vrouwen rechten geven die in het huidige economische klimaat onmogelijk te geven zijn? En ontmoedigen we vrouwen om thuis bij de kinderen te blijven, omdat we dit als maatschappij minder waarderen dan buitenshuis werken?

De commissaris zegt terecht dat we vrouwen uit de recessie moeten halen en weer aan het werk moeten krijgen. Door ook de werkgelegenheid in kleine ondernemingen te beschermen, zullen we dit doel beter kunnen bereiken. Overregulering vormt een gevaar voor kleine ondernemingen, waardoor de keuzes die vrouwen volgens ons moeten hebben en waarvoor we vechten, juist worden beperkt, en bijgevolg ook de gelijkheid die ze verdienen.

Mara Bizzotto, *namens de EFD-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in het verslag over Beijing van het Zweedse voorzitterschap wordt met geen woord gerept over de situatie van niet-westerse vrouwen in Europa. Dus ofwel het probleem bestaat niet, ofwel men wil het niet zien. En toch is de situatie voor moslimvrouwen in de hele wereld, met inbegrip van Europa, dramatisch.

Indien het westerse feminisme zich in een crisis bevindt, is dat omdat de mode van het multiculturalisme velen van ons ertoe heeft aangezet om het oplossen van deze problemen, die in feite aan de basis liggen van de strijd van zoveel moslimvrouwen in Europa en de rest van de wereld, te vermijden.

Laten we multiculturalisme en politieke correctheid achterlaten waar we ze gevonden hebben en de nieuwe uitdaging aangaan: Europese mannen en vrouwen moeten nu, en niet later, moslimvrouwen in Europa bijstaan in hun strijd voor emancipatie. Daarmee helpen we ook de bewegingen in de wereld die zich uitspreken tegen moslimfundamentalisme.

Zijn we bereid de strijd aan te gaan om ervoor te zorgen dat vrouwen in Europa zich kunnen bevrijden van het symbool van een geestelijk dood, namelijk de boerka? Zijn we bereid de verslechterende situatie van vrouwen in moslimgemeenschappen in Europa ter discussie te stellen?

Indien de geest van het debat over deze onderwerpen het wint van de stilte, zullen we ook de kracht hebben om de bevrijding van vrouwen van islamitische onderdrukking te steunen.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Vijftien jaar na het aannemen van het actieprogramma van Peking zou er uiteraard over van alles en nog wat kunnen en moeten worden gesproken. Maar ik wil het liever hebben over wat onze taak is. We hebben slechts één instrument in handen en dat is wetgeving. Gedurende deze vijftien jaar is er in de lidstaten en ook op Europees niveau van alles gebeurd en zijn er belangrijke stappen gezet, in de eerste plaats als gevolg van het aannemen van antidiscriminatiewetgeving. Dit betekende echt een grote vooruitgang bij het creëren van gelijke kansen. Toch kunnen we niet tevreden zijn met de communautaire wetgeving, en vaak ook niet met de wetgeving in de lidstaten, aangezien we regelmatig getuige zijn van het feit dat de geldige wettelijke bepalingen niet effectief genoeg zijn. Vaak verandert de situatie na het van kracht worden van wetten nauwelijks. Als voorbeeld kan de loonkloof tussen vrouwen en mannen worden genoemd. De wet verbiedt al meer dan dertig jaar discriminatie op grond van geslacht, maar de verschillen zijn de laatste tien jaar nauwelijks minder geworden en laten af en toe zelfs een stijgende tendens zien.

De toegang tot deze rechten is een probleem op zich, aangezien de procedure van rechtshulp vaak uitermate duur en ingewikkeld is. De instanties voor gelijke behandeling die zijn belast met het toezicht op de antidiscriminatiewetgeving in de lidstaten, zijn over het algemeen nauwelijks toegerust, ze beschikken over weinig middelen en hun bevoegdheden in de lidstaten houden vaak op bij het verstrekken van informatie en advies. Hopelijk hebben we dit jaar ook de mogelijkheid om te bekijken hoe effectief de wetgeving is die we hier opstellen en goedkeuren. Het is duidelijk dat niet alles kan worden opgelost via wetgeving: stereotypen zijn moeilijk bij te stellen, terwijl we ook moeten inzien dat de effectiviteit van wetgeving hier vaak mee valt of staat. Één zin om af te ronden: het is absoluut de moeite waard om van tijd tot tijd terug te kijken op de weg die we hebben afgelegd, maar we moeten ook duidelijk voor ogen hebben waar we heen gaan. We hebben onze hoop gevestigd op de herformulering van de 2020-strategie en de formulering van de nieuwe strategie voor gelijke kansen.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Het was een genoegen naar u te luisteren. U heeft ons een positieve boodschap overgebracht en aangegeven dat u bereid bent actie te ondernemen. En dat is waar we dringend behoefte aan hebben, omdat we nu, vijftien jaar na Beijing, toch moeten vaststellen dat er niet veel tot stand is gebracht. Het is niet alleen zo dat armoede vooral vrouwen treft – ook als je kijkt naar analfabetisme, werkloosheid en

laag betaalde banen zie je steeds weer vrouwen. Er is nog steeds sprake van discriminatie bij de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg. Vrouwen zijn de voornaamste slachtoffers van mensenhandel en fysiek, psychologisch en seksueel geweld. In de politiek en de directies van bedrijven zijn vrouwen nog steeds ondervertegenwoordigd, wat betekent dat ze worden uitgesloten van het politieke en economische besluitvormingsproces.

We weten dat het beleid voor gelijke kansen alleen juist en doeltreffend kan zijn als we eerst een betrouwbare diagnose stellen, gebaseerd op vergelijkbare en naar geslacht geordende gegevens. Dat is waar we nu behoefte aan hebben om de juiste diagnose te kunnen stellen en daarop aansluitend maatregelen te nemen.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik ben niet naar het Parlement gekomen om te applaudisseren voor de gloednieuwe Spaanse abortuswet.

Wat mij zorgen baart is hoe we met menselijk leven omgaan, en ik maak me vooral zorgen om de vrouwen die worden bedreigd met gendergerelateerd geweld. Ik ben hier om deze vrouwen te verdedigen, om ze een ruimte te bieden waarbinnen ze vrij en veilig kunnen leven.

In zijn resolutie van 2 februari 2002 doet het Parlement de lidstaten de aanbeveling om bij alle vormen van geweld tegen vrouwen een beleid van nultolerantie te volgen en de noodzakelijke maatregelen te treffen voor een betere slachtofferbescherming.

Het Programma van Stockholm, dat in het Parlement is aangenomen, creëert een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid voor alle Europese burgers, en het bestrijden van gendergerelateerd geweld krijgt daarin hoge prioriteit. Het Programma geeft uitdrukking aan mijn verzoek aan het Spaanse voorzitterschap om zich gedurende zijn termijn sterk te maken voor een Europees beschermingsbevel voor slachtoffers van gendergerelateerd geweld, zodat de slachtoffers van zulke misdrijven in alle lidstaten dezelfde mate van bescherming genieten.

In een Europa zonder grenzen zou de strijd tegen gendergerelateerd geweld eveneens zonder grenzen moeten zijn, en zouden de lidstaten zich moeten inspannen voor het harmoniseren van hun wetgeving zodat de strijd tegen vrouwenmishandeling niet wordt belemmerd door juridische obstakels en wij de levens van vrouwen en hun kinderen uiteindelijk op zijn minst binnen de Europese Unie kunnen beschermen.

Daarom verzoek ik de Commissie en de Raad alles te doen wat nodig en mogelijk is om te komen tot een Europees beschermingsbevel voor slachtoffers, dat een zeer effectief instrument is om te voorkomen dat mannen die vrouwen vernederen en hun recht op een vrij en veilig leven schenden, dat straffeloos kunnen doen.

Iratxe García Pérez (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ...*(begin van interventie om technische redenen niet beschikbaar)*... dertigduizend vrouwen verenigden hun stemmen, hun ideeën, hun projecten om te komen tot een samenleving met meer rechtvaardigheid en gelijkheid. Zij kwamen uit verschillende plaatsen en culturen met zeer uiteenlopende ideologieën, maar waren verenigd in hun strijd voor gelijkheid en rechtvaardigheid, voor maatschappelijke en politieke participatie, voor het delen in verantwoordelijkheid en voor het recht op seksuele en reproductieve gezondheid.

Vandaag leven deze doelstellingen meer dan ooit, en daarom is het belangrijk dat we doorgaan op de weg ernaar toe. In deze resolutie komen essentiële punten aan de orde, zoals de noodzaak dat de Europese Commissie een monitoringstrategie voor haar werkprogramma ontwikkelt, hechte banden met het actieprogramma van Peking legt en het beleid van gendergelijkheid bevordert, zonder te vergeten het wetgevingsproces te gendermainstreamen.

We mogen niet vergeten dat het Europese beleid inzake gendergelijkheid voor de rest van de wereld als baken kan gaan fungeren. In ons werk en bij onze inspanningen moeten we ook al die vrouwen buiten Europa in gedachte houden die de meest fundamentele rechten ontberen.

Voor hen, en voor de vrouwen in Europa, moeten we hard aan het werk.

Mariya Nedelcheva (PPE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, ik wil mevrouw Svensson bedanken voor het opstellen van deze resolutie over het VN-actieprogramma voor gendergelijkheid.

Vandaag de dag bestaat er nog steeds op vele gebieden ongelijkheid tussen vrouwen en mannen. Ik denk hierbij aan de arbeidsmarkt waar de verschillen in beloning flagrant zijn en waar het nog steeds moeilijk is om werk en gezin te combineren. Ik zou legio andere gevallen kunnen noemen.

Ondanks de inspanningen die zijn geleverd in de strijd tegen ongelijkheid, is geen enkele doelstelling van het actieprogramma 15 jaar na Peking volledig verwezenlijkt. Het gaat er niet om onze doelstellingen hier eindeloos te herdefiniëren, want wij kennen deze terdege. Wij moeten veeleer de maatregelen heroverwegen die ten uitvoer zijn gelegd om ze te verwezenlijken.

Ik acht het derhalve van cruciaal belang dat de Europese Unie haar strategie in het kader van de doelstellingen van het VN-actieprogramma uiteenzet en zich hierbij concentreert op drie belangrijke gebieden. Onze strategie moet gericht zijn op de korte, de middellange en de lange termijn.

Op de korte termijn moeten wij alle gevoelige gebieden diepgaand onderzoeken, tegen de achtergrond van de economische en financiële crisis. Het gaat erom nauwkeurige indicatoren te definiëren waarmee wij de impact van de crisis op de werkgelegenheid en de economische situatie van vrouwen kunnen beoordelen en meten. Deze indicatoren moeten zich concentreren op de economische, sociale en milieuaspecten.

Op de middellange termijn moeten wij de statistische gegevens waarover wij beschikken, op nationaal niveau regelmatig toetsen en actualiseren. Daarom moet er een regelmatige toetsing plaatsvinden van de indicatoren die reeds zijn ontwikkeld in het kader van het actieprogramma van Peking, al naar gelang de relevantie van de politieke, economische en sociale context. Indien rekening wordt gehouden met deze twee aspecten, wordt de consistentie bereikt die wij op Europees niveau nodig hebben om onze gemeenschappelijke doelstellingen te bereiken.

Op de lange termijn ten slotte moeten wij ervoor zorgen dat het gendergelijkheidsbeleid wordt geïntegreerd, maar ook de uitwisseling van goede praktijken tussen de staten bevorderen en vanzelfsprekend ervoor zorgen dat de routekaart van de Europese Commissie overeenstemt met de geboekte vooruitgang.

Indien wij deze structuur op drie niveaus goedkeuren, verhogen wij onze kansen aanzienlijk om onze hoofddoelstellingen uiteindelijk te verwezenlijken.

Silvia Costa (S&D). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mevrouw de commissaris, Beijing+15 wordt dit jaar geconfronteerd met een financiële, economische en werkgelegenheids crisis die zowel in Europa als in de rest van de wereld negatieve gevolgen heeft voor de leef- en werkomstandigheden van miljoenen vrouwen, maar die tegelijkertijd een kans zou kunnen zijn om de ontwikkelingsmodellen, de organisatie van de arbeidsmarkt en de maatschappelijke beleidsmaatregelen te herzien.

Bij het versterken van de doelstellingen van Beijing+15 moet de Europese Unie namens vrouwen prioriteit geven aan beleidsmaatregelen gericht op toegang tot natuurlijke hulpbronnen en krediet, onder meer door middel van microfinanciering, een goed evenwicht tussen werk- en zorgtaken, onder meer door de goedkeuring van de richtlijn inzake ouderschapsverlof, opleidingsbeleid en stimulansen voor bedrijven die jongeren en vrouwen aannemen. Tevens moet zij zich richten op de strijd tegen mensenhandel door middel van een nieuwe richtlijn, waarvan wij hopen dat zij gebaseerd zal zijn op de resolutie die tijdens de vorige vergaderperiode in Straatsburg is aangenomen.

Bovenal moeten we ontwikkelingshulp richten op *empowerment* van vrouwen in de armste landen, met name in Afrika, en samen met de vrouwen een mogelijk Euro-Afrikaanse alliantie opbouwen.

Het zou mooi zijn – en hiervoor richt ik me tot de commissaris en de voorzitter – als de Europese delegatie in New York steun zou geven en zou meewerken aan de promotie van de campagne om de Nobelprijs voor de vrede te geven aan de vrouwen van Afrika, die symbolisch worden vertegenwoordigd door leiders van organisaties die actief zijn in de meest door conflicten en armoede getroffen landen.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Vandaag debatteren wij over gendergelijkheid, vijftien jaar na de vierde Wereldvrouwenconferentie van Peking, en vieren wij tevens het Europees Jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting.

Ik zou graag een verband willen leggen tussen deze twee vraagstukken, aangezien het buiten kijf staat dat vrouwen nog steeds de grootste slachtoffers zijn van baanonzekerheid. In Frankrijk bijvoorbeeld maken zij 80 procent uit van de parttime werknemers, die onzekere en slecht betaalde banen hebben. Bovendien verdient 80 procent van de vrouwen minder dan het minimumloon, waardoor zij uiteindelijk een pensioen

ontvangen dat nauwelijks uitkomt boven het bestaansminimum. Hierbij komt nog het feit dat het gemiddelde verschil in beloning tussen vrouwen en mannen nog steeds zeer groot is.

Gendergelijkheid bestaat derhalve in zekere mate slechts in theorie, en vrouwen, die bovendien geconfronteerd blijven worden met een groot deel van de huishoudelijke taken, zijn soms gedwongen meerdere banen te nemen bij meerdere werkgevers, en verdienen desondanks uiteindelijk nog steeds minder dan mannen.

Daarom moeten wij per se openbaar beleid ten uitvoer leggen dat specifiek gericht is op deze ongelijkheden, zowel op de arbeidsmarkt als in de thuissituatie, alsmede stelsels van sociale zekerheid invoeren die actief tegemoetkomen aan de behoeften van vrouwen. Zonder dergelijke maatregelen dreigen de doelstellingen van Peking een utopie te blijven.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen is erg belangrijk voor de Europese Unie bij de verwezenlijking van de doelstellingen van groei, werkgelegenheid en sociale samenhang. De Europese Unie heeft grote vooruitgang geboekt bij de uitvoering van het actieprogramma van Peking, maar we kunnen niet geheel tevreden zijn over de huidige situatie. Het verslag over de uitvoering van het actieprogramma van Peking toont aan dat de overeengekomen doelstellingen nog niet zijn bereikt binnen de Europese Unie. Het is zeer belangrijk dat de indicatoren van Beijing worden ingezet om het vooruitzicht op gelijkheid tussen mannen en vrouwen in nationale hervormingsprogramma's en ook in nationale verslagen over sociale zekerheid en sociale insluiting te ontwikkelen. Er is zowel op nationaal als op EU-niveau nog altijd een gebrek aan voldoende betrouwbare en vergelijkbare gegevens met sociale indicatoren voor onder andere armoede onder vrouwen, geweld tegen vrouwen en institutionele mechanismen. Een van de taken van het Europees Instituut voor gendergelijkheid is het hanteren van vergelijkbare gegevens. De doelstellingen van het werkprogramma van het Instituut moeten met name bijdragen aan de uitvoering van de indicatoren die in Beijing zijn opgesteld. Ik ben ervan overtuigd dat het in een tijd van economische teruggang essentieel is om de institutionele mechanismen voor gelijkheid van mannen en vrouwen te versterken.

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS

Ondervoorzitter

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank de collega's voor hun bijdragen aan dit debat.

Ik hield onlangs een toespraak voor een groep op hoog niveau van vrouwelijke ambtenaren die in hun werk de hoogst mogelijke positie hadden bereikt en zich afvroegen of ze nog verder hogerop konden geraken. Ik wil dit debat een beetje in een andere richting duwen. Ik denk dat we te veel proberen om vrouwen mannenberoepen te laten doen en ons te weinig afvragen waarom mannen bepaalde beroepen negeren. De belangrijkste reden is dat die beroepen niet goed genoeg betaald worden. Schoonmakers die werk doen waar niemand aan wil, worden onvoldoende betaald. Wanneer we zouden kijken naar de beloningsverschillen in dit soort beroepen, zouden we misschien zowel voor deze lagere als voor de hogere beroepen gelijkheid bereiken. Ik denk dat we naar dit soort zaken moeten kijken als we werkelijk gendergelijkheid willen.

Het Spaanse voorzitterschap is erg bezorgd, bijvoorbeeld over de rol van vrouwen in de landbouw. Nogmaals, voor vrouwen is een belangrijke rol weggelegd, maar hun bijdrage wordt niet erkend en zeker niet meegeteld. Dat wordt, zoals gezegd, een belangrijk onderdeel van de aanstaande hervorming van het landbouwbeleid.

Er zijn nog twee andere kwesties die ik ter sprake zou willen brengen. Aan dit debat nemen veel vrouwen deel, maar laten we eerlijk zijn, daarvan zullen er niet veel afhankelijke kinderen hebben. Hadden wij aan dit debat kunnen deelnemen als we die hadden? Ja, maar alleen omdat we een stuk meer verdienen dan veel andere werkende vrouwen.

Tot slot, laten we ons respect betuigen voor de vrouwen van Iran. Gisteren hoorden we van hun strijd. Ik vind dat het Parlement de waarde van die strijd moet erkennen en ze het beste moeten wensen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Gelijke kansen voor mannen en vrouwen is een grondbeginsel van de Europese Unie dat is vastgelegd in de communautaire wetgeving. In 2009 vormden vrouwen 24 procent van de leden van nationale parlementen, 26 procent van de leden van nationale regeringen en 33 procent van de directeuren van Europese bedrijven, evenals 18 procent van de hoogleraren aan Europese openbare universiteiten. Ik wil ook vermelden dat 81,3 procent van alle jonge vrouwen ten minste de middelbare

school heeft afgemaakt, terwijl 59 procent van de afgestudeerden aan universiteiten in de Europese Unie vrouw is.

De strategie van de Europese Unie voor groei en werkgelegenheid heeft tot doel ervoor te zorgen dat de participatiegraad van vrouwen in 2010 60 procent heeft bereikt. Het risico van armoede onder vrouwen is echter hoofdzakelijk te wijten aan de situatie van alleenstaande moeders. Ik ben van mening dat het belangrijk is dat wij vrouwen gelijke kansen garanderen opdat zij hun carrière kunnen ontwikkelen en plannen, maar ook dat wij voorwaarden waarborgen waarmee een evenwicht kan worden bewerkstelligd tussen privéleven, werk en gezinsleven. In dat verband wil ik het belang van kinderopvang benadrukken. We streven ernaar dat 30 procent van de kinderen jonger dan drie jaar kan worden ingeschreven bij en profiteren van opvangfaciliteiten voor kinderen in deze leeftijdsgroep.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) We gaan binnenkort het eeuwfeest van de Internationale Vrouwendag vieren; het zal dan ook vijftien jaar geleden zijn dat het actieprogramma van Peking is goedgekeurd. Toch zien we dat er in zich in het leven van vrouwen nog steeds een aantal ernstige problemen voordoet. Het zijn immers vooral vrouwen die het slachtoffer zijn van onzekere banen, werkloosheid, toenemende ongelijkheid, de crisis van het kapitalisme, discriminatie op het werk en in het gezin. Armoede is vooral een vrouwenaangelegenheid, ook hier in de Europese Unie, waar het merendeel van de 85 miljoen armen vrouw is. Daarom steunen wij de resolutie van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid. We hopen dat deze resolutie door een meerderheid in dit Parlement zal worden aangenomen, mét de alinea waarin wordt gesteld dat seksuele en reproductieve gezondheid en de daarmee samenhangende rechten integraal deel uitmaken van de agenda voor vrouwenrechten en dat het daarom van groot belang is dat we meer doen om de rechten van vrouwen op dit gebied te garanderen, zowel in Europa als in de rest van de wereld.

Het is tijd dat we een einde maken aan ongelijkheid en stereotypen, en prioriteit geven aan het bevorderen van gelijke rechten voor mannen en vrouwen in de maatschappelijke ontwikkeling.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Een van de actieterreinen die werden genoemd in het actieprogramma van Peking in 1995 was de bestrijding van geweld tegen vrouwen. Vijftien jaar na deze historische VN-conferentie is het beeld van de inspanningen die zijn gedaan om de situatie van vrouwen in de wereld te verbeteren teleurstellend. Talloze programma's die door de jaren heen zijn aangenomen, zijn helaas ver van de werkelijkheid gebleven, om maar te zwijgen over de millenniumontwikkelingsdoelstellingen, die onder meer de bevordering van gendergelijkheid bevatten. Helaas blijven huiselijk geweld, verkrachting als oorlogswapen, genitale verminking, gedwongen huwelijken, mensenhandel en seksuele slavernij nachtmerries die het leven van miljoenen vrouwen over de hele wereld verwoesten.

Ik vind dat we niet kunnen spreken van succes als de Europese Unie zich niet sterker engageert op dit gebied. We hebben een allesomvattende strategie nodig die gericht is op de bestrijding van armoede, gebrek aan onderwijs en voorlichting, straffeloosheid, gewapende conflicten en mensenhandel voor prostitutiedoeleinden. Ik denk dat het belangrijk is niet te vergeten dat geweld tegen vrouwen, voordat het een oorzaak van ellende wordt, het effect is van een heleboel factoren die we met meer verenigde en krachtige actie moeten uitbannen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, door het actieprogramma van Peking loopt een rode draad, namelijk non-discriminatie. Dat is goed! Vrouwen mogen zonder goede en gegronde redenen niet achtergesteld worden bij mannen.

Toch is de invoering van vrouwenquota – en daarmee de zogenaamde 'positieve' discriminatie – volgens mij geen zinnige aanpak. De kwalificatie moet bepalend zijn, niet het geslacht. Daarom wijs ik een vrouwenquotum bij de benoeming van EU-commissarissen ook met kracht af. In plaats van ons bezig te houden met quota, moeten we ons echt met onderdrukte en gediscrimineerde vrouwen bezighouden.

Wij laten het in Europa toe dat moslimvrouwen nog steeds in een soort parallelle samenleving leven, waar geweld tegen vrouwen en andere vormen van onderdrukking tot de dagelijkse praktijk behoren. Wij accepteren het dat moslimvrouwen in Europa vaak niet vrij over de inrichting van hun leven kunnen beslissen. Dat begint bij de kledingstijl, en strekt zich uit tot opleiding en beroepskeuze en ook tot de keuze van de echtgenoot. Voorvechters van vrouwenrechten uit islamitische landen benaderen ons en hopen dat hier iets wordt veranderd. Waar is het Europa van de mensenrechten wanneer we dat nodig hebben?

Daarom vindt ik dat we moeten ophouden met pseudodiscussies over quota. We kunnen ons beter richten op de strijd tegen de grootschalige discriminatie die dagelijks onder het mom van godsdienstvrijheid in Europa plaatsvindt – daarvoor is echt geen plaats in onze verlichte waardengemeenschap!

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Als de vorige spreker, uzelf en de minister er niet waren geweest, zou deze groep alleen uit vrouwen hebben bestaan om over de bevordering van gelijkheid van mannen en vrouwen te discussiëren. Dit is ongetwijfeld een van de belangrijkste vraagstukken van de huidige samenleving en van het huidige tijdperk, en ik ben het met mevrouw Svensson eens dat het essentieel is om de activiteiten op alle niveaus te coördineren.

Afgezien van het nog steeds bestaande probleem van de genderongelijkheid ontbreekt het op Europees niveau aan goede, naar geslacht opgesplitste statistieken met betrekking tot de afgesproken indicatoren, bijvoorbeeld armoede onder vrouwen, geweld tegen vrouwen of de mensenrechten van vrouwen. De Commissie moet Eurostat daarom de taak geven om links tot stand te brengen om de verzameling van vergelijkbare gegevens of gegevens van de lidstaten te coördineren, en tegelijkertijd moet de Commissie druk uitoefenen op de lidstaten om actief met Eurostat samen te werken.

Desondanks is de EU nog altijd de wereldleider op het gebied van gendergelijkheid en ik denk dat we de voorbeelden van goede praktijken waar we binnen de EU reeds over beschikken, moeten delen met de rest van de wereld. Tijdens de volgende onderhandelingsronde moeten we het ook hebben over de goede dingen die we hebben weten te bereiken. Ik denk dat we binnen vijf jaar, als we de twintigste verjaardag van Beijing vieren, eindelijk grotere vooruitgang kunnen toejuichen bij het oplossen van genderongelijkheid in heel de wereld.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, gendergelijkheid is een grondbeginsel van de EU. Dit beginsel staat in de Verdragen, het staat met grote letters op de websites en wordt op veel plaatsen graag en vaak aangehaald. Daarom is de vraag gerechtvaardigd waarom er dan voortdurend over wordt gesproken. Dat is toch alleen maar zo omdat gelijkheid op veel terreinen nog niet is omgezet! Ik verheug me op de dag waarop we daar niet meer over hoeven te praten en het beginsel van gendergelijkheid in het sociale leven eindelijk gerealiseerd zal zijn.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik ben het eens met alle sprekers. Met de enige spreker in het debat, de heer Obermayer, ben ik het daarentegen maar gedeeltelijk eens.

Ik moet zeggen dat deze bijdragen van de vrouwelijke afgevaardigden een nieuwe fase in de ontwikkeling naar gendergelijkheid in de Europese Unie tot uitdrukking brengen.

Niet alleen vrouwen hebben baat bij gendergelijkheid, ook mannen. Gendergelijkheid is een essentiële voorwaarde voor samenleven. Daarom had ik verwacht dat vandaag zowel vrouwen als mannen zouden hebben gesproken, omdat we er allemaal baat bij hebben, en niet alleen vrouwen. Ik denk dat de Europese Unie er heel verstandig aan heeft gedaan om zich aan gendergelijkheid te committeren.

Ik verwijs naar artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, waarin het beginsel van gelijkheid van mannen en vrouwen voor het eerst in het primair recht wordt genoemd, naar artikel 3 van hetzelfde Verdrag evenals naar artikel 8 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waarin staat dat op alle beleidsplannen van de Unie het beginsel van gendergelijkheid van toepassing is. Dat betekent dat het gelijkheidsbeginsel volgens de Verdragen de kern van elk Europees beleid vormt, waarmee het tevens een kernbeginsel van de politieke agenda van de Europese Unie is geworden. Nu moeten wij ervoor zorgen dat dit mandaat van het EU-Verdrag in praktijk wordt gebracht.

Dat is wat het Spaanse voorzitterschap wil doen, wat de Raad wil doen, en wij zijn ervan overtuigd dat we daarbij op de medewerking van de Commissie kunnen rekenen.

Gisteren nog hadden we in Madrid een vergadering met de Commissie. Ook commissaris Reding was daarbij aanwezig. De Commissie zal zeker erg nauw met ons samenwerken, zodat onze ambities ten aanzien van gendergelijkheid nog tijdens dit voorzitterschap gerealiseerd kunnen worden.

Om te beginnen – en dan verwijs ik naar iets dat spoedig aan de orde zal zijn – wordt 8 maart een belangrijke dag. Dat is de Internationale Vrouwendag en het Europees Parlement debatteert dan in Straatsburg over het Handvest van de vrouw. Diezelfde dag spreekt de Raad Werkgelegenheid, Sociaal Beleid, Gezondheid en Consumentenzaken over de relatie tussen gendergelijkheid en sociale cohesie – een ander beginsel van de Unie – en over de uitbanning van geweld.

Het onderwerp dat in uw bijdragen het meeste ter sprake is gekomen, is de noodzaak dat uit te bannen wat de grootste misstand is onze maatschappij is, het ergste wat in onze maatschappij voorkomt, namelijk geweld tegen vrouwen.

Ik ben er zeker van dat over enkele maanden het beschermingsbevel tegen gendergerelateerd geweld een van de grote verworvenheden – want zo moeten we het noemen – zal zijn die we over deze periode hebben behaald. Daarbij kunnen we zoals gezegd rekenen op de samenwerking van de Commissie en het Europees Parlement.

Viviane Reding, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de eerste gelijkheidsrichtlijn werd in de jaren zeventig aangenomen. De vele richtlijnen die daarop volgden, hebben niet alleen de relevante wetten van de lidstaten veranderd maar ook nieuwe wetten gecreëerd, omdat wetten voor gelijkheid van man en vrouw in alle lagen van de samenleving feitelijk nog helemaal niet bestonden. Maar u heeft gelijk als u zegt dat we nu weliswaar goede wetten hebben, maar dat de praktijk achterblijft. Het eerste wat we daarom naar mijn mening moeten doen, is niet nieuwe wetten maken maar erop toezien dat de wetten die we hebben daadwerkelijk in de samenleving worden toegepast.

Ik droom van een tijd waarin in de debatten in het Parlement vijftig procent van de sprekers man en vijftig procent vrouw is. Ik droom van een tijd waarin de Internationale Vrouwendag niet meer bestaat, omdat het probleem niet meer bestaat. Dromen is mooi, maar wat telt is de werkelijkheid. We moeten de zaken ter hand nemen. Daarom ben ik het Spaanse voorzitterschap erg dankbaar dat het dit vraagstuk bovenaan zijn lijst van prioriteiten heeft geplaatst.

Net als de andere commissarissen span ik mij tot het uiterste in om ervoor te zorgen dat de genderdimensie wordt geïntegreerd in alle beleidsplannen die we voorleggen. Samen met collega Andor, die bevoegd is voor werkgelegenheid, zal ik erop toezien dat dit in het 2020-programma in praktijk wordt gebracht.

Wat de andere onderdelen betreft, zal ik zoals gezegd samen met de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid werken aan een nieuwe strategie voor gelijkheid. Daarin zullen kwesties als de beloningsverschillen tussen mannen en vrouwen en de rol van vrouwen in de besluitvorming hoog op de agenda staan, omdat dit reële structurele problemen zijn die om een oplossing vragen. Maar er zijn ook zeer diepgewortelde maatschappelijke kwesties die met de hulp van vrouwenorganisaties, ministers van lidstaten en nationale en EU-wetten moeten worden aangepakt, en er is natuurlijk het verschrikkelijke probleem van geweld tegen vrouwen. Ik denk dat de aanpak hiervan bij ons werk vooraan zal staan.

Toch denk ik, dames, dat wanneer uw sterke delegatie naar New York gaat voor de viering van het vijftienjarig bestaan van het actieprogramma van Peking, we trots mogen zijn op wat we de laatste vijftien jaar hebben bereikt. Natuurlijk zijn nog niet al onze dromen realiteit geworden, maar we hebben al veel bereikt en kunnen met deze ervaring vrouwen op andere continenten heel veel hulp bieden. Dat wordt het thema van de bijeenkomst in New York. Daarbij zal niet alleen worden gekeken naar wat Europese vrouwen doen, maar ook naar wat Europese vrouwen kunnen doen voor vrouwen op andere continenten, en wat Europees beleid – in het bijzonder ontwikkelingsbeleid – voor deze vrouwen kan betekenen.

Ik geloof in dit verband ook dat het Handvest van de grondrechten, dat een mooie tekst is die door elke Europese scholier zou moeten worden gelezen en door iedere universitaire student bestudeerd, werkelijk de kern van de zaak treft: er is geen verschil tussen mannen en vrouwen. Mannen en vrouwen zijn gelijk, en het is onze verantwoordelijkheid onze stem te verheffen wanneer dit fundamentele beginsel bij de toepassing van nationale wetgeving niet in praktijk wordt gebracht. We moeten niet alleen hier opkomen voor gendergelijkheid, maar ook in de lidstaten, en daarbij moeten wij wijzen op de problemen die ontstaan en die maar niet worden opgelost. En dat moeten net zolang blijven doen totdat die problemen uit de wereld zijn.

Ik doe een oproep aan alle mannen in het Parlement om de vrouwen in hun strijd te ondersteunen.

De Voorzitter. – Tot besluit van het debat is één ontwerpresolutie ingediend⁽³⁾, overeenkomstig artikel 115, lid 5 van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen om 11.30 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

⁽³⁾ Zie notulen.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), schriftelijk. – (RO) De Verenigde Naties hebben de Internationale Dag van de uitbanning van geweld tegen vrouwen geïntroduceerd, die de wereld elk jaar op 25 november viert. Dit verschijnsel is zeer wijdverspreid, want 45 procent van de vrouwen in Europa is slachtoffer van verschillende vormen van geweld. Op wereldwijde schaal is een op de drie vrouwen geslagen, gedwongen tot seksuele gemeenschap of op andere manieren mishandeld. Bij dit verschijnsel gaat het niet alleen om geweld tegen vrouwen en meisjes binnen het gezin, maar ook om uitbuiting, seksueel geweld, mensenhandel, eerwraak, gevaarlijke traditionele praktijken zoals het verbranden van bruiden of vroege huwelijken en om andere vormen van geweld tegen het lichaam, de geest en de waardigheid van vrouwen. In de meeste gevallen is de agressor de echtgenoot of partner of een bekende. Ik denk dat geweld tegen vrouwen een van de ernstigste schendingen van de mensenrechten is. Wat het nog ernstiger maakt, is dat het voorkomt op elk continent, in elk land en in elke cultuur, ongeacht de mate van economische ontwikkeling. De daders van deze misdaden moeten streng worden gestraft. In het geval van grootschalige misstanden moet het Internationaal Strafhof een belangrijke rol spelen en een nauwe correlatie tot stand brengen met de uitspraken van nationale rechtbanken.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), schriftelijk. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de vijftiende verjaardag van de beroemde, in Peking gehouden VN-Wereldconferentie over gelijke rechten voor vrouwen staat voor de deur. In die vijftien jaar hebben de 189 landen die het VN-actieprogramma voor gendergelijkheid hebben ondertekend, een zekere vooruitgang weten te boeken op alle twaalf erin genoemde aandachtsgebieden. De meeste problemen die toen zijn gesignaleerd, zijn nu echter nog steeds actueel, met name die van huiselijk geweld tegen vrouwen en de betrokkenheid van vrouwen bij gewapende conflicten. Deze onderwerpen hoeven niet te worden geïntroduceerd in het Europees Parlement; ze komen bij nagenoeg iedere plenaire vergadering aan de orde tijdens debatten over mensenrechtenschendingen. Ik wil dan ook mijn waardering voor het VN-initiatief uitspreken. Om de vijf jaar komt een groot aantal landen met een gedetailleerd overzicht van het actieprogramma (de laatste keer was in 2005) en worden de dringendste kwesties hierin onderstreept. Vijf jaar geleden, tijdens de conferentie in New York, ging de aandacht van de ondertekenaars van het actieprogramma uit naar het grote aantal verkrachtingen van vrouwen, de toename van hiv/aids bij vrouwen en de discriminatie van werkende vrouwen. Dezelfde opmerkingen van toen zouden helaas ook vandaag de dag weer kunnen worden gemaakt. Er moet een zeer specifiek actieplan komen, met de echte steun van alle ondertekenaars van het actieprogramma en met de betrokkenheid van de Europese Unie, zodat er bij het volgende overzicht van het programma over vijf jaar duidelijk vooruitgang zal zijn geboekt.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik ben er sterk van overtuigd dat gendergelijkheid een van de voornaamste doelstellingen van elke democratie moet zijn. Hoewel de Europese Unie aanzienlijke inspanningen heeft verricht om de doelstellingen van het actieprogramma van Peking te behalen, was het niet mogelijk ze allemaal te verwezenlijken. We hebben in Europa nog steeds te maken met sterke stereotypen van vrouwen en een groot verschil in beloning tussen mannen en vrouwen, terwijl het aanwerven van vrouwen in besluitvormende posities maar heel langzaam vooruitgang boekt. In het algemeen blijven gelijke kansen helaas slechts een ideaal, vooral in de landen van Oost-Europa, de nieuwe lidstaten van de EU. Om in de lidstaten betere resultaten te boeken bij het streven naar de doelstellingen van het actieprogramma van Peking zijn betrouwbare, vergelijkbare gegevens over de situatie van vrouwen absoluut noodzakelijk, zowel op Europees als op nationaal niveau. Er moet ook een regelmatige evaluatie plaatsvinden van de vooruitgang die is geboekt op de kritieke gebieden die zijn aangewezen in het actieprogramma. Ik ben echter blij dat het Spaanse voorzitterschap de problemen van gendergelijkheid heeft opgenomen in zijn lijst van prioriteiten en zijn aandacht in het bijzonder heeft gericht op vrouwen die werkzaam zijn in de landbouwsector. Ik wil daarom van deze gelegenheid gebruik maken om het voorzitterschap te feliciteren met dit initiatief.

Joanna Senyszyn (S&D), schriftelijk. – (PL) Een van de in het actieprogramma van Peking gedefinieerde strategische gebieden is dat van de rechten van de vrouw als een onvervreemdbaar, integraal en ondeelbaar onderdeel van de universele mensenrechten. De doelstelling is de volledige introductie van internationale instrumenten voor de bescherming van deze rechten, waaronder het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van de vrouw. Eén vorm van discriminatie is de schending van de reproductieve rechten van vrouwen. Een verslag over de eerbiediging van de reproductieve rechten in Polen in 2007 en de aanbevelingen van het VN-Mensenrechtencomité op basis van dit verslag tonen duidelijk aan dat Poolse vrouwen moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van vergoede contraceptie, medische zorg gedurende de zwangerschap, prenatale testen en zelfs pijnbestrijding tijdens de bevalling. In vrijwel elk geval wordt hun de mogelijkheid van een legale abortus ontzegd, zelfs in gevallen die wettelijk zijn toegestaan. Als gevolg hiervan worden er in Polen jaarlijks 200 tot 400 zwangerschappen op legale wijze beëindigd en 100 000 op illegale wijze.

Ik stel voor dat er een 'legale-abortuscijfer' wordt vastgesteld, dat wordt berekend als het aantal legale zwangerschapsonderbrekingen per duizend geboorten per jaar, en dat dit cijfer een maatstaf wordt voor de gelijkheid van vrouwen in de EU-lidstaten. In landen waarin vrouwen het recht hebben om voor abortus te kiezen, ligt dit cijfer rond de tweehonderd; in Polen op één. Dit is een objectieve meting van de schending van de reproductieve rechten van vrouwen in Polen. Ik roep op tot een effectievere samenwerking tussen de EU en de VN op het gebied van het toezicht op de rechten van de vrouw en de invoering van maatstaven om te bepalen of en in hoeverre deze worden geschonden.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) In deze resolutie komt niet het volledige actieprogramma van Peking tot uitdrukking. Zoals altijd is het gemakkelijker om stil te staan bij genderstereotypen, bij "reproductieve gezondheid", om nog maar te zwijgen van abortus, CEDAW, geweld en quota. Heeft de overgrote meerderheid van de vrouwen en moeders in Europa en de wereld geen andere problemen? Zou het niet tijd worden ook andere hindernissen aan te pakken? In punt 9 van het actieprogramma van Peking wordt echter het versterken van de positie van alle vrouwen als doel genoemd. Het is van cruciaal belang dat alle vrouwen zich kunnen vinden in een openbaar beleid ten aanzien van gelijke kansen dat rekening houdt met hun natuurlijke verschil en hun noodzakelijke complementaire natuur, en dat zij het belang van nationale en regionale bijzonderheden alsmede verschillen in historische, culturele en godsdienstige achtergrond niet uit het oog verliezen. De uitvoering van het actieprogramma valt onder de soevereine verantwoordelijkheid van elke lidstaat, waarbij rekening moet worden gehouden met verschillende godsdienstige en morele waarden, culturele achtergronden en levensbeschouwingen van mensen en hun samenlevingen, die ook strikt geëerbiedigd moeten worden. Indien deze uitgangspunten zouden zijn gerespecteerd bij de uitvoering van het programma van Peking, zouden wij niet hoeven vast te stellen dat de situatie van vrouwen slechts een beetje is verbeterd. Deze resolutie geeft een vooringenomen signaal af dat eerder verdeeldheid zaait dan eenheid scheidt.

Artur Zasada (PPE), schriftelijk. – (PL) Ik steun het werk dat mevrouw Svensson heeft verricht voor het probleem van de gendergelijkheid ten volle en ben het ermee eens dat de door haar aangekaarte kwesties van grote invloed zijn op het proces om gelijke rechten voor vrouwen en mannen tot stand te brengen. Tegelijkertijd wijs ik erop dat veel vrouwen er bewust en vrijelijk voor kiezen thuis te blijven om voor het gezin te zorgen. Soms moeten zij de arbeidsmarkt verlaten om onvoorziene redenen zoals de noodzaak een ziek of gehandicapt kind te verzorgen. Een groot probleem hierbij is het ontbreken van goede oplossingen betreffende de ouderdomspensioenrechten voor deze vrouwen. In een groot aantal landen zijn er op dit gebied helemaal geen oplossingen of volstaan de huidige oplossingen niet om vrouwen een behoorlijk bestaan te garanderen. Het is derhalve eveneens van essentieel belang dat het debat over gendergelijkheid ook de kwestie omvat van het recht op uitkeringen voor vrouwen die het huishouden en de zorg voor de kinderen op zich nemen.

20. Opmerkingen van één minuut over kwesties van politiek belang

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de opmerkingen van één minuut over kwesties van politiek belang, overeenkomstig artikel 150 van het Reglement.

De leden die de afgelopen keer bij dit punt niet het woord hebben gevoerd, krijgen nu voorrang op degenen die toen wel het woord hebben gevoerd.

Traian Ungureanu (PPE). – (RO) Op 4 februari 2010 kondigde Traian Băsescu, de president van Roemenië, aan te hebben besloten de goedkeuring van de deelname van Roemenië aan het Amerikaanse antiraketsysteem door de Hoge Raad van Nationale Defensie te bevestigen. De overeenkomst zal ter goedkeuring worden voorgelegd aan het Roemeense parlement. Tegelijkertijd verklaarde de president dat de overeenkomst niet gericht is tegen Rusland. Ik denk dat dit Roemenië de kans geeft om te laten zien dat het kan optreden als een strategische partner van de Verenigde Staten in het Zwarte Zeegebied en een Europese netto-leverancier van veiligheid kan worden.

In de huidige context van grote wereldwijde uitdagingen zal de overeenkomst tussen Roemenië en de VS het veiligheidsstelsel voor Europese bondgenoten zeker versterken. Ik ben ervan overtuigd dat de Europese Unie deze belangrijke overeenkomst zal verwelkomen.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik maak mij grote zorgen over de snel verslechterende situatie van de Polen in Litouwen. Litouwen is lid van de Europese Unie. Desondanks worden de grondrechten van de Poolse nationale minderheid in dit land geschonden. Er zijn in Litouwen

bijna 300 000 Polen, in regio's waarin zij 60 à 80 procent van de bevolking uitmaken, maar zij mogen hun moedertaal niet gebruiken als hulptaal in officiële situaties. Een rechter heeft de verwijdering van tweetalige straatnaamborden verordonneerd. Gerechtsdeurwaarders moeten hierop toezien. Van Poolse namen worden Litouwse gemaakt. Polen worden gediscrimineerd bij de teruggave van land. Het recht van Poolse kinderen op onderwijs in het Pools wordt beknot. De kiesrechten van hun ouders worden beperkt.

De toekomst van de Unie staat momenteel op het spel. Willen wij nog steeds leven in een Europa van illusoire waarden of in één van reële waarden? Welke kant de Unie op gaat, hangt gedeeltelijk van ons af. Knijpen we een oogje dicht voor de openlijke discriminatie van een minderheid of gaan we echt een veilig Europa tot stand brengen, in een geest van eerbiediging van de mensenrechten?

Andres Perello Rodriguez (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik wil hier iets aan de kaak stellen en om steun vragen. Wat ik aan de kaak wil stellen is dat in het zuiden van de Unie, in de arbeidzame en ondernemende stad Valencia, de historische zeeliedenwijk Cabañal volgens een plan van de gemeente elk moment met de grond gelijk kan worden gemaakt, na eerst bijna twintig jaar te zijn verwaarloosd.

De bewoners verzetten zich tegen dit plan. Het ministerie van Cultuur van de autonome regio Valencia heeft op verzoek van het hooggerechtshof geoordeeld dat het plan tot de vernietiging van cultureel erfgoed zal leiden, en ook het constitutioneel hof heeft de uitvoering van het plan recentelijk proberen te stoppen of dat bevolen.

Het antwoord van de gemeente is institutionele ongehoorzaamheid. Dat ze daarmee een slecht voorbeeld aan de burger geeft, schijnt ze op de koop toe te nemen.

Het verzoek om steun doe ik namens de bewoners van de wijk, die het Parlement vragen hen te helpen de vernietiging van hun cultureel erfgoed tegen te gaan, te verhinderen dat in de wijk Cabañal, in het zuiden van de Europese Unie, een dergelijke barbaarse aberratie plaatsvindt, met zulke ingrijpende gevolgen.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Vorige week woonde ik een vergadering van de parlementaire samenwerkingscommissie Europese Unie-Moldavië bij. De resultaten van deze vergadering zijn zeer bemoedigend als het gaat om de bilaterale betrekkingen en de toenadering van de Republiek Moldavië tot de Europese Unie.

De pro-Europese regering in Chişinău heeft zichtbaar vooruitgang geboekt in de paar maanden dat zij aan de macht is. Ik ben van mening dat deze vooruitgang een duidelijk teken is van de oprechte wens om de eenrichtingsstraat naar Europa in te slaan. De politieke wil van de huidige regering van de Republiek Moldavië om hervormingen te bevorderen die gericht zijn op de opbouw van een solide democratie en een welvarende economie blijkt duidelijk uit de besprekingen van vorige week. Ik ben blij met het begin van de onderhandelingen over een nieuwe associatieovereenkomst in januari van dit jaar. Ik ben van mening dat het Europees Parlement actief betrokken moet zijn bij dit proces en de sluiting van een dergelijke overeenkomst en een visumontheffingsregeling moet steunen.

De Republiek Moldavië deelt de waarden van de Europese Unie. Daarom vind ik dat zowel de Europese Commissie als het Europees Parlement deze regering zo snel mogelijk financiële bijstand moet geven en dat de Europese Unie expertise op de verschillende gebieden waar hervormingen nodig zijn, zoals justitie en de economie, moet bieden.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, helaas moet ik het weer hebben over de situatie van de Poolse minderheid in een lidstaat van de Europese Unie, te weten Litouwen. Het lijkt mij dat een EU-lidstaat aan alle Europese normen zou moeten voldoen. Vilnius doet dit echter niet.

Er is in Litouwen nog steeds onenigheid over tweetalige straatnaamborden op plaatsen waar de Poolse bevolking eerder een meerderheid dan een minderheid vormt. Er zijn grote problemen met betrekking tot het onderwijs in het Pools. Door een actie van de Litouwse onderwijsautoriteiten zullen er circa honderd Poolse schoolklassen worden opgeheven. Er zijn recentelijk aanzienlijke beperkingen opgelegd aan artistieke groepen die de Poolse cultuur propageren.

Er is hier sprake van een vreemd gebrek aan evenwicht aangezien in Polen alle rechten van de Litouwse ingezetenen zijn gewaarborgd en laatstgenoemden aanzienlijke subsidies ontvangen uit de Poolse staatsbegroting. Het is tijd voor een elementair en beschaafd antwoord. Het wordt tijd dat internationale organisaties, waaronder ons eigen Europees Parlement, zich buigen over de kwestie van de discriminatie van Polen in Litouwen.

Gerard Batten (EFD). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, gisteravond was ik in de ledensalon op een receptie voor de *Shen Yun Performing Arts Group*. Vorig jaar had ik het genoeg om in Londen een optreden van deze groep bij te wonen. De groep heeft zich tot doel gesteld de traditionele Chinese cultuur weer onder de aandacht te brengen. Zoals we allemaal weten, heeft de Chinese communistische partij de afgelopen zestig jaar zijn best gedaan om deze cultuur uit te roeien.

Ik was verbijsterd toen ik gisteravond hoorde dat een optreden dat voor april in Roemenië stond gepland, onder druk van de Chinese regering was geannuleerd. Het is volstrekt onaanvaardbaar dat Roemenië, een land dat zegt een democratie te zijn, zich zo door een communistische tirannieke dictatuur onder druk laat zetten. *Shen Yun* bevordert een filosofie van oprechtheid, tolerantie en compassie. Dus het is niet verrassend dat de Chinese regering en de Communistische Partij bang zijn voor deze conflicterende ideologie.

Ik stel voor, mijnheer de Voorzitter, dat we de ontstane situatie proberen te herstellen door *Shen Yun* uit te nodigen voor een optreden in het Parlement, en wel zo vroeg mogelijk, als gebaar van steun voor deze ongemeen dappere democratische activisten uit China.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om in het Parlement mijn veroordeling uit te spreken over het gebruik van valse Ierse, Britse, Franse en Duitse paspoorten bij de recente moordaanslagen op de hoogste militaire bevelhebber van Hamas. Het hoofd van de politie van Dubai zei dat hij voor 99 procent zeker was dat de Mossad achter deze aanslagen zit.

Als dat het geval is, dan is hier sprake van een flagrant misbruik van EU-paspoorten voor het plegen van een misdrijf in een derde land. Het is met name voor Ierland een ernstige schending van vertrouwen, omdat wij sinds onze onafhankelijkheid in 1922 een neutraal en vreedzaam land zijn geweest, waardoor onze burgers in landen hebben kunnen reizen die voor burgers van sommige andere landen gesloten waren.

Het gebruik van valse paspoorten in deze situatie heeft deze bevoorrechte status in gevaar gebracht, vooral in Dubai. Ik verzoek met name de hoge vertegenwoordiger om deze kwestie nader te onderzoeken. Als uit dat onderzoek blijkt dat de Mossad er inderdaad achter zit, dan dienen wij en andere betrokken landen schadeloos te worden gesteld.

Alan Kelly (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, die verwarring komen we ooit wel te boven. De regionale-steunkaart met regels voor staatssteun in Europa moet hoognodig opnieuw worden getekend. Een belangrijk bezwaar is dat toen ik aan de vorige Commissie hierover schreef, zij haar beleid baseerde op cijfers van Eurostat uit 2006. Nu de regionale-steunkaart toe is aan herziening, is het buitengewoon belangrijk om te erkennen dat de Europese economie een dramatisch ander beeld toont. Een voorbeeld uit mijn eigen land: het werkloosheidsniveau in het middenwesten van het land is vorig jaar met meer dan 40 procent gestegen en dit zonder vermelding van de voorgaande jaren toen de cijfers al waren gestegen. Gebieden in het middenwesten zoals Limerick, Clare en Tipperary hebben omvangrijke overheidsfinanciering nodig voor het scheppen van nieuwe banen, en dat is nu een kritisch niveau aan het bereiken.

Gelet op de dramatische ommekeer van de Ierse economie, evenals in andere economieën, lijken de jaren 2006 en 2007 wel een eeuw geleden. Hoewel ik erken dat het deels aan de lidstaten is om de Commissie te informeren over elke verandering in hun economische toestand, moet de aanpak van de Commissie toch niet hetzelfde blijven.

Corneliu Vadim Tudor (NI). - (RO) Dames en heren, ik denk dat het belangrijkste dat God de mens geschonken heeft de hond is. U bent bekend met het citaat van Madame Roland, die tijdens de Franse Revolutie tot de guillotine was veroordeeld: "Hoe meer ik zie van mensen, hoe meer ik van honden hou". En Lord Byron schreef: "Honden hebben alle goede eigenschappen van mensen zonder de slechte."

Ik vertegenwoordig in dit Parlement miljoenen dierenliefhebbers in mijn land die woedend zijn over de wreedheid tegenover zwervhonden die meedogenloos worden gedood. Buitenlandse bezoekers aan Roemenië reageren met afschuw als ze de dode lichamen van honden op straat zien liggen, een barbaars gezicht waar zelfs kinderen getuige van moeten zijn. Op dit moment verzoekt de prefect van Boekarest om amendering van een wet die is gewijzigd door het Roemeense parlement, waarin wordt opgeroepen tot het elimineren van zwervhonden. Maar honden zijn beschermengelen. Het is ook bekend dat ze in het verleden hebben geholpen de gezondheid van de inwoners van versterkte steden te beschermen, want waar honden zijn, zijn geen ratten of slangen.

Ik vraag het Europees Parlement de Roemeense regering te verzoeken zich te houden aan de Universele Verklaring van de rechten van het dier die in 1978 is uitgevaardigd in Parijs. We moeten een einde maken

aan het uitmoorden van zwervhonden in Roemenië. Wie niet van dieren houdt, houdt ook niet van mensen. We leven ten slotte in het derde millennium na Christus!

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag de toestand van de Catalaanse en Europese varkenssector aan de kaak stellen. De prijs van de varkens is al meer dan een jaar lang aan het dalen en ligt nu al verscheidende maanden onmiskenbaar beneden de productiekosten. Een van de redenen daarvoor hangt samen met varkensimporten uit opkomende landen. In heel veel gevallen komen deze importen zonder voldoende controle door de Europese douane de Europese Unie binnen.

In heel veel gevallen voldoen deze varkensimporten niet aan de Europese voorschriften inzake kwaliteit en voedselveiligheid, die de Europese Unie alleen aan Europese producenten oplegt. Het lijkt erop dat hetzelfde in de komende jaren zal gebeuren: meer eisen inzake dierenwelzijn voor Europese producenten, maar geen controle op import uit opkomende landen.

Dit is een duidelijk geval van oneerlijke concurrentie. Op deze manier verliest Europa zijn boeren en varkensproducenten, en zonder hen zal Europa een belangrijk deel van zijn voedingsmiddelenindustrie verliezen. Deze zorgen wil ik met u delen.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het hebben over de situatie van de nationale minderheden in Litouwen, waar de rechten van deze bevolkingsgroepen voortdurend worden beknot.

In Litouwen, in gebieden waar nationale minderheden zijn geconcentreerd, geldt er een algemeen verbod op het gebruik van tweetalige informatieborden die twintig jaar lang dienst hebben gedaan. Scholen voor nationale minderheden hebben moeten zien hoe hun subsidies werden gereduceerd, en hoe er voorbereidingen worden getroffen voor de sluiting ervan, wat een onderdeel zou zijn van de zogenaamde hervorming. De originele spelling van buitenlandse namen kan niet worden gebruikt in identiteitsdocumenten. Bovendien worden er obstakels opgeworpen voor de Polen in Litouwen die proberen door het communistische systeem in beslag genomen land terug te krijgen, en recentelijk is zelfs het culturele leven van de minderheden getroffen. Wilia, de oudste traditionele Poolse zang- en dansgroep in Litouwen heeft gezien hoe haar overheidssubsidie met driekwart werd gereduceerd en er zijn drie voltijdfuncties geschrapt, waarna er nog slechts één overblijft.

Zoals de Unie verlangt in haar motto "eenheid in verscheidenheid" zouden de rechten van de nationale minderheden in Litouwen geëerbiedigd moeten worden.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de heer Tremosa i Balcells stelde de kwestie van de landbouwproductie tegen lage kosten aan de orde. Dat is een kwestie waarover ik mij, evenals vele anderen in dit Parlement, ernstige zorgen maak. Ik ben echter meer bezorgd over de Commissie en haar visie op de landbouw, op plattelandsgebieden en uiteraard de voedselindustrie, omdat in de EU 2020-strategie deze vitale sector van de Europese Unie bijna vergeten lijkt te zijn. Ik wil de Commissie met klem vragen dit belangrijke gebied niet te negeren. Ik hoop dat deze visie niet betekent dat deze sector niet belangrijk meer is, vooral als we kijken naar de hervorming van de begroting van de Europese Unie.

Ik wil de Commissie er graag aan herinneren dat de landbouw- en voedselsector vitaal is voor de voedselveiligheid, de milieubescherming en de werkgelegenheid in plattelandsgebieden. Ik vind dat deze visie moet worden weergegeven in de EU 2020-strategie.

Ik dank een organisatie van jonge boeren in Ierland, Macra na Feirme, die mannen en vrouwen vertegenwoordigt en deze zaak onder mijn aandacht hebben gebracht, en ik hoop dat de Commissie luistert.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Het werkloosheidscijfer bedroeg aan het begin van het jaar 10 procent in de eurozone, tegen 9,6 procent in de EU-27. Het werkloosheidscijfer van jongeren is meer dan 21 procent. In de Europese Unie zijn er grofweg 20 miljoen ondernemingen, de financiële sector niet meegerekend, waarvan 99 procent kleine en middelgrote ondernemingen. Twee derde van de totale beroepsbevolking in de private sector is werkzaam in KMO's.

Ik roep de Commissie en de lidstaten op een pakket maatregelen op te stellen dat specifiek gericht is op de ondersteuning van KMO's, om deze ondernemingen uit de economische en financiële crisis te helpen. Dit pakket maatregelen moet gericht zijn op degenen die van plan zijn een kleine of middelgrote onderneming te starten. Deze maatregelen kunnen bijvoorbeeld een geschikte aanpassing van het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering en het zevende kaderprogramma voor onderzoek omvatten, evenals

vereenvoudiging van de administratieve criteria en procedures om de toegang van kleine en middelgrote ondernemingen tot projecten die worden uitgevoerd met steun van de Europese fondsen te vergemakkelijken.

Last but not least stel ik voor om, net als in het geval van de landbouwers, regeringsgaranties toe te kennen voor leningen die KMO's hebben afgesloten om uit de crisis te geraken. Uiteraard moeten deze gelden voor een vaste periode en tot een bepaald maximum.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, het probleem van illegale immigratie is in Griekenland zoals bekend beduidend ernstiger dan in de rest van de Europese Unie. Dat heeft verschillende oorzaken: van de geografische ligging tot de lange kustlijn.

Het initiatief van de Griekse regering om het voor immigranten makkelijker te maken de Griekse nationaliteit te krijgen, op een wijze die nergens anders bestaat, kan op zijn hoogst worden beschouwd als een improvisatie in tijden als deze en heeft tot de volgende paradox geleid: het voorstel van de regering van het land met de meest dringende problemen omvat in alle opzichten de meest milde bepalingen van de hele Europese Unie.

Hierdoor wordt illegale immigratie eerder gestimuleerd dan ontmoedigd, ten koste van legale immigratie. Dit betekent een ondermijning van de sociale samenhang en is een versnipperde aanpak van dit probleem, omdat alleen de laatste schakel van een ketting wordt bekeken die illegale binnenkomst, asiel, uitzetting en een vergunning om in de Europese Unie te blijven wonen en werken omvat. Hiermee wordt voor een onbekend aantal illegale immigranten de deur opengezet voor het verkrijgen van een Europese nationaliteit.

In het licht daarvan is dit een Europese aangelegenheid waar we ons in de zeer nabije toekomst intensief mee moeten bezighouden.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Respect voor het recht op privacy is de laatste tijd door de introductie van nieuwe informatietechnologieën een bijzonder actueel onderwerp geworden. Ofschoon deze technologieën een gunstige invloed hebben op talloze gebieden, hebben ze ook de kwestie van inbreuk op de privacy van burgers en, in het verlengde daarvan, de noodzaak van regulering van de toegang tot persoonsgegevens doen ontstaan. Ik verwijs hier naar het feit dat burgers het recht moeten krijgen om de verzameling, de opslag, het gebruik en de verspreiding van hun persoonsgegevens te controleren.

De huidige wetgeving inzake gegevensbescherming loopt achter de feiten aan en is niet meer in staat alle problemen op te lossen. Een grote hoeveelheid feedback vanuit de publieke opinie ondersteunt duidelijk de noodzaak van strenge regulering van het recht op privacy. De inspanningen van de Europese Unie om een bevredigende juridische gegevensbank op dat gebied aan te leggen zijn welkom, maar naar mijn mening zijn ze nog niet voldoende om de nieuwe uitdagingen het hoofd te kunnen bieden.

(Applaus)

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Er is alweer meer dan een half jaar verstreken sinds Canada het ongehoorde besluit heeft genomen om opnieuw een visumplicht in te stellen voor één lidstaat van de EU, in dit geval voor de burgers van de Tsjechische Republiek. Canada gaf als reden voor dit besluit dat er vanaf de andere kant van de oceaan massaal asielaanvragen werden gedaan door Tsjechische burgers, voornamelijk Roma. In reactie hierop wil ik er graag op wijzen dat bij ons in Tsjechië voor iedereen dezelfde regels gelden, onafhankelijk van de vraag of iemand de Tsjechische, Slowaakse, Vietnamese of Oekraïense nationaliteit heeft, of Tsjech, Afro-Amerikaan of Roma van afkomst is. In het Handvest van de grondrechten en vrijheden, dat is opgenomen in het constitutioneel recht van de EU, worden gelijke rechten geproclameerd voor alle burgers, ongeacht hun nationaliteit of afkomst. Het feit dat Canada de Roma als reden noemt voor het besluit is op zichzelf al discriminerend, omdat het daarmee toegeeft dat het vanwege één bepaalde etnische bevolkingsgroep zijn visumvoorwaarden aanpast. In plaats van een visumplicht in te voeren, wat een dure en administratief bewerkelijke maatregel is, zou Canada er goed aan doen nog eens goed na te denken over deze visumvoorwaarden.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, zoals u weet heeft het Parlement op 11 februari het programma voor het traceren van terrorismefinanciering, het SWIFT-programma, verworpen. Bijgevolg is de overeenkomst opgeschort en de overdracht van gegevens stopgezet.

De Commissie heeft echter een nieuw onderhandelingsmandaat. Wat ik het voorzitterschap – niet u maar het daadwerkelijke voorzitterschap – zou willen vragen, is of we een gesprekspartner hebben, of de Verenigde Staten na de mislukking nog steeds met de Europese Unie willen onderhandelen, of dat van geval tot geval met bepaalde lidstaten op bilaterale basis wordt onderhandeld.

Hoe dan ook, mijnheer de Voorzitter, als de onderhandelingen plaatsvinden eis ik voor het Europees Parlement een rol in die onderhandelingen, en ik denk dat ik daarbij namens alle leden spreek.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, op 23 februari is in de stad Villasanta in de regio Lombardije een enorme hoeveelheid koolwaterstoffen vrijgekomen uit een niet meer in gebruik zijnde tank waardoor grote verontreiniging van de nabijgelegen rivier de Lambro is veroorzaakt.

De omvang van dit milieudrama, waarbij duizenden kubieke meters olie zijn vrijgekomen, ondermijnt niet alleen het ecosysteem van de rivier de Lambro, met alle gevolgen van dien voor de fauna, maar dreigt zich ondanks de genomen maatregelen ook naar de rivier de Po uit te breiden, die door de hele Povlakte loopt en uitmondt in de Adriatische Zee.

Deze buitengewone situatie, die dringende maatregelen vereist en waarvoor de regio Lombardije de regering al heeft verzocht de noodtoestand uit te roepen, is zo ernstig dat ook de steun van de Europese Unie wordt gevraagd, en hierbij vraag ik om een signaal van de Voorzitter, zowel wat betreft de coördinatie van milieumaatregelen in risicogebieden, waar het Pogegebied uiteraard bij hoort, als de benodigde financiële steun voor het absoluut noodzakelijke herstel van de milieusituatie van dit grote, door een milieuramp getroffen gebied.

Maria da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Regionale ongelijkheden blijven binnen de Europese Unie een uitdaging vormen. Het is daarom van fundamenteel belang dat het cohesiebeleid de minder ontwikkelde regio's blijft steunen. Daarom ben ik blij met dit initiatief voor een EU-strategie voor de Oostzee en het initiatief voor het Donaugebied waar nu aan gewerkt wordt.

Ik roep het Parlement daarom op om eens goed na te denken over de mogelijkheid om nieuwe strategieën te bedenken voor andere regio's. Zo zien we in het zuidwesten van Europa bijvoorbeeld dat Macaronesië – de Azoren, Madeira, de Kanarische Eilanden en de Kaapverdische Eilanden – met een aantal gemeenschappelijke problemen heeft te kampen. Een strategie voor deze regio zou zeker kunnen bijdragen tot een verbetering van de verbindingen, het scheppen van banen, de bestrijding van illegale immigratie en het verbeteren van de veiligheid. Zo'n strategie zou bovendien leiden tot de ontwikkeling van de Atlantische dimensie van Europa en een brug kunnen slaan tussen Europa en Afrika.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Ik wil er graag op wijzen dat eilandregio's vaak uitsluitend met het vliegtuig kunnen worden bereikt en dat het aantal passagiers en de hoeveelheid bagage en vracht bepalen hoe de vliegoperaties worden geconfigureerd. Er zijn eilandregio's met voldoende passagiers en vracht om een aantal operators aan te trekken, wat de mededinging bevordert, zodat de prijzen dalen en de toegankelijkheid van de betrokken regio toeneemt. Maar er zijn ook regio's waar dat niet het geval is, waardoor deze regio's voor operators niet erg interessant zijn. Dat leidt er dan weer toe dat de prijzen voor het luchtvervoer in die regio's hoger liggen, met alle gevolgen van dien voor de mobiliteit van de bewoners. Zulke eilanden zijn dus ook minder aantrekkelijk voor toeristen, en dat terwijl het toerisme deze regio's in staat zou kunnen stellen hun ontwikkelingspotentieel te verwezenlijken en hun economische basis te verbreden en te consolideren. De belemmerende werking van dit mechanisme is vooral in tijden van crisis heel sterk.

Het is daarom van cruciaal belang tijdelijke steun te verlenen om zo de toevoerstroam naar deze regio's te vergroten, zodat de markt er goed kan gaan functioneren. Dan kunnen deze regio's, die als toeristenbestemming een enorm potentieel vertegenwoordigen, opgenomen worden in doelstellingen voor de trans-Europese netwerken en de periferie van Europa dichterbij brengen.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Ondanks het feit dat veel economen en politici al het einde van de crisis in Europa hebben aangekondigd, worstelen we nog steeds met de negatieve gevolgen ervan. De maandelijkse gegevens over de werkloosheid in de Unie zijn steeds somberder. Momenteel zijn er in Europa meer dan 23 miljoen werklozen. Dit betekent dat de crisis de jarenlange inspanningen ter bevordering van de werkgelegenheid teniet heeft gedaan. Een bijzonder negatief verschijnsel is de voortdurende stijging van het aantal werkloze jongeren. Op dit moment is één op de vijf jonge Europeanen werkloos. Verondersteld moet worden dat deze situatie uiterst schadelijke sociale gevolgen zal hebben, zoals een toename van criminaliteit, alcoholisme, drugsgebruik en probleemgezinnen. Wat betreft mogelijke manieren om snel uit de recessie te geraken denk ik dat we onze grootste troef moeten uitspelen, te weten de interne markt van de Gemeenschap. Op Europees niveau moet er sprake zijn van meer coördinatie, opdat de mogelijkheden van de gemeenschappelijke economische ruimte ten volle worden benut. De regels voor de werking ervan moeten verder worden vereenvoudigd en we moeten een echte economische unie doen ontstaan.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Als gevolg van het verlopen van zijn GMP-norm begin februari is het Cantacuzino nationaal instituut voor onderzoek en ontwikkeling op het gebied van microbiologie en immunologie, dat is gevestigd in Boekarest, zijn vergunning voor het produceren en op de markt brengen van injecteerbare producten, waaronder vaccins, kwijtgeraakt. Na de tenuitvoerlegging van het corrigerende actieplan dat is opgesteld door de directie van het Cantacuzino instituut in samenwerking met het nationale geneesmiddelenagentschap en is goedgekeurd door het ministerie van Gezondheid, zal het Cantacuzino Instituut naar verwachting in de tweede helft van april weer een vergunning krijgen voor het fabriceren van vaccins.

We mogen echter niet vergeten dat de onderbreking van de werkzaamheden van een instituut van nationaal en Europees strategisch belang zoals Cantacuzino een groot potentieel gevaar oplevert. Daarom ben ik van mening dat het belangrijk is dat de Europese instellingen een striktere controle uitoefenen om in de toekomst een dergelijke situatie op Europees niveau te voorkomen.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil u hierbij met alle respect verzoeken om ons morgen een lijst te geven van iedereen die op basis van twee criteria om één minuut spreektijd heeft verzocht: ten eerste dat ze niet tijdens de vorige vergaderperiode hebben gesproken en ten tweede het tijdstip waarop zij hun verzoek hebben ingediend.

Met alle respect voor u en het Bureau, maar het Bureau heeft mijns inziens niet het recht om tijd toe te wijzen zoals het hem uitkomt. Er zijn bepaalde beginselen en bovenaan staat het beginsel van transparantie.

We wachten de lijst morgen af – ik zie dat andere leden het hiermee eens zijn en mijn voorstel goedkeuren – met de twee criteria, namelijk het criterium van het tijdstip waarop zij hun verzoek hebben ingediend en het criterium of ze al dan niet tijdens de vorige vergaderperiode hebben gesproken.

De Voorzitter. – Zoals u weet, hanteren wij als criteria een gelijke verdeling van de toespraken over de verschillende fracties op basis van de fractiegrootte en wordt er tevens voorrang verleend aan degenen die tijdens de vorige vergaderperiode niet aan het woord zijn gekomen. Dat zijn de criteria die we hanteren.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, er is vandaag niet één lid van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie aan het woord geweest, terwijl vijf of zelfs zeven leden van andere fracties het woord hebben gehad. Kunt u dit toelichten?

De Voorzitter. – Dat is wat ik eerder al heb uitgelegd, mijnheer Tremopoulos. Uw fractie heeft drie verzoeken om spreektijd ingediend. Al deze leden hadden echter tijdens de vorige vergaderperiode al het woord gevoerd. We hebben dit als criterium laten meewegen bij de gelijke verdeling van de spreektijd.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Worden die criteria door u of door de vergaderdiensten gekozen? Staan die ergens opgeschreven?

De Voorzitter. – Op de lijst met leden die spreektijd hebben aangevraagd, is te zien welke leden tijdens de vorige vergaderperiode het woord hebben gevoerd overeenkomstig artikel 150 van het Reglement.

Op basis van deze informatie geeft de Voorzitter spreektijd aan alle fracties. Door toeval hadden de drie leden van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie die spreektijd hadden aangevraagd, tijdens de vorige vergaderperiode al het woord gevoerd. Zij kregen daarom geen voorrang. Zo gaat het proces in zijn werk. We trachten te waarborgen dat iedereen aan het woord komt, waarbij wordt uitgegaan van de grootte van de fractie en van het eerder toegelichte criterium van voorrang aan leden die tijdens de vorige vergaderperiode niet aan het woord zijn gekomen.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Dat is misschien wel een redelijk criterium, maar staat het in een of andere regelgeving of het Reglement?

De Voorzitter. – De Voorzitter tracht middels zijn bevoegdheden en een correcte interpretatie te zorgen voor een eerlijk en evenwichtig verloop van de vergadering voor alle fracties.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag vragen of ik op de sprekerslijst van vandaag sta, en of ik ook op de sprekerslijst sta van de afgelopen vergaderperiode. Is het mogelijk dat ik nu meteen een antwoord op deze vraag krijg?

De Voorzitter. – Ik zal u meteen op de hoogte stellen. Mevrouw Paliadeli, u staat op de sprekerslijst van de Sociaaldemocratische Fractie. De volgorde van de spreektijd komt overeen met het ingediende verzoek om

spreektijd: u staat vermeld in de volgorde waarin spreektijd is aangevraagd. Wij hebben spreektijd gegeven aan zes leden van uw fractie.

Chrysoula Paliadeli (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, op welke gronden?

De Voorzitter. – Chronologische volgorde – tijdsvolgorde. U stond als negende op deze lijst.

Wij gaan verder met de vergadering.

(Een interruptie uit de zaal)

Ik heb de criteria uitgelegd. Wat wilt u verder nog weten?

Corina Crețu (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ons enige probleem is dat het goed zou zijn om van tevoren te weten wie het woord krijgt. Het is 10 uur 's avonds en we blijven voor niets als we geen spreektijd krijgen. Ik vind dat we een regel moeten hebben dat we minstens twee uur van tevoren moeten weten wie het woord krijgt tijdens de spreektijd van één minuut.

De Voorzitter. – We zullen rekening houden met uw opmerkingen.

John Bufton (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is in het geheel niet uw fout maar het is een complete janboel. We hebben vanavond urenlang gewacht om te mogen spreken. Het is nu 10 uur 's avonds. De spreektijd van één minuut is aan de orde, we krijgen tijd toegewezen, maar het is bedroevend. Als we onze tijd hier willen besteden aan belangrijke kwesties voor onze eigen regio's, dan moeten we zeker de gelegenheid krijgen om ons zegje daarover te doen.

Er moet een structuur komen binnen uw organisatie, binnen deze onzin van een Parlement, zodat we kunnen zeggen dat we er zullen zijn en ons spreektijd kan worden toegewezen. Het is te gek voor woorden dat we hier ellenlang zitten wachten, in de hoop het woord te mogen voeren. De mensen in ons land, in het Verenigd Koninkrijk, hebben genoeg van deze onzin, omdat we niet voor hun rechten en hun kwesties kunnen opkomen.

Dit is een complete karikatuur. Ik verzoek u dit over te brengen aan mijnheer Barroso. Ik heb hem al eerder gemeld dat deze hele zaak een klucht is. Als men wil dat ik hier 's avonds om tien uur op maandagavond, dinsdagavond, woensdagavond en donderdagavond aanwezig ben, dan moet ik in elk geval de mogelijkheid krijgen om te spreken over belangrijke kwesties die onze lidstaten aangaan. Ik verzoek u, mijnheer, om dit over te brengen aan uw superieuren, omdat dit geen democratie is maar een dictatuur.

De Voorzitter. – Dank u. Ik wil u eraan herinneren dat mijnheer Barroso voorzitter is van de Commissie, niet van het Europees Parlement.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, als wij, in plaats van al dit geruzie, het woord hadden mogen nemen, hadden we onze kiezers misschien nog een dienst kunnen bewijzen, aangezien het nu tien uur 's avonds is en we allemaal weten dat we het woord hadden moeten nemen. Wij komen hier allemaal als vertegenwoordigers van de belangen van onze kiezers. Eén minuut spreektijd is al heel weinig en het inkorten van de lijst is volgens mij ook nogal arrogant.

De Voorzitter. – Dames en heren, de situatie is duidelijk. We hebben een half uur voor deze toespraken en hieraan zal ik mij moeten houden. De aangevraagde spreektijd zou het beschikbare half uur ruimschoots overstijgen. De Voorzitter past in dat geval rationele, eerlijke criteria toe, conform zijn bevoegdheden.

Ik begrijp uw frustratie. Samen met de directeur van de zittingsdienst zullen we proberen globaal in kaart te brengen (een precieze analyse is niet mogelijk) wie van u het woord zal voeren, zodat we het aantal wachtende leden tot een minimum kunnen beperken. We doen dit zo goed en welwillend mogelijk.

Laten we nu, met uw toestemming, verder gaan met de vergadering, omdat we hier anders de hele avond over hetzelfde punt blijven discussiëren.

Hiermee is dit onderdeel beëindigd.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Tunne Kelam (PPE), schriftelijk. – (EN) Dit is een stadium voor cruciale beslissingen in de verhouding tussen de EU en Wit-Rusland. Het Oosters Partnerschap heeft het regime in Wit-Rusland kansen geboden om zijn strakke controle over de samenleving te versoepelen en de weg te openen voor democratische hervormingen.

Maar dit proces moet wederkerig zijn. De economische hulp van de EU en het openstellen van samenwerkingsprojecten kan alleen leiden tot geloofwaardige vooruitgang als ieder welwillend gebaar van de EU gepaard gaat met reële maatregelen in de richting van herstel van een open democratische samenleving in Wit-Rusland. De beoordeling van de situatie door Sacharov-prijswinnaar Milinkevitsj is pessimistisch. Hij vertelde ons dat de situatie van de mensenrechten niet verbeterd is. Feitelijk is deze verergerd. Tegelijkertijd mogen we niet vergeten dat het regime van Loekasjenko meer dan ooit afhankelijk is van westerse technologie, geld en markten en de EU kan efficiënte pressie uitoefenen op het verdere gedrag van het regime. Maar we moeten eerst onderkennen dat de Wit-Russische dictator peilt hoe serieus zijn EU-partners het belang van democratische hervormingen werkelijk nemen. Daarom is het zo essentieel de duidelijke boodschap af te geven dat de prioriteit van de EU is gericht op werkelijke veranderingen in de mensenrechtensituatie.

21. Grote natuurramp in de autonome regio Madeira (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is verklaring van de Commissie: Grote natuurramp in de autonome regio Madeira.

Günther Oettinger, lid van de Commissie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, de Commissie is ontsteld en bedroefd over de verschrikkelijke gebeurtenissen op Madeira en in het bijzonder over het grote aantal slachtoffers. Ik wil alle door deze ramp getroffen inwoners van Madeira mijn persoonlijke deelneming betuigen. De Commissie betuigt met name haar medeleven met de families van de slachtoffers.

Reeds gisteren heeft mijn collega Johannes Hahn als de bevoegde commissaris met de president van de autonome regio Madeira, de heer Jardim kunnen spreken. Volgens hem is de situatie nog ernstig, maar onder controle van de regionale en nationale reddingsteams. Ondersteuning door het Europees mechanisme voor civiele bescherming is momenteel niet nodig.

De schade is echter zo groot dat Madeira hoopt op financiële hulp uit het EU-Solidariteitsfonds. De Commissie bekijkt nu welke mogelijkheden er zijn voor financiële steun van de EU aan Madeira. Al na de verschrikkelijke vuurramp in 2003 kon voor meer dan 48 miljoen euro aan solidariteitssteun aan Portugal worden verleend. Het Solidariteitsfonds is in 2002 in het leven geroepen om lidstaten die door zware natuurrampen zijn getroffen op EU-niveau te kunnen bijstaan.

Voor de mobilisering van het Solidariteitsfonds moet echter aan bepaalde criteria worden voldaan. De belangrijkste voorwaarde is dat de Portugese regering een aanvraag voor hulp indient. Ik wil eraan herinneren dat volgens de Verordening betreffende het Solidariteitsfonds de mobilisering van het fonds normaal gesproken slechts is toegestaan bij rampen van grote omvang, waarbij de totale schade een drempel van 0,6 procent van het bruto nationaal inkomen van de getroffen staat overschrijdt. Voor Portugal betekent dit momenteel dat de schade meer dan 958 miljoen euro moet belopen. Onder buitengewone omstandigheden en wanneer aan speciale criteria is voldaan, kan echter ook voor kleinere, zogenaamde regionale rampen hulp worden verleend, namelijk wanneer ultraperifere gebieden zoals Madeira zijn getroffen. Omdat de Commissie tot dusverre onvoldoende op de hoogte is van de omvang van de schade, is het nu nog te vroeg om te kunnen zeggen of aan deze voorwaarden is voldaan.

De Portugese autoriteiten moeten nu snel een grondig schadeonderzoek verrichten en binnen tien weken bij de Commissie een aanvraag indienen. Reeds aanstaande vrijdag zal mijn collega Hahn een ontmoeting hebben met de minister van Binnenlandse Zaken van Portugal, de heer Pereira, om de verdere voortgang te bespreken. Op 6 en 7 maart zal de heer Hahn een bezoek aan Madeira brengen om de situatie ter plekke in ogeschouw te nemen. De diensten van het DG Regionaal Beleid zijn beschikbaar om de Portugese autoriteiten iedere denkbare ondersteuning bij de voorbereiding van de aanvraag te bieden.

Ik wil erop wijzen dat de financiële steun uit ons Solidariteitsfonds niet onmiddellijk wordt uitbetaald. Het fonds is een instrument om de lidstaten te helpen bij de financiële aanpak van rampen, maar het is geen snel inzetbaar instrument. De middelen voor het Solidariteitsfonds worden bijeen gebracht door een aanvullende bijdrage van de lidstaten boven op de normale begroting. Daarom moeten deze door het Europees Parlement, dus door u, en in de Raad door middel van een amendement worden goedgekeurd. Voor deze procedure zijn vanaf de aanvraag tot aan de uitbetaling meerdere maanden vereist. Van de kant van de Commissie zullen wij ons echter tot het uiterste inspannen om de procedure zo kort mogelijk te houden.

De structuurfondsen zijn niet beschikbaar voor directe noodhulp. Onder bepaalde omstandigheden kunnen ze worden ingezet om een bijdrage te leveren aan een langdurige wederopbouw. De Commissie zal op korte

termijn de opties en mogelijke zinvolle en noodzakelijke programmawijzigingen met de regeringsinstanties in Portugal bespreken.

Ik wil u verzekeren dat de Commissie alles zal doen wat in haar macht ligt om de mensen en autoriteiten van Madeira te helpen bij de bestrijding van deze ernstige natuurramp!

Nuno Teixeira, *namens de PPE-Fractie.* – (PT) Ik voer hier in dit Parlement vandaag het woord met de bezwaarde stem van iemand die het drama dat zich afgelopen zaterdag op Madeira heeft afgespeeld van dichtbij heeft meegemaakt. Ik wil me om te beginnen aansluiten bij degenen die hun medeleven hebben betuigd jegens de families van de slachtoffers. Voor zover we weten zijn er 42 mensen omgekomen. Ik bied hun mijn condoleances aan.

De werkelijke omvang van de ramp moet nog blijken. De reddingsteams, die sinds zaterdag ononderbroken hebben gewerkt en bovenmenselijke inspanningen hebben geleverd – waarvoor ik ze bij deze graag wil bedanken – bereiken nu pas de meest afgelegen dorpen en huizen. Gevreesd wordt dat het aantal slachtoffers nog hoger zal blijken te liggen.

Er zijn enorme verwoestingen aangericht, met ernstige materiële schade aan de toevoerwegen, terwijl een aantal bruggen en verbindingen volledig vernietigd zijn. Ook essentiële diensten zoals de stroom- en watertoevoer hebben schade opgelopen. Meer dan 600 mensen zijn huis en have kwijtgeraakt. De economische en sociale gevolgen van deze catastrofe maken het de mensen onmogelijk hun gewone bestaan weer te hervatten. Toch moeten we vooruit kijken. We moeten ook signalen van solidariteit, hoop en vertrouwen afgeven naar de getroffen mensen toe. Er zal hulp moeten worden verleend, en het Europees Parlement kan op dat punt een belangrijke bijdrage leveren, aangezien het Parlement een sleutelrol speelt in de procedure voor het mobiliseren van het Solidariteitsfonds. Als ons gevraagd wordt te interveniëren, moeten we dat zonder verwijl doen: we kunnen de getroffen mensen niet vragen te wachten – niet nu ze de hulp het dringendst nodig hebben.

Ik richt daarom een oproep aan de Commissie, aan de voorzitter van de Commissie, de heer Barroso, en vooral aan de heer Hahn, commissaris voor regionaal beleid. Ik sta achter zijn idee om binnenkort een bezoek aan Madeira af te leggen en wil hem graag vragen een boodschap van hoop, bijstand en steun voor de wederopbouw af te geven. Het is nu tijd geworden om weer op te bouwen wat de natuur maar weer eens van ons heeft teruggenomen. Ik heb daar het volste vertrouwen in. Het volkslied van Madeira heeft me dat immers geleerd: “De mensen van Madeira zijn nederig, stoïcijns en moedig. Dit is het volk dat tussen de harde rotsen de grond bewerkt – de helden van de woeste bergstreken. Ten behoeve van Madeira zullen zij hun geschiedenis eer aandoen en al werkend glorie en geluk verwezenlijken”.

Edite Estrela, *namens de S&D-Fractie.* – (PT) Namens de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement wil ik graag onze condoleances aanbieden aan de families van de slachtoffers, en onze solidariteit betuigen met al degenen die getroffen zijn door de ramp die zich op de 20ste van deze maand in de autonome regio Madeira, Portugal, heeft afgespeeld. Tropische regenbuien, hevige windstoten en woeste zeeën hebben het centrum van de toeristische stad Funchal onherkenbaar gemaakt en een spoor van dood en verwoesting achtergelaten. De schade aan de openbare en particuliere infrastructuur en het natuurlijke en culturele erfgoed is enorm. Volgens de vroegste schattingen, mijnheer de commissaris, beloopt de omvang van deze schade meer dan één miljard euro, wat betekent dat ze binnen de criteria van het Solidariteitsfonds valt. Helaas zijn er ook tientallen doden te betreuren en zijn er talloze mensen gewond geraakt. Er worden ook nog steeds personen vermist, terwijl honderden zijn dakloos zijn geworden. De beelden van de verwoesting en het leed zijn overal ter wereld te zien geweest en hebben niemand onverschillig gelaten. Vanuit alle hoeken van de wereld zijn er solidariteitsbetuigingen binnengekomen.

Nu is het de beurt aan de Europese Unie en de Europese Commissie om oprechte solidariteit te betuigen aan deze ultraperifere eilandregio, en wel door zo snel mogelijk het Solidariteitsfonds te mobiliseren en zo de economische en sociale gevolgen van deze ramp zoveel mogelijk op te vangen en bij te dragen tot het normaliseren van de omstandigheden in het getroffen gebied.

Ik besluit, mijnheer de commissaris, met de volgende vragen: dit Parlement heeft zijn goedkeuring gehecht aan een aantal wijzigingen met betrekking tot het Solidariteitsfonds – hoe komt het dat die wijzigingen nog niet zijn doorgevoerd? Waarom zijn ze nog niet van toepassing?

Marisa Matias, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (PT) We zijn deze plenaire vergadering begonnen met een minuut stilte, en daarmee hebben we twee dingen willen zeggen: dat we solidair zijn met de slachtoffers van

de ramp die Madeira getroffen heeft, en dat we erkentelijk zijn voor al die mannen en vrouwen die zich steeds weer, onvermoeibaar, hebben ingezet om de getroffen mensen hulp te bieden.

Diezelfde minuut stilte moet ons ook aan het denken zetten, en dan over dingen die iets verder verwijderd zijn van hetgeen we nu bespreken. Wat er nu op Madeira is gebeurd, is iets dat steeds vaker zal gebeuren. Door klimaatverandering zullen dit soort rampen zich steeds vaker voordoen, en we zullen manieren moeten vinden om daarmee om te gaan. We kunnen natuurrampen niet voorkomen, maar we mogen niet toelaten dat ze altijd zulke tragische gevolgen hebben voor het leven van de mensen. Daarom moeten we erop blijven hameren dat planning en ontwikkelingsstrategieën steeds gericht moeten zijn op het algemeen welzijn. Ik wil echter besluiten, mijnheer de Voorzitter, met iets dat nog veel belangrijker is en ons hier samen heeft gebracht: de Europese Commissie, het Europees Parlement en de Europese instellingen moeten over het vermogen beschikken om in noodsituaties snel een respons te geven. We hebben dus behoefte aan financiële middelen en snelle procedures.

Nuno Melo (PPE). – (PT) De tragische gebeurtenissen op Madeira hebben vele levens geëist, eigendommen vernietigd en het gelaat verminkt van een Portugees eiland dat zo trots is op zijn schoonheid, een schoonheid die vele bezoekers uit de hele wereld met eigen ogen hebben kunnen aanschouwen. Ik geloof dat niemand, zelfs niet in Portugal – of misschien: juist niet in Portugal – voorbereid kan zijn geweest op de verschrikkelijke beelden die we thuis in de elkaar opvolgende nieuwsverslagen hebben kunnen zien: beelden van mensen die door het water worden meegesleurd, instortende huizen en bruggen, en een heel landschap dat door natuurgeweld uiteengereten wordt.

Zoals we uit hetgeen hier gezegd is hebben kunnen afleiden, is dit uiteindelijk niet gewoon een ramp die zich ergens in een regio van Portugal heeft voorgedaan. Dit is een tragedie die een deel van de Europese Unie ernstig getroffen heeft, en die Unie dient uit solidariteit onvoorwaardelijke steun te verlenen. We moeten de gezinnen van de mensen die zijn omgekomen en al degenen die al hun have hebben verloren zonder enig voorbehoud steunen. We zullen ook moeten meehelpen bij het herstel van wat de mensen daar gebouwd hebben, door Madeira terug te geven wat de natuur het eiland heeft ontnomen. En dat gaat gebeuren, mijnheer de Voorzitter. Er is hier verwezen naar een paar regels uit het volkslied van Madeira, maar ik heb ook iets geleerd van een ander lied, het volkslied van Portugal, dat stelt: “Helden van de zee, nobel volk, moedige mensen”. Dit zijn dappere mensen die, zoals ze in de loop van geschiedenis herhaaldelijk hebben bewezen, tegenslagen altijd hebben weten te overwinnen.

Dat zal ook nu weer gebeuren – en stellig met de steun van de gehele Europese Unie.

Constanze Angela Krehl (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de aanleiding voor dit debat is zeker niet leuk. Madeira is door een ongelooflijke natuurramp getroffen en onze deelneming gaat uit naar de getroffen families. In deze situatie moet de Europese Unie steun bieden. Hier wordt een beroep gedaan op de solidariteit van de hele Europese Unie en ik kan slechts herhalen dat ik de Commissie verzoek om zo snel mogelijk het Solidariteitsfonds in werking te stellen om hulp te kunnen bieden. Tegen de Raad wil ik het volgende zeggen. Zorgt u er in de Raad alstublieft voor dat de hervorming van het Solidariteitsfonds, die het Europees Parlement al twee jaar geleden heeft goedgekeurd, eindelijk wordt doorgevoerd, zodat de getroffen gebieden sneller kunnen worden geholpen!

We moeten ook vooruitzien. Madeira heeft de laatste jaren veel middelen uit de structuurfondsen ontvangen en zal dit geld ook de komende jaren blijven ontvangen. Deze middelen moeten ook worden gebruikt voor preventieve maatregelen die de gevolgen van natuurrampen minder ernstig kunnen maken en daarmee het leed kunnen verzachten. Wij moeten er als Europese Unie voor zorgen dat dit in de regio's, en daarmee in Madeira, wordt geïmplementeerd.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) De ramp op het eiland Madeira is van dien aard dat er noodmaatregelen moeten worden genomen. We zullen deze regio bijzondere financiële steun moeten verlenen. Die steun moet worden ingezet voor het herstel van de infrastructuur en de openbare werken die zijn verwoest of beschadigd, en moet verder worden toegewezen aan iedereen die op de één of andere wijze, hetzij economisch, hetzij sociaal, hetzij in zijn of haar familie, door deze ramp is getroffen.

Tragedies zijn nooit eerlijk – het is bijna altijd zo dat wie het minst heeft het meest kwijt raakt. Het is daarom van belang om zo goed als dat kan uit te vinden wie er familieleden, onderkomen of levensonderhoud zijn kwijtgeraakt en navenant schadeloos te stellen. Wat op Madeira is gebeurd heeft ons op een wel zeer dramatische wijze laten zien hoe belangrijk het is om de samenwerking en de solidariteit in de Europese Unie te versterken, ook als het gaat om het voorkomen van rampen. Nú is het vooral van belang dat we een geschikt kader voor preventie opzetten. We moeten daarbij gebruik maken van onder andere het cohesiebeleid, het

plattelands- en regionaal beleid. En we zullen daar ook meer geld voor moeten vrijmaken, om zo de lidstaten te kunnen helpen bij het uitvoeren van maatregelen ter bescherming van mensen, het milieu en de economie.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil uiting geven aan de bedroefdheid die alle leden van de Commissie regionale ontwikkeling ondervinden wegens het verschrikkelijke verlies van levens in Madeira en aan onze intentie om al het mogelijke te doen om Madeira te helpen. Natuurlijk doen de nationale en regionale autoriteiten al hun uiterste best om de problemen van de bevolking te verlichten en in het bijzonder van degenen die dakloos zijn geworden, en wij wachten dringend op hun verzoek voor Europese bijstand via het Europees Solidariteitsfonds. Ik ben ervan overtuigd dat dit verzoek door alle betrokkenen met uiterste voortvarendheid zal worden behandeld.

We vragen de Europese Commissie al haar middelen te mobiliseren en met de Portugese autoriteiten te bezien hoe de lopende Europese programma's kunnen worden bijgesteld om de regio hulp te verlenen. Laat ik onderstrepen dat het bestaande Solidariteitsfonds blijft kampen met de bekende beperkingen. In april 2005 heeft de Commissie een voorstel goedgekeurd voor de herziening van de regeling die vervolgens in mei 2006 door het Parlement in eerste lezing werd aangenomen. Ondanks het onbetwistbare nut van een flexibeler Solidariteitsfonds, ondanks de noodzaak de werkingssfeer ervan uit te breiden tot zowel onvoorziene door de mens veroorzaakte rampen als crimineel handelen en natuurrampen, is de Raad sinds mei 2006 niet in staat gebleken een gemeenschappelijk standpunt in te nemen over de herziening van het fonds.

In het licht van de verschrikkelijke gebeurtenissen in Madeira zien we duidelijker dan ooit dat we een Solidariteitsfonds nodig hebben dat doeltreffend de uitdagingen kan aangaan en de Unie in staat kan stellen onmiddellijke en effectieve bijstand te verlenen als een lidstaat door een ramp wordt getroffen. Ik doe daarom een beroep op het Spaanse voorzitterschap om de procedure tot aanpassing van het Solidariteitsfonds opnieuw in gang te zetten en op deze manier te tonen dat de geest van werkelijke Europese solidariteit nog steeds de essentie van het Europees project vormt.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, deze ramp is natuurlijk ook een gevolg van de mondiale opwarming van de aarde. Wij moeten proberen om grip te krijgen op dit soort ontwikkelingen waarmee we steeds vaker te maken zullen krijgen. Daarom moeten we ons afvragen of het Globaliseringsfonds hier geen hulp moet bieden, vooral voor de werknemers op Madeira, omdat er natuurlijk veel arbeidsplaatsen verloren zijn gegaan. Ook moeten we ons daarom afvragen of we geen ondersteuning kunnen bieden bij de wederopbouw van kleine en middelgrote ondernemingen. We zouden juist aan ambachtslieden en de dienstensector belangrijke steun kunnen geven.

Ik verzoek de Commissie daarom te onderzoeken of er niet onmiddellijk middelen uit het Globaliseringsfonds beschikbaar kunnen worden gesteld.

Antigoni Papadopolou (S&D). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil eveneens mijn diepste medeleven uitspreken naar aanleiding van de vreselijke ramp die Madeira heeft getroffen en mijn onvoorwaardelijke steun aan de Portugese regering betuigen. Ik hoop dat de tragische gevolgen in de zin van dodelijke slachtoffers en vermisten niet nog erger worden.

Onze planeet geeft ons een SOS-bericht. Klimaatverandering in combinatie met overmatig grondgebruik en een niet te stuiten industriële ontwikkeling toont aan hoe kwetsbaar ons milieu is. De desastreuze overstromingen in Duitsland in het verleden en in Oost- en Midden-Europese landen evenals de branden in Griekenland hebben wonden veroorzaakt die nog steeds open zijn. Rampen kennen absoluut geen nationale grenzen.

Ik dring er derhalve bij de Europese Commissie op aan om positief te reageren op de oproepen van het Europees Parlement om op communautair niveau actiever maatregelen te nemen ter bestrijding van natuurlijke en door de mens veroorzaakte rampen en de gevolgen daarvan.

Ik dring tevens aan op onmiddellijke steun voor de slachtoffers op Madeira. Het is uiterst belangrijk dat we een gemeenschappelijk beleid hebben evenals speciale noodfondsen en een pakket maatregelen voor onmiddellijk herstel van de schade, zonder allerlei bureaucratische procedures.

Mijn medeleven gaat uit naar de nabestaanden van de slachtoffers.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) De families die het slachtoffer zijn geworden van de tragedie op Madeira kunnen rekenen op ons medeleven en onze solidariteit. Onze gedachten gaan uit naar de tientallen doden en gewonden en de honderden daklozen. Als we de autonome regio Madeira een boodschap van hoop en

solidariteit willen uitzenden, dan moeten we bij deze uitzonderlijke gelegenheid snelle en vereenvoudigde procedures toepassen om de mensen wier leven en have zijn verwoest te kunnen helpen.

Het is beslist zaak dat we het Solidariteitsfonds mobiliseren. We moeten echter ook alle andere relevante fondsen via noodprocedures inschakelen, teneinde de gezinnen in de autonome regio van Madeira die van deze ramp het slachtoffer zijn geworden te helpen bij het opbouwen van het getroffen gebied. Nu is het vooral van belang dat we snel te werk kunnen gaan.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, de rampzalige overstromingen die de autonome regio Madeira hebben getroffen, herinneren ons eraan dat natuurrampen als gevolg van klimaatverandering, gebrekkige planning en infrastructuur evenals een gebrek aan informatie en bereidheid kunnen leiden tot een menselijk drama, zoals hier is gebeurd.

Ik wil het Parlement er eveneens op wijzen dat andere delen van Europa, zoals Bulgarije en de Evros-regio in Griekenland, enkele dagen geleden zijn getroffen door enorme overstromingen, waarbij veel materiële schade is ontstaan.

Ook wil ik het Parlement eraan herinneren dat de lidstaten volgens Richtlijn 2007/60/EG voor 2011 een voorlopige beoordeling van overstromingsrisico's moeten uitvoeren voor elk stroomgebied en de bijbehorende kustgebieden binnen hun grondgebied.

Wij moeten druk uitoefenen op de nationale regeringen om ervoor te zorgen dat deze richtlijn door de lidstaten wordt omgezet. De Europese Unie – en ik denk dat iedereen dit wel met mij eens is – moet echter intensievere maatregelen nemen om natuurrampen te bestrijden en, als puntje bij paaltje komt, mensenlevens te redden.

Andrés Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de ene keer zijn het branden, de andere keer droogteverschijnselen en dan weer verwoestende overstromingen zoals deze die het zuiden van de Unie tot het meest duidelijke en tegelijk meest betreuenswaardige voorbeeld van de vreselijke gevolgen van klimaatverandering maken. Als we een Europees waarnemingscentrum hadden, zou duidelijk blijken dat dat inderdaad het geval is, en daarom is de strijd tegen klimaatverandering zo belangrijk.

Het is echter ook belangrijk dat we nu met spoed Madeira bij deze tragedie te hulp schieten en bij de Commissie aandringen op onverwijld optreden. Hierbij is de grootst mogelijke urgentie geboden.

Het is bij zulke gelegenheden dat de Unie moet laten zien dat ze effectief is, dat ze solidair is en dat ze dicht bij haar burgers staat, vooral die welke haar steun het meeste nodig hebben.

Namens de Spaanse leden van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement en namens mezelf wil ik steun betuigen aan deze resolutie over hulpverlening aan ons geliefde buurland Portugal en het eiland Madeira, en er bij de Commissie op aandringen om onverwijld, zonder voorbehoud en zonder kosten te sparen, samen met de Portugese regering, de desastreuze gevolgen van deze tragedie te beperken.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, reeds in mijn kinderjaren was maderacake mijn favoriete cake en toen ik ontdekte dat er een aantrekkelijk eiland met de naam Madeira bestond, had ik daar vanaf dat moment affiniteit mee. Dus toen ik hoorde van de verwoesting afgelopen zaterdag gingen mijn gedachten uit naar de mensen daar, vooral naar mijn vriend Nuno Teixeira en de andere Portugese collega's, omdat we vlak voor Kerstmis in mijn eigen regio zelf onder overstromingen te lijden hebben gehad.

Ik was heel blij dat de commissaris zowel in zijn formulering als toonzetting duidelijk maakte dat hij een vriendschappelijke hand uitsteekt naar de bevolking op Madeira in deze voor hen verschrikkelijke tijd, die waarschijnlijk vanaf nu bekend zal staan als 'zwarte zaterdag'.

Maar ruimer gezien vind ik dat we moeten kijken naar de criteria voor activering van het Solidariteitsfonds. Deze te baseren op 0,6 procent van het BBP en 985 miljoen euro is te hoog, omdat veel van deze tragedies zeer lokaal zijn, hoewel ze verschrikkelijk kunnen zijn.

We moeten daar naar kijken, maar op de korte termijn zullen we voor Madeira doen wat we kunnen, en ik ben in dit opzicht blij met de verklaring van de commissaris.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Namens de fractie Europa van Vrijheid en Democratie wil ik graag solidariteit betuigen met de inwoners van Madeira en de sterke overtuiging uitspreken dat de Europese hulp de slachtoffers

dit keer sneller zal bereiken dan het geval was in Haïti. Ik wil graag geloven dat zowel de Europese Commissie als de Portugese regering doeltreffender zullen reageren op de natuurramp in Madeira dan in eerdere gevallen.

Ook sta ik achter mijn collega's die aandringen op verbeteringen van het mechanisme waarmee EU-hulp wordt verleend ingeval van natuurrampen, zodat de hulp doeltreffend en snel verleend kan worden.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Ook ik wil graag mijn solidariteit betuigen met de families en vrienden van al degenen die zaterdag bij de tragische gebeurtenissen op Madeira zijn omgekomen.

Als iemand die afkomstig is van de Azoren, als Portugees en als Europeaan roep ik dit Parlement en de Unie op om reële solidariteit te betuigen met de autonome regio Madeira en de bewoners van dit eiland.

Als de EU zich ergens moet manifesteren, dan is het wel in de afzonderlijke regio's en vooral op momenten als deze, nu onze solidariteit het dringendst gewenst is. Die moeten we nu dus tonen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, staat u mij toe allereerst mijn oprechte deelneming met de slachtoffers en de getroffen families te betuigen. We hebben in Oostenrijk een duidelijk spreekwoord dat luidt: wie snel helpt, helpt dubbel. Dat zou buiten kijf moeten staan. We moeten snel de fondsen vinden waar we de middelen uit kunnen halen om de betrokkenen onmiddellijk te helpen. We moeten ook onderzoek verrichten.

Als bergbewoner kan ik me zeer goed indenken wat hier is gebeurd. Hier zijn ook fouten gemaakt, net als in ons land. We hebben waterlopen veranderd en waterbouwkundige werken verricht zonder rekening te houden met de natuur. Daardoor konden uit kleine beken en kanalen woeste rivieren ontstaan. Ik heb deze gebeurtenissen, die twee, drie jaar geleden ook bij ons in Oostenrijk aan de orde waren, met ontsteltenis gadeslagen, dat wil zeggen met groot medeleven en begrip. Meteen na het opruimen, nadat de schade zo veel mogelijk is beperkt, moeten we samenwerken om deze fouten te verhelpen. Wij willen daarvoor onze hulp aanbieden. Wij hebben ook internationale hulp gekregen bij ons grote lawineongeluk in Galtür. Door de internationale hulp hebben wij een heel dorp kunnen evacueren en de mensen kunnen redden en uit het gebied weg kunnen vliegen. Het is nu tijd om een positief signaal te geven en internationale Europese solidariteit te tonen en ook ik ben bereid om hier een bijdrage aan te leveren.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Ook ik wil graag mijn solidariteit betuigen met de lijdende bevolking van Madeira, en de Europese instellingen, inzonderheid de Commissie, oproepen om alle mogelijke fondsen te mobiliseren en al het mogelijke te ondernemen om hulp te bieden. Ik wil er ook graag op wijzen dat het omgaan met de gevolgen van dit soort rampen nog moeilijker wordt als deze rampen zich in arme landen of regio's voordoen. We moeten er in het geval van Madeira bovendien rekening mee houden dat deze ramp de economische basis van het eiland heeft getroffen. Madeira is namelijk afhankelijk van het toerisme. Daarom komt de klap dubbel hard aan: de natuurlijke schoonheid van het eiland, de toegangswegen en de kwaliteit van het bestaan – alles is weggevaagd. De toestand is dus heel anders als problemen van deze omvang zich voordoen in arme landen en arme regio's, zeker als het gaat om van het toerisme afhankelijke bergstreken zoals Madeira.

Daarom is het absoluut cruciaal dat alle voorgestelde en geplande wijzigingen van het Solidariteitsfonds, waar reeds naar verwezen is, zo snel mogelijk worden doorgevoerd. Ze moeten meteen van kracht worden. Dit soort rampen zullen als gevolg van klimaatverandering immers steeds weer voorkomen, zeker in de armste regio's van Europa. Dat zijn tenslotte de gebieden waar 's zomers ofwel extreme droogte heerst ofwel tropische regenbuien vallen.

Günther Oettinger, lid van de Commissie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik dank u voor de gelegenheid om hier in het Parlement met u over de overstromingen op Madeira te spreken.

U hebt een indrukwekkende oproep tot de Commissie gericht om Madeira in de huidige situatie bij te staan en een teken van Europese solidariteit te laten zien. De Commissie is daartoe bereid. Hoe dit precies gedaan kan worden, moet in de komende dagen en weken in nauwe samenwerking met de Portugese autoriteiten worden uitgewerkt. Wij moeten en zullen daarbij de regels van het fonds in acht nemen. Waar speelruimte is, zal de Commissie deze ten gunste van Madeira benutten. Allereerst moet de omvang van de schade worden vastgesteld en daarna moet er een aanvraag voor hulp worden voorbereid en ingediend. In deze volgorde moet dat gebeuren. Het directoraat-generaal Regionaal Beleid en mijn collega, commissaris Hahn, zullen daarbij advies en ondersteuning geven.

Mevrouw Estrela heeft een oproep gedaan om de belangrijkste richtlijn en de regels van het fonds verder te ontwikkelen. De Commissie heeft daartoe ruim vier jaar geleden een voorstel ingediend dat het Parlement

positief heeft beoordeeld en dat nu nog bij de Raad ligt. Ik wil er echter op wijzen dat de toen door ons ingediende voorstellen in dit concrete geval geen betere hulpmogelijkheden zouden hebben geboden. Het is waar dat er in ons beleid veel aandacht moet blijven voor preventie. Het cohesiebeleid is precies het juiste instrument daarvoor.

Ik wil u nogmaals verzekeren dat de Commissie al het mogelijke zal doen om de mensen en het bestuur op Madeira te helpen bij de aanpak van deze verschrikkelijke gebeurtenis.

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt plaats tijdens de eerste vergaderperiode van maart.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Maria da Graça Carvalho (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik wil bij deze mijn medeleven betuigen aan de familieleden van de mensen die zijn omgekomen bij de natuurramp die Madeira getroffen heeft, en hun mijn welgemeende condoleances aanbieden.

Ik betuig ook mijn solidariteit met de bevolking van Madeira, met de instellingen op dit eiland en de regionale regering. Ik doe een beroep op de solidariteit van de Europese instellingen en roep ze op het Solidariteitsfonds snel en op een flexibele manier te mobiliseren, en Madeira, een ultraperifere eilandregio, een zo hoog mogelijk steunbedrag toe te wijzen.

Ik roep verder de Commissie op om bij de toewijzing van middelen uit de structuurfondsen – het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds en het Cohesiefonds – een snelle en vereenvoudigde procedure te volgen.

Tot slot doe ik een beroep op de goede wil van de Europese Commissie om bij de tussentijdse herziening van het communautair kader opnieuw met de bevoegde autoriteiten te onderhandelen over de uit de structuurfondsen toe te wijzen middelen, en daarbij rekening te houden met deze ramp.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik wil bij deze naar aanleiding van de ramp die zich op 20 februari jongstleden in de autonome regio Madeira heeft voltrokken, mijn oprechte medeleven en solidariteit betuigen met de bevolking van Madeira, de instellingen van dit eiland en de regionale regering. Er zijn bij deze ramp tientallen mensen omgekomen, gewond of vermist geraakt, dan wel dakloos geworden. Ook de materiële schade is enorm. De toestand noopt tot snelle en doeltreffende solidariteitsmaatregelen van de zijde van de EU. Daarom roep ik alle instellingen die bij de toewijzing van middelen uit het Solidariteitsfonds betrokken zijn snel te handelen en deze middelen op een zo kort mogelijke termijn beschikbaar te stellen. Van groot belang is ook dat andere fondsen van de Europese Unie op een flexibele wijze worden ingezet. Om tegemoet te komen aan de behoeften van de autonome regio Madeira moet er een vereenvoudigde procedure worden gevolgd, en er moeten voorschotten worden betaald, met een verhoogde communautaire bijdrage. Wij dringen erop aan het Solidariteitsfonds op de door het Parlement voorgestelde wijze te herzien. Dit fonds moet als een noodfonds functioneren: de middelen moeten op zeer korte termijn beschikbaar kunnen worden gesteld, en de toewijsbare bedragen moeten worden verhoogd.

Krzysztof Lisek (PPE), schriftelijk. – (PL) Ik betuig mijn deelneming aan de families van de slachtoffers van de overstromingen en aardverschuivingen als gevolg van de hevige regenval op Madeira. Er valt niet te ontkomen aan de natuur en aangezien we natuurrampen niet kunnen voorkomen, zouden we alles in het werk moeten stellen om de verwoestende gevolgen ervan tegen te gaan en de slachtoffers te helpen. De Europese Unie zou met passende middelen snel en efficiënt moeten kunnen reageren op natuurrampen en andere crisissituaties. Zoals ik reeds heb benadrukt in amendementen op het ontwerpverslag van de heer Danjean over de tenuitvoerlegging van de Europese veiligheidsstrategie en het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid, is het in dit kader van essentieel belang toe te zien op de goede werking van instrumenten voor respons op crisissituaties door middel van een goede organisatie van commandocentra, waarmee wordt voldaan aan de noodzaak van actie als onderdeel van de eerste en tweede pijler. Door een goede planning en efficiënt beheer van deze centra zal er met succes kunnen worden opgetreden op het grondgebied van de EU-lidstaten en van andere landen die hulp nodig hebben.

De EU heeft met name behoefte aan een betere coördinatie van reddings-, politie-, militaire en brandbestrijdingseenheden. Er moet worden nagedacht over de inzet van speciale eenheden zoals de Poolse opsporings- en reddingsbrigade van de nationale brandweer, die in het bezit is van een VN-certificering.

22. Investeringsprojecten met betrekking tot energie-infrastructuur binnen de Europese Gemeenschap (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0016/2010) van Adina-Ioana Vălean, namens de Commissie industrie, onderzoek en energie, over het voorstel voor een verordening van de Raad inzake mededeling aan de Commissie van investeringsprojecten met betrekking tot energie-infrastructuur binnen de Europese Gemeenschap en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 736/96 (COM(2009)0361 – C7-0125/2009 – 2009/0106(CNS))

Adina-Ioana Vălean, rapporteur. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik waardeer uw aanwezigheid vanavond bij de plenaire behandeling zeer. Ik bedank ook alle schaduwrapporteurs voor hun vruchtbare discussies en ons werk aan dit verslag. De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon geeft de Europese Unie meer bevoegdheid op het gebied van energiebeleid. Ik ben van mening dat, als de lidstaten samenwerken, dit een gebied is waar Europa kan zorgen voor veilige, goedkopere en efficiëntere energie voor zijn burgers. Samen kunnen we het effect minimaliseren van onvoorspelbare gebeurtenissen zoals de problemen met de gaslevering die Europa afgelopen winter ondervond.

Natuurlijk kan Europa zich niet bemoeien met de gasstromen buiten zijn grenzen of geschillen daaromtrent oplossen, maar we kunnen wel ervoor zorgen dat onze infrastructuur in staat is het hoofd te bieden aan de vermindering of het wegvallen van de bevoorrading en dat de markt transparanter en efficiënter wordt. Europa heeft deze prioriteit heel hoog op zijn agenda staan. Vorig jaar hebben we het derde energiepakket aangenomen dat een concurrerender en efficiëntere energiemarkt moet bewerkstelligen. De verordening inzake gasvoorzieningszekerheid ligt momenteel ter tafel in het Parlement en de stemming morgen over de verordening inzake mededeling van investeringsprojecten met betrekking tot de energie-infrastructuur zal bijdragen aan het transparanter en beter voorspelbaar maken van de markt.

Tegen deze achtergrond zou ik het jammer vinden als we de kans die dit nieuwe instrument biedt, zouden missen door niet de juiste rechtsgrondslag toe te passen, namelijk het nieuwe artikel 194 van het Verdrag van Lissabon. Dit is een heel belangrijk institutioneel, politiek en juridisch punt. Deze verordening is niet alleen een instrument voor het vergaren van informatie, maar zij het kan ook een totaalbeeld verschaffen van de investeringen in de energie-infrastructuur als basis voor het beleidsproces. Dus ik vind dat als de Raad deze verordening aanneemt met de verkeerde rechtsgrondslag, het Parlement deze zaak aan het Europees Hof van Justitie moet voorleggen, en ik verzeker u, dat zal gebeuren.

Nu wat betreft de inhoud. Ik heb dit eerder tegen mijnheer Barroso gezegd en ik wil het nu ook tegen u, commissaris Ortega, zeggen: Europa staat op een keerpunt en onze prioriteit moet nu meer dan ooit zijn dat we onze bedrijven steunen en een positieve omgeving creëren voor concurrentievermogen. We hebben daartoe een krachtig beleid en vooral een betrouwbarder energiebeleid nodig. Het einddoel is te zorgen voor veilige en goedkope energie voor zowel onze burgers als onze bedrijven. In dit perspectief moet ik hopen dat het verzamelen van data niet een doel op zichzelf gaat worden. We moeten ervoor zorgen dat deze verordening niet een nieuwe bureaucratische last op bedrijven legt en dat de vertrouwelijkheid van commercieel gevoelige informatie wordt verbeterd.

Dan is er nog een andere kwestie: ik kan alleen maar betreuren dat de PPE- en S&D-Fracties een amendement hebben ingediend dat vereist dat EU-bedrijven gegevens over investeringen in projecten in derde landen verstrekken. Ik daag iedereen uit om een rechtsgrondslag in de Verdragen te zoeken die extraterritoriale toepassing in het energiebeleid toestaat. Verder ben ik van mening dat we eerst moeten bewijzen dat we weten wat er op Europees niveau is gepland voordat we buiten onze grenzen kijken. Ik heb ook de verleiding in dit Parlement bespeurd om alles in deze verordening op te nemen. Ik denk dat dit een vergissing is. Wil dit instrument efficiënt zijn, dan moeten we de aandacht richten op echt consistente informatie en voor ogen houden dat we voor onze bedrijven en de Commissie een teveel aan bureaucratie en vertrouwelijkheidskwesties moeten vermijden. Ik heb geprobeerd deze balans te bereiken door aan de ene kant de Commissie de kans te bieden op een overzicht van mogelijke toekomstige ontwikkelingen, maar aan de andere kant te zorgen voor een zo accuraat mogelijk beeld.

We hebben ook enige zekerheid nodig over toekomstige investeringen om een geschikt en degelijk beleidsproces te kunnen verzekeren. Ik wil ook graag gerustgesteld worden, commissaris Ortega. Ik wil een situatie vermijden waarin de Commissie na het verzamelen van de gegevens begint met het voorschrijven van investeringsplannen en eindigt met bedrijven te vertellen om niet hier maar daar te investeren. De Commissie moet de bedrijven oplossingen en stimulansen bieden voor kortetermijninvesteringen die niet winstgevend zijn maar die misschien nodig zijn om energievoorzieningszekerheid te garanderen. Anders zullen de mazen blijven bestaan.

Ik stop hier. Dank u voor uw tijd en ik wil graag uw opmerkingen horen.

Günther Oettinger, lid van de Commissie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Vălean, geachte afgevaardigden, de gascrisis van begin vorig jaar heeft aangetoond hoe belangrijk het is dat Europa beschikt over een energie-infrastructuur die niet alleen het functioneren van de interne markt ondersteunt, maar die in geval van een crisis ook solidariteit tussen de lidstaten en de getroffen gebieden mogelijk maakt. Daarom is het voor de Commissie van belang een overzicht te hebben van de nieuwe investeringsprojecten die gepland of in aanbouw zijn en van de oude installaties die voorgoed buiten bedrijf gesteld zullen worden. Daarom hebben wij een voorstel gedaan voor de ontwikkeling en herziening van een informatie-instrument dat dateert uit de tijd van een andere crisis, namelijk de eerste oliecrisis.

Ons voorstel is erop gericht om het toepassingsgebied van de verordening uit te breiden naar vooral hernieuwbare energie en CCS. Wij verwelkomen de voorstellen vanuit het Parlement voor het opnemen van toepassingsgebieden als stadsverwarming of gas-, kool- en olieproductiecapaciteiten. Wij willen ook bestaande rapportageplichten in aanmerking nemen, voor zover de beschikbare informatie in het kader van het door de Commissie uit te voeren onderzoek bruikbaar is.

(Geluid valt weg)

(De vergadering wordt vanwege technische problemen kortstondig onderbroken)

De Voorzitter. – Laten we het opnieuw proberen en kijken of het lukt met het Duits.

Günther Oettinger, lid van de Commissie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik heb de vraag opgeworpen hoe de Commissie de aanvragen zal beoordelen die zij in het kader van deze verordening van de lidstaten ontvangt. In onze analyse zullen wij eerst de verwachte ontwikkeling van de infrastructuur vergelijken met de verwachte ontwikkeling van de vraag. Wij zullen bekijken of de te verwachten nieuwe capaciteiten overeenkomen met de prognoses voor de vraag of dat er rekening moet worden gehouden met tekorten.

Het lijkt daarbij van belang dat er een institutionele dialoog over dit thema in gang wordt gezet, wat bij de huidige verordening niet het geval is. Daarom stelt de Commissie in de eerste plaats voor om iedere twee jaar een verslag over de structurele ontwikkeling van de energie-infrastructuur te publiceren. Dit heeft tot doel om de transparantie voor alle marktdeelnemers te verbeteren. In de tweede plaats willen we daarnaast een politiek debat met het Parlement en de lidstaten voeren, waaruit we dan conclusies kunnen trekken. Dit laatste wil ik benadrukken. Eén ding is namelijk duidelijk: de verordening zelf is een instrument om informatie in te winnen en te verzamelen, om een eventuele behoefte aan actie zichtbaar te maken. Hoe hierop wordt gereageerd, zal in het kader van concrete initiatieven van het energiebeleid moeten worden behandeld.

Daarmee kom ik ook bij het punt, mevrouw Vălean, dat voor u en het hele Parlement van belang is, namelijk het nieuwe artikel 194 van het Verdrag van Lissabon en de toepassing daarvan. Dit artikel geeft ons allemaal – Parlement, Raad en Commissie – zowel een kans als de verplichting om het EU-energiebeleid in nauwe samenwerking – dat wil zeggen vooral samen met het Parlement – vorm te geven. Als nieuwe commissaris voor Energie wil ik daarom dit Parlement in de mate van het mogelijke vroegtijdig en uitgebreid bij alle toekomstige beleidsmaatregelen betrekken. Het juridisch besluit waarnaar het huidige debat verwijst, gaat echter slechts over het verzamelen en beoordelen van informatie op het gebied van energie en berust daarom volgens de juridische interpretatie van de Commissie op de artikelen 337 en 187 van het Euratom-Verdrag. De inhoud van de verordening stemt overeen met deze beide artikelen van het primaire recht en met inachtneming van de jurisprudentie moet de keuze van de rechtsgrondslagen voor het secundaire recht ook verband houden met meetbare inhoudelijke criteria.

Op grond van het verzamelen en beoordelen van informatie alleen kan nog geen energiebeleid worden ontwikkeld en daarom moet hier mijns inziens een besluit over worden genomen. Ik vraag u om begrip hiervoor.

Marian-Jean Marinescu, *namens de PPE-Fractie*. – (RO) Commissaris, u hebt geprobeerd uit te leggen waarom we niet op basis van medebeslissing werken. Ik ben, net als mijn collega mevrouw Vălean, de rapporteur van dit verslag, nog steeds van mening dat het een goed idee zou zijn als deze verordening op basis van medebeslissing zou worden besproken.

De nieuwe verordening is een wetgevingsinstrument dat van groot belang is voor de energiemarkt van de Europese Unie. Deze analyse moet nationale en regionale strategieën aanvullen en helpen de energiezekerheid te versterken door potentiële mazen en risico's op het gebied van infrastructuur en investering te signaleren teneinde het evenwicht tussen aanbod en vraag in de energiesector te waarborgen.

Ik denk dat het voorstel van de Commissie een aantal punten bevat die onduidelijk zijn, maar die naar mijn mening zijn opgelost door de ingediende amendementen, zoals de kwestie van de publicatie van door de lidstaten verstrekte energiegegevens. Deze gegevens moeten op nationaal en regionaal niveau worden samengevoegd. Dat helpt de bekendmaking van commercieel gevoelige informatie te voorkomen.

Een andere kwestie is de noodzaak te verduidelijken wat er wordt bedoeld met een 'specifiek orgaan' of een orgaan dat is belast met het opstellen en aannemen van meerjarige netwerkontwikkelings- en investeringsplannen voor de energie-infrastructuur in de hele EU. Dan is er ook de kwestie van het vermijden van het dubbel verzamelen van deze gegevens en het bepalen wanneer voor een bepaald project verslagen moeten worden ingediend, bijvoorbeeld nadat de autoriteiten de vergunningsaanvraag voor de aanleg hebben ontvangen.

Een andere zeer belangrijk aspect is het toezicht op Europese investeringen in derde landen die van invloed zijn op de Europese energiemarkt. Ik ben van mening dat investeringen die worden gedaan in derde landen door zowel regeringen als nationale bedrijven en die een significante invloed hebben op de energiemarkt, moeten worden gemeld in het kader van deze verordening.

Adam Gierek, *namens de S&D-Fractie*. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de Europese integratie, veiligheid en energiesolidariteit vereisen een gemeenschappelijk beheer van de investeringen in alle lidstaten als onderdeel van een breed opgevatte energie-infrastructuur en in het bijzonder van de transmissie-infrastructuur. Voor de beste oplossingen voor investeringen op dit gebied is er behoefte aan objectieve informatie over de staat van de infrastructuur in de afzonderlijke nationale systemen en aan essentiële informatie voor de uitvoering van een centrale EU-studie naar toekomstige integratie.

Belangrijk is dat de component van mededinging op de gemeenschappelijke markt voor goederen en diensten, die hoofdzakelijk wordt beïnvloed door de kosten van energie in iedere lidstaat, en de noodzaak om handelsgeheimen te bewaren, de integratieprocessen niet mogen belemmeren of verstoren. Laten we alleen geheimhouden wat geheim moet blijven, namelijk militaire infrastructuurfaciliteiten.

Dit is vooral belangrijk omdat genomen beslissingen over dergelijke investeringen - zoals bijvoorbeeld de aanleg van een noordelijke of zuidelijke gaspijpleiding - niet louter egoïstische maatregelen mogen zijn die het belang van slechts enkele EU-lidstaten dienen. Laten wij voor de hele Unie een complex energie-infrastructuurplan voor de lange termijn opstellen dat is gebaseerd op de beginselen van samenwerking, vertrouwen en solidariteit. De huidige verordening zal dit doel helaas slechts tot op zekere hoogte dienen en ik vind dat zij bijvoorbeeld ook de prioriteiten van de lidstaten zou moeten omvatten.

Lena Ek, *namens de ALDE-Fractie*. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, ik ben enorm blij met de toezegging van de Commissie om beste praktijken te bevorderen en de energie-efficiëntie te vergroten op de Europese energiemarkt. Energie-efficiëntie is van wezenlijk belang voor zowel banen als groei in Europa en een voorwaarde voor het bereiken van het tweegradendoel. De twee belangrijkste voorwaarden in dit verband zijn slimme energienetwerken en een vrije en goed functionerende interne energiemarkt. Beide vereisen natuurlijk dat de Commissie een goede kennis van de huidige infrastructuur en markt heeft, en daar gaat dit voorstel over.

De bureaucratie die deze informatie hanteert, moet echter ook efficiënt zijn. Wij moeten overlapping voorkomen en de informatie die wordt gegeven, moet noodzakelijk zijn om de gestelde doelen te bereiken. Om een goed functionerende markt te verzekeren is het ook uitermate belangrijk dat de van Europese ondernemingen verzamelde informatie wordt beschermd om marktverstoringen te voorkomen. Ik zal het verslag van de rapporteur steunen en roep de afgevaardigden op de enorm bureaucratische voorstellen van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie te verwerpen.

Zoals gezegd zijn de doelen van het voorstel enorm belangrijk, zo belangrijk dat zij een eigen rechtsgrondslag hebben gekregen met artikel 194 van het Verdrag van Lissabon, waarin zij bijna woord voor woord staan opgesomd. Het zou daarom vanzelfsprekend moeten zijn dat het Europees Parlement volledig deelneemt via de gewone wetgevingsprocedure overeenkomstig dit Verdrag. Al het andere zou ons onwaardig zijn en een zeer slechte start vormen voor de samenwerking die wij tussen het Parlement en de Commissie nodig hebben voor een goed functionerende energiemarkt.

Yannick Jadot, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Commissaris, het is een goede zaak dat u met het Europees Parlement wilt debatteren over het resultaat van dit instrument, maar u moet ten aanzien van het Europees Parlement in de eerste plaats de gebruikelijke wetgevingsprocedure respecteren. Wij vinden dit instrument nuttig, maar het zou operationeler, doelmatiger en transparanter kunnen zijn.

Doelmatiger met name indien er rekening gehouden zou worden met alle gedecentraliseerde energiebronnen. Het gaat er niet om ieder zonnepaneel te tellen, maar wij beschikken op het niveau van de lidstaten over informatie die u zou kunnen verzamelen om te zien wat alle plannen voor gedecentraliseerde energiebronnen inhouden. Het verbaast mij dat ik ons liberale medelid “bureaucratie” hoor zeggen wanneer wij spreken over democratie en transparantie. Dit instrument moet transparant zijn, wij moeten erover debatteren, en de Commissie moet alle betrokken partijen raadplegen, onder andere vakbonden en werkgeversorganisaties. De belastingbetaler levert ten slotte een belangrijke bijdrage aan de energietransitie, en het is belangrijk dat we beschikken over informatie betreffende de financiering, zodat wij precies weten hoe de belastingbetaler de energietransitie in Europa financiert. Ik hoop dat de amendementen die zijn ingediend, morgen zullen worden aangenomen door een groot aantal afgevaardigden, door meer dan er vanavond hier aanwezig zijn.

Evžen Tošenovský, *namens de ECR-fractie*. – (CS) Het voorstel om regelmatig informatie te verschaffen over investeringsprojecten met betrekking tot de energie-infrastructuur in de EU is discutabel. De Europese bestuursorganen betreden daarmee het terrein van de concurrentieverhoudingen van veelal private ondernemingen. Naar mijn mening heeft dit voorstel twee niveaus. Het eerste betreft de inhoud van dergelijke verplichte informatie, voornamelijk de omvang en gedetailleerdheid van deze informatie. Het tweede niveau betreft de mate van vertrouwelijkheid van deze informatie en de geheimhoudingsplicht voor de Commissie die daaruit voortvloeit.

Ik ben ervan overtuigd dat de verplichte informatie eerder een omschrijvend karakter zou moeten hebben en een ruw overzicht zou moeten geven van de energienetwerken en hun ontwikkeling in de toekomst. Op die manier zou de Commissie voldoende overzicht krijgen over de verbindingen tussen de verschillende lidstaten en tegelijk over de bestaande netwerken en de toekomstige ontwikkelingen. Logischerwijs dient zich ook de vraag aan wat de Commissie zal doen als zij ervan overtuigd zal zijn dat er in een bepaalde regio sprake is van over- of ondercapaciteit. Als de informatie voldoende algemeen wordt gehouden, zal daarmee direct het probleem worden opgelost van onprettige discussies over de geheimhouding van bepaalde strategische plannen van de energiebedrijven.

Jaroslav Paška, *namens de EFD-Fractie*. – (SK) In de afgelopen jaren hebben zich gebeurtenissen voorgedaan waaruit is gebleken dat de energiezekerheid van de EU meer een wens dan een werkelijkheid is.

De energiesystemen van de EU-lidstaten zijn niet voldoende verenigbaar en hun interconnectie is onvoldoende. Dat is de reden waarom veel landen begin vorig jaar zonder warmte en gas kwamen te zitten, ondanks alle solidariteit en welwillendheid van de EU. Er zullen uitgebreide initiatieven van de Commissie nodig zijn om deze situatie recht te zetten en daarom is het noodzakelijk dat de Europese Commissie in haar werk op bekwame en gedetailleerde wijze op de hoogte wordt gehouden zowel door de lidstaten als door de particuliere sector.

Om deze redenen kunnen we de ontwerpverordening van de Raad inzake mededeling van investeringsprojecten met betrekking tot energie-infrastructuur beschouwen als een natuurlijke en noodzakelijke stap voor de uitbreiding van het energiebeleid van de EU. Daarmee wordt ingespeeld op de huidige ontwikkelingen op het gebied van energievoorziening binnen de EU. De amendementen die in het verslag over dit punt van het programma zijn opgenomen, verbeteren de tekst van de verordening en daarom vind ik het verstandig om ze te steunen.

Amalia Sartori (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het uitstekende verslag van mevrouw Vălean bevat enkele verstandige punten waar ik het mee eens ben.

In de eerste plaats de vereiste om een optimaal veiligheidsniveau te waarborgen van gegevens en informatie die uit hoofde van het voorstel worden opgevraagd, namelijk informatie die economische actoren als gevoelig

beschouwen. In de tweede plaats de vereiste om de mogelijkheid te bieden om ook op breder regionaal niveau gegevens toe te voegen, aangezien het nationaal niveau soms niet van belang is. In de derde plaats dient mededeling een praktisch doel te hebben en een aanvulling te vormen op de analyse van de ontwikkeling van het Europese gasstelsel.

Om die reden dient de Commissie te worden verplicht haar analyses met de lidstaten en het bedrijfsleven in de sectoren te bespreken. De commissaris heeft ons dat ook toegezegd.

We moeten ook voorkomen dat we het werk overdoen dat bedrijven, nationale regelgevingsinstanties en lidstaten moeten doen voor het opstellen van nationale plannen voor energievoorzieningszekerheid, waarbij specifiek zij verwezen naar de gasinfrastructuur. Tevens moeten we garanderen dat bedrijven die besluiten hun investeringsplannen te wijzigen op geen enkele wijze worden benadeeld.

Tenslotte wil ik graag de aandacht vestigen op artikel 1, lid 2 van het voorstel, waarin de termijnen voor mededeling worden genoemd. We moeten ook rekening houden met het feit dat een groot aantal projecten niet verder gaat dan de planningsfase. Het beste resultaat zou dus worden behaald indien mededeling alleen zou gelden voor projecten die de benodigde toelatingen en vergunningen hebben gekregen, of projecten waarvoor een definitief investeringsbesluit is genomen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Als eerste wil ik graag de rapporteur feliciteren met haar goede werk. Het Verdrag van Lissabon versterkt de bevoegdheid van de Europese Unie op het gebied van energiebeleid. De energiezekerheid van de EU en de solidariteit tussen de lidstaten in geval van een energiecrisis zijn essentieel voor het energiebeleid van de Europese Unie. Deze verordening voert een communautair kader in voor de mededeling aan de Commissie van gegevens en informatie over investeringsprojecten in de energie-infrastructuur voor olie, gas, elektriciteit en biobrandstoffen, alsmede over projecten voor geologische opslag van in de energiesector vrijkomende koolstof.

De Commissie zal voorstellen kunnen indienen voor de manier waarop bestaande capaciteiten beter kunnen worden gebruikt en oplossingen kunnen aandragen voor crisissituaties op energiegebied. De verordening mag de administratieve lasten voor energiebedrijven niet te groot maken. Ik ben echter van mening dat deze verordening ook moet worden toegepast op Europese bedrijven die investeren in energie-infrastructuurprojecten in derde landen die rechtstreeks gekoppeld zijn aan de energienetwerken van een of meer lidstaten of die hierop een significante invloed hebben. Daarom hoop ik dat amendement 74 morgen door een meerderheid zal worden gesteund.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, sommige amendementen die we vanavond behandelen, weerspiegelen onze manische obsessie met hernieuwbare energiebronnen. We gaan door met praten over het belang van vermindering van CO₂-emissies, zelfs wanneer de theorie van door de mens veroorzaakte opwarming van de aarde voor onze ogen verdampt.

Als we echter serieus willen zijn wat de vermindering van CO₂-emissies betreft, moeten we kiezen voor kernenergiecentrales in plaats van voor hernieuwbare energiebronnen. We hebben ervoor gekozen om stimulansen te creëren die de markt ernstig verstoren, ten gunste van hernieuwbare energiebronnen en ten nadele van kernenergie.

Europa heeft een concurrerende, betrouwbare, reguliere, basislastvermogen opwekkende capaciteit nodig die door kernenergie kan worden geleverd. In de tussentijd kan op het zielige stroompje fluctuerende elektriciteit van windmolenparken niet worden vertrouwd om Europa's industrieën van energie te voorzien.

Veel landen in de EU, inclusief mijn eigen land, zullen, deels als gevolg van de richtlijn grote stookinstallaties, later in dit decennium worden geconfronteerd met het vooruitzicht van een energiecrisis. Als we niet serieus blijven bouwen aan energieopwekkende capaciteit, waarmee ik doel op kernenergie en kolen, zullen we onszelf tegenkomen als de lichten doven.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) De kwestie van energie en het energienetwerk is van cruciaal belang voor de toekomst van de Europese economie. In een uiteenlopende reeks van documenten, debatten en bijeenkomsten wordt het belang van energiezekerheid onderstreept. Echter, om ervoor te zorgen dat woorden en verklaringen worden gevolgd door specifieke oplossingen en meetbare effecten, moeten we in de eerste plaats zorgen voor toereikende financiering van geplande investeringen. Volgens een door Exxon Mobil – een van de grootste olieconcerns ter wereld – uitgebracht rapport zal de mondiale vraag naar energie jaarlijks met circa 1,2 procent toenemen, hetgeen betekent dat deze vraag in 2030 met ongeveer 35 procent zal zijn gestegen.

De vraag naar gas – dat de op één na belangrijkste energiebron zal zijn – zal jaarlijks met 1,8 procent toenemen. Momenteel wordt er wereldwijd iets meer dan 3 miljard m³ gebruikt; in 2030 zal er circa 4,3 miljard m³ nodig zijn. Europa's steeds grotere behoefte aan gas zal tot gevolg hebben dat we steeds afhankelijker worden van de import ervan, van 45 procent in 2005 tot 70 procent in 2030. Gezien deze cijfers zou de financiële steunverlening van de Europese Gemeenschap voor het energienetwerk strategisch moeten worden aangepakt.

In de huidige economische en financiële situatie is het vooral moeilijk om investeerders te vinden voor een groot aantal projecten, dat alleen voortgezet zal kunnen worden met afdoende steun van de Europese Unie. Er moet voorrang worden gegeven aan de projecten die zich toespitsen op grensoverschrijdende behoeften en een bijdrage leveren aan de ontwikkeling van nieuwe technologie, die van essentieel belang is voor de toekomstige energiebehoeften van Europa. Mede door deze projecten zullen verschillen in verbindingen tussen systemen in de Europese Unie kunnen worden weggenomen en zal er optimaal gebruik kunnen worden gemaakt van de eigen energiebronnen van de Europese Unie.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, deze kwestie is heel belangrijk om minstens drie redenen: ten eerste omdat we moeten nadenken over energiezekerheid, daar de dag gaat komen waarop fossiele brandstof opdraakt, ten tweede omdat wij klimaatdoelstellingen hebben voor 2020, of zoals sommige mensen hebben bepleit voor 2020 of zelfs 4020, en ten derde – en dit is heel belangrijk – omdat we minder moeten gaan vertrouwen op fossiele brandstoffen, die afkomstig zijn van soms instabiele en dictatoriale regimes.

We hebben dus de tijd tegen en een van de gebieden die serieuze aandacht vraagt, is die van onderzoek en innovatie. En ik maak mij zorgen over doublures op dat gebied.

Ik hoorde onlangs dat er 45 verschillende groepen onderzoek doen naar salmonellabacteriën. Welnu, als dit gebeurt met salmonellabacteriën, dan kun je 450 groepen hebben die hetzelfde onderzoek doen naar hernieuwbare energie zoals windenergie, zonne-energie, getijdenenergie en golfslagenergie.

Dus wil ik de Commissie vragen welke plannen zij heeft om dit onderzoek te coördineren, zodat met het oog op het verkrijgen van de benodigde technologie optimaal gebruik wordt gemaakt van de beschikbare middelen.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Ik wil mevrouw Vălean feliciteren met dit verslag. Ik wil een paar aspecten met betrekking tot het belang van investeringen in infrastructuur belichten. Voortdurende ontwikkeling van de energie-infrastructuur is de enige manier waarop we kunnen omgaan met een steeds veranderende samenleving. De ontwikkeling van bestaande netwerken is, samen met investering in nieuwe typen netwerken die zijn aangepast aan innovatieve energiebronnen, een essentiële factor voor het vergemakkelijken van de toegang tot nieuwe energiebronnen, zowel voor de bevolking als voor de industrie.

Op dit moment vindt *de facto* regionale samenwerking plaats in de energiesector. Deze moet echter worden versterkt met duidelijke regelgeving. Solidariteit tussen de lidstaten is een idee dat moet worden vertaald naar de werkelijkheid. Grotere investeringen in IT-systemen voor toezicht op en rapportage over brandstofvoorraden tijdens een crisis zijn ook belangrijk.

Tot slot wil ik benadrukken dat investeringen en de ontwikkeling van ICT-oplossingen in de energiesector essentieel zijn voor de ontwikkeling van een energiezuinige, koolstofarme economie.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Het Verdrag van Lissabon, dat de bevoegdheden van de EU op het gebied van energiezekerheid heeft versterkt, moet op actieve wijze worden gebruikt om moeilijkheden te overwinnen en eventuele problemen op de energiemarkt te voorkomen.

Informatie over investeringsprojecten met betrekking tot de energie-infrastructuur kan bijdragen aan het opsporen van hiaten tussen vraag en aanbod in deze sector en daarmee aan de verwezenlijking van een beter, door solidariteit gekenmerkt gemeenschappelijk energiebeleid dat de lidstaten nader tot elkaar brengt op de energiemarkt. Om voornoemde redenen acht ik het ook noodzakelijk om exacte en juiste informatie te verzamelen over beoogde investeringen, zodat de EU geïnformeerde besluiten kan nemen over het energiebeleid op grond van een alomvattend beeld en van de situatie die in elk van de lidstaten heerst.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Het garanderen van een stabiele en ononderbroken energievoorziening is een prioriteit geworden voor de regeringen van EU-lidstaten en voor de Gemeenschap als geheel. Speciale verantwoordelijkheid hiervoor draagt de Europese Commissie, die er met haar optreden naar zou moeten streven de energievoorziening voor de Gemeenschap veilig te stellen via de ontwikkeling en bewaking van de goede werking van de Europese energiemarkt.

Steun voor effectieve investeringsprojecten in de energiesector zou één van de mechanismen van het multidimensionale energiebeleid van de Commissie moeten zijn. De Commissie zou regelmatig analyses en onderzoek moeten verrichten. Deze analyses zouden gebaseerd moeten zijn op informatie over investeringsprojecten in de energie-infrastructuur van de afzonderlijke landen, waarbij de nadruk niet alleen ligt op de huidige voorzieningen, maar ook op de bestudering van investeringsprojecten ten behoeve van een grotere diversificatie van zowel de bronnen voor de energiegrondstoffen als de manier waarop deze worden getransporteerd en verwerkt. Wanneer de Commissie beschikt over vergelijkbare analyses van alle EU-lidstaten zal zij de voor de Europese energiemarkt geschiktste strategie kunnen uitkiezen.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissaris Oettinger, een van de belangrijkste problemen in de energiesector is natuurlijk de opslag van energie. Ik ben van mening dat het in verband met de voorzieningszekerheid nodig is om meer over opslag na te denken. Dit is vooral bij hernieuwbare energie een enorme uitdaging.

Anderzijds is het ook van belang om slimme netwerken te ontwikkelen. Hoe meer hernieuwbare energie we hebben, des te groter zijn de kansen dat we met slimme netwerken ons milieu ook energie-efficiënter kunnen maken en dat we uiteindelijk de huishoudens kunnen stimuleren om met slimme meters minder energie te gebruiken en ook de kosten te verlagen. In de toekomst zal een grotere efficiëntie een centrale rol gaan spelen, niet alleen bij de productie van energie, maar vooral ook bij het gebruik ervan.

Günther Oettinger, lid van de Commissie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, ik dank u voor uw waardevolle verbeteringsvoorstellen. De Commissie zal zich ervoor inspannen dat de lidstaten in de uiteindelijke versie van de verordening met veel van uw voorstellen rekening houden.

Van de kant van de Commissie zijn we ons bewust van het vertrouwelijke karakter van de mededeling van geplande projecten. Daarom zijn wij het eens met de voorstellen van dit Parlement om alleen gegevens te publiceren die al op het niveau van de lidstaten zijn verzameld. Bovendien moeten de gegevens op Europees niveau zo worden gebundeld dat er geen conclusies met betrekking tot individuele ondernemingen en hun beleid uit kunnen worden getrokken. Dit is belangrijk wanneer er op nationaal niveau slechts één onderneming in een bepaalde energiesector werkzaam is.

Zoals reeds gezegd verwelkomen wij ook een uitbreiding van het toepassingsgebied naar productiecapaciteiten voor olie, gas en steenkool. Ik wil u niet verzwijgen dat de lidstaten minder welwillend tegenover dit voorstel staan, maar zij beloven de opname van deze capaciteiten binnen vijf jaar opnieuw in overweging te zullen nemen.

Ongeacht onze uiteenlopende opvattingen over de rechtsgrondslag voor de verordening, kan ik u verzekeren dat de Commissie naar een uitgebreid debat over infrastructuur streeft. Het nieuwe infrastructuur- en solidariteitsinstrument dat nog ontwikkeld moet worden en dat volgt op de financiële steun van de EU voor de trans-Europese energienetten, zal daartoe de gelegenheid bieden, evenals de voortgangsverslagen van de Commissie over de uitvoering van het economisch herstelplan ten gunste van energieprojecten.

Adina-Ioana Vălean, rapporteur. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik bedank de commissaris en collega's voor hun interessante bijdragen aan dit debat.

Nog een paar woorden tot besluit – of liever gezegd als mijn conclusie. Allereerst wil ik nogmaals benadrukken dat de politiek zich beslist moet onthouden van ingrepen in de markt. Laten we niet vergeten dat Europa een markteconomie is en de politiek hier slechts is om zwakheden van de markt te corrigeren.

Ten tweede blijf ik bij mijn opvatting dat we deze verordening niet moeten gebruiken om de correcte toepassing van andere verordeningen na te gaan of om uitputtende informatie te verstrekken; het is geen oefening in statistiek. We moeten beslist de verzamelde informatie op een bepaald niveau van relevantie houden, anders verliest deze haar doel onder een reusachtige hoeveelheid gegevens. En deze verordening gaat niet over het ontwerpen van een beleid over hernieuwbare energiebronnen of gas.

Ten slotte wil ik tegen mijn collega Lena Ek zeggen dat ik slechts hoop dat de geaggregeerde gegevens die we als resultaat van deze verordening zullen hebben, ons zullen helpen slimmer te worden op het gebied van energiekwesties en in ons algemeen belang zullen zijn.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 25 februari 2010 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Paolo Bartolozzi (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik wil de Europese Commissie feliciteren met het feit dat zij een wijziging van de verordening inzake investeringsprojecten in de energie-infrastructuur in de Europese Unie bij de Raad heeft ingediend.

Het verslag verrijkt de inhoud op een zinvolle en actuele manier en wel om twee redenen. De eerste reden is dat daarmee transparante informatie wordt verstrekt over de veiligheid en betrouwbaarheid van gevoelige gegevens die de Commissie periodiek moet ontvangen voor een efficiënte uitvoering van het energiebeleid. Het verslag is in lijn met het Verdrag van Lissabon, waarin bijzondere aandacht wordt besteed aan het energiebeleid door middel van het versterken en coördineren van de verschillende methodes en de benodigde investeringen voor de sector.

Het feit dat de top in Kopenhagen de verschillende politieke leiders van de wereld niet tevreden heeft gesteld, betekent dat de uit te voeren beleidsmaatregelen een strategiewijziging behoeven. Het Europees Parlement besteedt bijzondere aandacht aan het probleem teneinde toezicht te kunnen uitoefenen op energie-investeringen op het gebied van de aanleg, het vervoer en de opslag van energieproducten en aldus de productie- en distributiesectoren tevreden te stellen en daarmee de gezondheid van de consument te beschermen.

De tweede reden is dat het energiebeleid van de EU zich moet richten op diversificatie, voorzieningszekerheid en energie-efficiëntie, aangezien de EU een tekort heeft aan energieproducten en de interne vraag, evenals de import, met de dag groeit.

Elena Băsescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het solidariteitsbeginsel moet het platform leveren voor de opstelling van het energiebeleid van de Europese Unie. Als de lidstaten samenwerken, kunnen ze zorgen voor een veiligere, goedkopere en efficiëntere energievoorziening aan burgers en bedrijven. Het is van essentieel belang voor de Europese Unie dat er een energie-infrastructuur komt die samenwerking tussen de lidstaten vergemakkelijkt om de problemen die tijdens energiecrises ontstaan te verminderen. Deze verordening levert de Europese Commissie informatie over energiestructuren, zodat zij het overzicht behoudt. Hiertoe behoren gegevens over infrastructuur voor olie en aardgas en voor vernieuwbare energiebronnen. Na het verzamelen van deze informatie wordt het mogelijk tekortkomingen in het Europese energiestelsel te signaleren en maatregelen voor te stellen om deze te corrigeren. De maatregelen op Europees niveau moeten de nationale en regionale strategieën aanvullen. Ik ben van mening dat het uiterst belangrijk is dat wij het vertrouwelijke karakter van de commerciële informatie die wordt verzameld beschermen. Bovendien is het belangrijk om toezicht te houden op de Europese investeringen in derde landen die een grote invloed hebben op de energiemarkt van de EU.

Sergio Berlato (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het voorstel voor een verordening inzake investeringsprojecten met betrekking tot energie-infrastructuur in de Europese Gemeenschap is een belangrijk instrument om op efficiënte wijze op Europees niveau een energiebeleid te bevorderen.

Ik ben het eens met de motivering van dit voorstel, oftewel de noodzaak om een coherent en algemeen kader op te stellen voor de ontwikkeling van investeringen in energie-infrastructuur in de Gemeenschap, dat de Commissie de mogelijkheid biedt de stand van zaken bij de ontwikkeling van de geplande investeringsprojecten in de energiesector te monitoren.

Monitoring is absoluut essentieel om ervoor te zorgen dat het beleid ter ondersteuning van de projecten transparant is, maar wel onder de voorwaarde dat de administratieve last voor kleine en middelgrote ondernemingen, die de motor zijn van de economie van de Europese Unie, zoveel mogelijk wordt beperkt.

Ik vind het positief dat er een compromis is bereikt om ervoor te zorgen dat de Commissie bij de ontvangst en verwerking van de gegevens van de ondernemingen op de markt vertrouwelijkheid waarborgt. Investeringsprojecten in de energie-infrastructuur zijn cruciaal voor het oprichten van een vrije en daardoor ook concurrerende energiemarkt.

Om die reden verzoek ik de Commissie om op basis van de geaggregeerde gegevens periodieke analyses te maken van de structurele ontwikkeling van de energiesector, teneinde vast te stellen op welke terreinen verbeteringen op de markt nodig zijn en welke obstakels een belemmering vormen voor het goed functioneren van die markt.

András Gyürk (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Er gaat geen dag voorbij of een EU-lidstaat of een groot bedrijf kondigt wel aanzienlijke investeringsplannen in de energiesector aan. Er liggen tientallen verschillende gasleidingen, offshore windparken en krachtcentrales op de tekentafels. De coördinatie van de toekomstige investeringen laat echter veel te wensen over. Alleen daarom al moet de hier behandelde verordening worden gesteund, aangezien deze de verplichtingen van de lidstaten op het gebied van gegevensverstrekking in verband met energie-investeringen op een uniforme leest wil schoeien. De verordening die nog moet worden aangenomen, zorgt ervoor dat regionale investeringen op elkaar kunnen worden afgestemd en bevordert een gemeenschappelijke planning, zodat de Europese energiemarkt en de voorzieningszekerheid kunnen worden verbeterd.

Ik vind het belangrijk dat de verplichtingen voor gegevensverstrekking die in het voorstel worden genoemd, geen overdreven grote administratieve last op de schouders van de autoriteiten in de lidstaten leggen. We moeten ervoor zorgen dat de wijze van gegevensverstrekking voldoet aan de eerder aangenomen voorschriften. Het is de moeite waard om in dit opzicht in herinnering te brengen dat de EU-richtlijnen betreffende de interne markt voor elektriciteit en aardgas nu al voorschrijven dat investeringsplannen moeten worden opgesteld voor periodes van tien jaar.

Het oorspronkelijke voorstel van de Europese Commissie strekte zich niet uit tot investeringen op het gebied van stadsverwarming. Daarom moet steun worden verleend aan het amendement van de Commissie industrie, onderzoek en energie waarin stadsverwarming is opgenomen als een van de gebieden waarvoor de verplichting tot gegevensverstrekking geldt. We mogen namelijk niet vergeten dat stadsverwarming in de nieuwe lidstaten een bijzonder grote rol speelt in de voorziening van de bevolking. In Hongarije gaat het hier bijvoorbeeld om ongeveer twee miljoen mensen. Daarom kunnen de investeringen in verband met stadsverwarming niet buiten beschouwing worden gelaten bij de afstemming van het beleid op het vlak van energie-investeringen.

Edit Herczog (S&D), *schriftelijk*. – (HU) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ondanks de grote onzekerheden die met de verwezenlijking van investeringsprojecten voor de infrastructuur van de energie-industrie gepaard gaan, en ondanks dat de huidige economische- en kredietcrisis ernstige moeilijkheden opwerpt voor de investeringsprojecten in de energiesector, moeten we toch duidelijk voor ogen houden dat het vanuit het perspectief van het nieuwe Europese energiebeleid, waarin de doelen energievoorzieningszekerheid, matiging van de effecten van klimaatverandering en behoud van het concurrentievermogen zijn opgenomen, cruciaal is dat er de komende jaren in de Europese Unie aanzienlijk wordt geïnvesteerd in infrastructuur voor de energie-industrie. Het gaat namelijk om een belangrijk instrument voor het opstellen van een gemeenschappelijk energiebeleid.

Zonder voldoende informatie over onze infrastructuur in de energie-industrie kunnen we het Europese energiebeleid op EU-niveau niet effectief steunen. Juist daarom zie ik het als ons gemeenschappelijk doel om ervoor te zorgen dat de Gemeenschap op regelmatige basis precieze informatie ontvangt over investeringsprojecten voor de infrastructuur in de Europese energie-industrie, dat we de lasten in verband met de mededeling verlichten, dat we het nut van analyses die worden uitgevoerd aan de hand van de informatie die de Commissie binnenkrijgt, kunnen vergroten, en dat we de lasten verlichten van de economische spelers in de particuliere sector, die een steeds belangrijkere rol spelen bij investeringen voor de verbetering van de infrastructuur.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Ik betuig mijn oprechte dank aan de rapporteur voor dit evenwichtige verslag. De erin vermelde geconsolideerde inspanningen van de lidstaten en de Europese Commissie zullen resulteren in een geïntegreerd en verbeterd systeem van energiezekerheid voor de Unie en tegelijkertijd in een grotere efficiency en lager energieverbruik. Als onderdeel van het communautaire energiebeleid zouden de Commissie en de lidstaten de investeringen moeten uitkiezen die noodzakelijk zijn om te kunnen voldoen aan de strategische behoeften van de EU in termen van vraag en aanbod op het gebied van aardgas en elektriciteit. De verordening voorziet in de totstandbrenging van gemeenschappelijke kaders op basis waarvan de Europese Commissie gegevens en informatie ontvangt over investeringsprojecten in de energie-infrastructuur voor ruwe olie, aardgas, elektriciteit, biobrandstoffen en over koolstofarme investeringsprojecten voor stadsverwarmings- en -koelingssystemen. Het lijkt geen twijfel dat kolen absoluut noodzakelijk zijn voor het behoud van de stabiliteit van het energiesysteem. Deze mogen niet opzij worden geschoven ten gunste van duurzame energiebronnen, aangezien hiermee niet kan worden voldaan aan de behoeften van de zich voortdurend uitbreidende en ontwikkelende economische sectoren van de nieuwe lidstaten. Bij het benadrukken van de voordelen van kolen als energiebron moet er echter tegelijkertijd op worden gewezen dat we door het gebruik van nieuwe technologie de vervuiling beter kunnen tegengaan en de vastgestelde CO₂-emissielimieten geleidelijk kunnen realiseren.

Rovana Plumb (S&D), schriftelijk. – (RO) In de context van het nieuwe energiebeleid dat gericht is op het garanderen van de energieaanvoer, het verminderen van de invloed van klimaatverandering en het waarborgen van het concurrentievermogen, spelen investeringen in de energie-infrastructuur een sleutelrol. De nieuwe beleidseisen, zoals doelstellingen voor de brandstofmix, zullen het beleid van de lidstaten veranderen, zodat zij kunnen profiteren van nieuwe, gemoderniseerde energie-infrastructuur.

De Commissie stelt voor het huidige systeem van mededeling van energie-investeringsprojecten te herzien. Het doel is het verzamelen van geschikte informatie over geplande investeringen aan de hand waarvan de Commissie toezicht kan houden op de situatie met betrekking tot de infrastructuur en kan inspelen op potentiële problemen. Aangezien de huidige EU-wetgeving al verslagleggings- en mededelingsverplichtingen oplegt met betrekking tot investeringen en infrastructuren, moet het gebruik van deze informatie beter worden gecoördineerd, teneinde dubblures met betrekking tot verplichtingen inzake verslaglegging en vertrouwelijkheid te vermijden, terwijl tegelijkertijd de toegang van burgers tot informatie moet worden verbeterd. Hoewel het voorstel voornamelijk gericht is op administratieve zaken, geeft het een idee van het karakter en de kenmerken die worden voorzien voor toekomstige investeringen.

Het is daarom belangrijk om sterker nadruk te leggen op het milieueffect van de projecten om garanties en extra stimulansen te bieden voor het aanleggen en ontmantelen van energie-infrastructuren op een duurzame manier en met voldoende respect voor het milieu. Ik feliciteer de rapporteur.

Richard Seeber (PPE), schriftelijk. – (DE) De beheersing van de stijgende vraag naar energie en daarbij tegelijkertijd de bescherming van het milieu, vooral met het oog op de door de mens veroorzaakte klimaatverandering, is een van de grootste taken die de EU de komende tijd op zich moet nemen. In dit verband is het uiterst belangrijk dat energie-infrastructuurprojecten in de lidstaten op Europees niveau bekend zijn. Daardoor kan efficiënter aan een Europese energieoplossing worden gewerkt. De voorliggende tekst over gegevensuitwisseling met betrekking tot investeringsplannen voor energie-infrastructuur biedt een goed overzicht van de bestaande energie-infrastructuur in Europa.

Uiteraard mag dit verslag niet leiden tot misbruik van gegevens. Ik verwelkom daarom het partijoverschrijdend compromis waarin duidelijke spelregels voor gegevensoverdracht worden vastgelegd. Een centraal toezicht biedt ook de mogelijkheid om vroegtijdig vast te stellen of Europa te sterk van slechts één energiebron afhankelijk is. Alles bij elkaar genomen wordt met het verslag een stap in de richting van een moderne energiemix gezet.

Vladimir Urutchev (PPE), schriftelijk. – (BG) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, tot dusver hebben we alleen gesproken over de noodzaak om snel een gemeenschappelijk Europees energiebeleid op te stellen als er zich een crisis voordeed, zoals in de winter van 2009. We kunnen met terechte bezorgdheid zeggen dat we niet op deze manier verder kunnen gaan. Ik ben derhalve blij met het verslag van mevrouw Vălean, dat mijns inziens een belangrijke stap in de richting van een gemeenschappelijk Europees energiebeleid is. Het staat buiten kijf dat de aanneming van een aantal richtlijnen en verordeningen voor de energiesector de vereiste voorwaarden zal scheppen om een dergelijk gemeenschappelijk beleid op te stellen. We hebben naar mijn mening bijna het punt bereikt waarop we zelfs over een overeenkomst tot vaststelling van een Europees energiebeleid kunnen praten. Door de invoering van een mededelingssysteem voor investeringsprojecten in de energiesector in elke lidstaat afzonderlijk krijgt de Commissie een volledig beeld van de ontwikkelingen in de energie-infrastructuur in de EU, waardoor ze de lidstaten tevens oplossing voor de problemen op de zwakste gebieden kan aandragen. Dit zal bijdragen aan een degelijke en betrouwbare infrastructuur die zowel de werking van de interne energiemarkt kan ondersteunen als de gevolgen kan opvangen als er zich een crisis voordoet. Het belangrijkste is dat een degelijke gemeenschappelijke Europese energie-infrastructuur een eerste vereiste is voor een gemeenschappelijk Europees energiebeleid, waar het Europees Parlement al in een aantal documenten op heeft aangedrongen.

23. Raming van de inkomsten en uitgaven voor de gewijzigde begroting 1/2010 (Afdeling I - Europees Parlement) (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0017/2010) van Vladimír Maňka, namens de Begrotingscommissie, over de raming van de inkomsten en uitgaven voor de gewijzigde begroting 1/2010 (Afdeling I – Europees Parlement)

(2010/2014(BUD)).

Vladimír Maňka, *rapporteur*. – (SK) We weten maar al te goed dat we alleen door gezamenlijke inspanningen op Europees niveau erin zullen slagen om de grootste uitdagingen van de eenentwintigste eeuw, namelijk klimaatverandering, de risico's en kosten van grondstoffen en energie, economische globalisering en bedreigingen voor onze veiligheid, het hoofd kunnen bieden.

Als Europa deze problemen wil aanpakken, moet het over doeltreffende en complexe instrumenten beschikken. Het Verdrag van Lissabon voorziet in dergelijke instrumenten.

In december hebben wij de begroting van de Europese instellingen voor 2010 goedgekeurd. Om redenen die samenhangen met de uitvoering van het Verdrag van Lissabon konden wij ons werk voor de begroting niet in december afronden, maar moeten we daarmee tot april doorgaan. We bevinden ons momenteel in de beginfase van de inwerkingtreding van het Verdrag en de EU moet van meet afaan over adequate financiering beschikken om nieuw beleid uit te voeren. Het Verdrag van Lissabon heeft gevolgen voor alle diensten van het Europees Parlement en de andere instellingen. Wat het Europees Parlement betreft is medebeslissing drastisch toegenomen. Deze is nu van toepassing op 95 procent van alle wetgeving. Gebieden zoals vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, landbouw, visserij, onderzoek en structuurfondsen zijn daar nu aan toegevoegd. Er zal meer gebruik worden gemaakt van stemming met gekwalificeerde meerderheid in de Raad en er is een aantal nieuwe rechtsgrondslagen ingevoerd voor bijvoorbeeld toerisme, sport, energie, civiele bescherming, administratie en samenwerking. Dit alles zal leiden tot een toename van de wetgevende activiteiten van de EU in het algemeen, met alle belangrijke gevolgen van dien voor de bevoegdheden van het Europees Parlement en zijn activiteiten en daarmee ook voor de noodzaak om de administratie te versterken.

De voornaamste prioriteit van de gewijzigde begroting die het Voorzitterschap van het Europees Parlement in verband met het Verdrag van Lissabon heeft voorgesteld, is ervoor zorgen dat het Europees Parlement voldoende middelen heeft om zijn wetgevende rol te vervullen. Laten we niet vergeten dat het Europees Parlement in 1988 een grens stelde aan zijn eigen behoeften. Deze grens was vastgesteld op 20 procent van de totale administratieve uitgaven van de instellingen. Tijdens de onderhandelingen over het meerjarig financieel kader 2007-2013 in 2006 keurde het Europees Parlement deze grens goed als het maximum van de totale administratieve uitgaven van de instellingen. Sinds 2006 zijn de uitgaven van het Europees Parlement toegenomen tengevolge van de inwerkingtreding van het Statuut van de leden, ofschoon op de tweede pagina van hetzelfde Statuut van de leden staat dat hiervoor financiële middelen zijn uitgetrokken op de begrotingen van de lidstaten. We moeten nu ook de uitgaven dekken die voortvloeien uit de nieuwe rol van het Europees Parlement na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Hierbij dient te worden vermeld dat er in de bovengrens voor de uitgaven van 20 procent geen rekening is gehouden met het Statuut van de leden noch met het Verdrag van Lissabon. Hoewel het Statuut van de leden is opgenomen in het Verdrag van Lissabon stonden wij er in de Begrotingscommissie op dat de begroting 2010 voor het Europees Parlement zich hield aan de grens van 20 procent van het oorspronkelijk meerjarig financieel kader. Ook dit hebben we bereikt.

Bij het opstellen van de begroting voor 2011 moeten we echter de nieuwe formule voorzichtig toepassen om de duurzaamheid van de begroting in de daaropvolgende periode veilig te stellen. Ik wil graag benadrukken dat het opstellen van een begroting die is gebaseerd op daadwerkelijke behoeften en niet op inflatie-indexcijfers de beste manier is om een duurzame begroting te waarborgen. Alleen op die manier kan ervoor worden gezorgd dat de begroting werkelijke behoeften weergeeft en aldus nog transparanter en efficiënter wordt.

José Manuel Fernandes, *namens de PPE-Fractie*. – (PT) Deze gewijzigde begroting is het gevolg van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Het Parlement heeft nieuwe bevoegdheden en verantwoordelijkheden ontvangen en zal dus over de middelen moeten beschikken om deze uitdagingen het hoofd te kunnen bieden. Ik wijs erop dat de Europese burgers van dit Parlement uitmuntende wetgeving verlangen. Om dat te kunnen verzekeren moeten de afgevaardigden, de commissies en de fracties de nodige middelen tot hun beschikking krijgen.

Deze gewijzigde begroting voldoet aan de wettelijke en begrotingsnormen, alsook aan de voorschriften betreffende gedegen financiële discipline. Wij menen dat begrotingsdiscipline en bezuinigingen bij de implementatie van de begroting nu belangrijker zijn dan ooit. De Europese burgers verwachten dat ook van ons. Daarom wijs ik opnieuw op het belang van *zero-based budgetting*, een begrotingstechniek die meer transparantie en strakheid garandeert. We zouden ook graag snel informatie ontvangen over de reële vaste uitgaven van het Europees Parlement. En we dringen aan op langetermijnplanning met betrekking tot het gebouwenbeleid, om zo de duurzaamheid van de begroting te kunnen verzekeren.

We moeten verder vermelden dat we de gebouwenreserve met 4 miljoen euro hebben verminderd. Het totale niveau van de begroting komt nu op 19,99 procent van de aanvankelijke rubriek, rubriek 5 terecht, waaraan bij eerste lezing goedkeuring is gehecht.

Wij zijn ervan overtuigd dat wij dankzij deze maatregelen kunnen bijdragen aan de legitieme verwachtingen, eisen en aspiraties van de Europese burgers.

Göran Färm, *namens de S&D-Fractie*. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, deze gewijzigde begroting is vooral praktisch van aard en bedoeld om de procedures van het Parlement aan te passen aan de nieuwe taken die het met het Verdrag van Lissabon krijgt. Eén punt heeft echter een principiële betekenis, namelijk het nu twintig jaar geleden genomen besluit dat het Parlement niet meer dan 20 procent van de administratieve begroting van de Europese Unie mag krijgen.

Met dit besluit zullen wij deze grens marginaal overschrijden en eerder als gevolg van technische veranderingen dan als gevolg van een nieuw beleid. Dit heeft echter een debat in gang gezet over de 20-procentsregel. Als wij niet substantieel bezuinigen, dan zal de grens worden overschreden wanneer het besluit van vandaag in 2011 zijn volledig effect zal sorteren. Er is een goede reden voor om over een wijziging van deze 20-procentsregel te spreken, want de rol van het Parlement is meer veranderd dan die van andere instellingen, maar wij mogen dit principe alleen na wijs beraad loslaten.

Ik denk vooral aan twee aspecten. Ten eerste moeten wij rekening houden met het feit dat veel lidstaten momenteel onder grote druk staan om te bezuinigen op personeel en lonen. In die situatie kunnen wij de communautaire administratie niet zomaar blijven uitbreiden. Ten tweede moeten wij beseffen dat wij samen met de andere instellingen de Europese administratieve begroting toewijzen en dat wij in het besluit van 1988 beloofden dat als wij zouden overwegen de 20-procentsregel los te laten, wij dat dan alleen zouden doen na overleg met de Raad. Dat is vooral belangrijk met het oog op de moeilijke onderhandelingen die wij met de Raad zullen voeren over de Europese dienst voor extern optreden, het Financieel Reglement, de langetermijnbegroting, enzovoort.

Ik stem voor het verslag, maar ik wil tegelijkertijd een waarschuwende vinger opsteken met het oog op de toekomst.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, het Verdrag van Lissabon maakt de EU in haar geheel sterker. De betrokkenheid van de Europese burgers wordt hierdoor groter en ook het Europees Parlement wordt sterker. Door de opwaardering van de status van het Europees Parlement ontstaan ook meer wetgevende plichten. Iedere individuele afgevaardigde moet hieraan naar eer en geweten voldoen.

Ik wil in dit verband ook de leus "wetgevende uitmuntendheid" noemen. Ik zeg voorwaardelijk 'ja' tegen de wijziging van de Parlementaire begroting. Met het oog op de crisis die steeds heviger wordt, moeten wij zorgvuldiger met onze financiële middelen omgaan. Maar als Parlementsleden zijn wij ook verplicht om onze wetgevende taak zo goed mogelijk uit te voeren. Aan deze dubbele eis moet worden voldaan.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, het is een teken van vertrouwen van de afgevaardigden van het Parlement in de leden van de Begrotingscommissie dat, terwijl wij hier stemmen over een aanzienlijke verhoging van de begroting van het Parlement, inclusief de vergoedingen van de afgevaardigden, de vier of vijf leden van de Begrotingscommissie hier nagenoeg de enige aanwezigen zijn. Dat wijst erop dat u ons vertrouwt.

Als hier twee coördinatoren van respectievelijk de S&D- en de PPE-Fractie aanwezig zijn, dan is dat om te bevestigen dat we het volstrekt eens zijn met deze verhoging van de begroting, omdat deze verhoging naar onze mening niet in strijd is met de zuinigheidsregels die wij onszelf hebben opgelegd.

Het Europees Parlement is een zeer bijzondere instelling, zoals collega Färm heel goed weet. Als we in Zweden of Spanje voortdurend de omvang van onze regio's, het aantal parlementariërs en ons takenpakket hadden uitgebreid, dan hadden we zonder meer de begroting van het parlement vergroot, en dat geldt voor alle lidstaten.

Dat is ook precies wat er met het Europees Parlement gebeurt, en daarom moeten we vóór deze verhoging stemmen.

Het is waar dat we de komende jaren moeten zorgen voor duurzame uitgaven. Dat betekent dat we ernstig zullen moeten praten over ons gebouwenbeleid, het personeelsbeleid en de kantooruitrusting. Dat alles moet in de toekomst worden beschouwd vanuit het oogpunt van duurzame en verantwoorde uitgaven.

Het Bureau van het Europees Parlement en de Begrotingscommissie zijn het niet op alle punten met elkaar eens geworden, omdat het Bureau de behoeften van de afgevaardigden verdedigt en wij, de Begrotingscommissie, zuinigheid en de begrotingsrealiteit.

Maar ik geloof dat het uiteindelijk een goed akkoord is geworden, waarover morgen zonder problemen kan worden gestemd.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik spreek namens de S&D-Fractie maar de meeste Parlementsleden zullen erkennen dat er behoefte is aan extra middelen na het Verdrag van Lissabon. Er is echter een aantal vragen over timing en financiering van deze voorstellen. De collega's hebben sommige van deze kwesties aan de orde gesteld.

Er zijn ook andere vragen. Bijvoorbeeld als we extra kredieten voor personeel krijgen, op grond waarvan is dit dan gebaseerd? Zijn de cijfers zo maar uit de lucht geplukt? Of als er gegronde redenen voor waren, vind ik dat we die moeten krijgen.

Ook rijst de vraag hoe het secretariaat extra personeel krijgt toegewezen? Ik vind dat we ook die informatie moeten krijgen.

Ik vind ook dat, als we de extra secretariaatsvergoeding van 1 500 euro per maand accepteren, we ook moeten kijken naar andere kosten, kosten voor eventuele extra kantoorruimte. Eigenlijk zouden we de alomvattende kosten daarvoor te horen moeten krijgen.

Dit gaat morgen een moeilijke beslissing voor de Parlementsleden worden. Het is altijd controversieel als je wordt gevraagd om jezelf middelen te geven. Als we alle door mij en mijn collega's gevraagde informatie hadden gekregen, zou de beslissing morgen voor de Parlementsleden misschien gemakkelijker zijn geweest.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). - Gezien het nachtelijke uur waarop wij dit bespreken zou je bijna denken dat onze eigen begroting het daglicht niet kan verdragen.

Voorzitter, natuurlijk, het Verdrag van Lissabon geeft ons meer taken, meer bevoegdheden en meer werk. Maar betekent dat ook dat wij over de volle breedte meer personeel moeten hebben, zowel voor commissies als voor fracties als voor individuele leden? Ik betwijfel dat. Ik denk dat, als wij politieker en efficiënter gaan werken, wij dat best binnen de huidige begroting kunnen doen.

Tot slot, Voorzitter, er schijnen meerdere stappen te zijn. Het zal niet bij één jaar blijven. Het schijnt dat wij volgend jaar weer een verhoging krijgen en daar is mijn fractie geen voorstander van. Als wij nu akkoord gaan met een verhoging vanwege Lissabon dan kunnen wij dat argument maar één keer gebruiken. Wat ons betreft is het dan een eenmalige verhoging, niet volgend jaar weer en later weer, waardoor wij ook extra gebouwen zouden moeten hebben.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Uitmuntende wetgeving is een prioriteit voor het Parlement en de Parlementsleden, commissies en fracties moeten hiervoor voldoende middelen tot hun beschikking hebben. De nieuwe administratieve uitgaven die het gevolg zijn van de tenuitvoerlegging van de bepalingen van het Verdrag van Lissabon zijn nu opgenomen in de begroting van het Parlement. Daarnaast benadrukt het verslag het belang van de uitgebreide wetgevende rol van het Parlement en de aanvullende financiële middelen die nodig zijn om deze taak te vervullen. Er moeten specifieke maatregelen worden genomen om te zorgen voor een stabiele begroting door een begrotingsbeleid op nulbasis en een langetermijnplanning op te stellen om te voldoen aan de eisen van het Parlement op het gebied van gebouwenbeleid.

Ik denk dat de algemene referentie voor de begroting van het Parlement de oorspronkelijke programmering van het meerjarig financieel kader moet blijven, om ervoor te zorgen dat zijn belangen worden gewaarborgd terwijl ook de begrotingsdiscipline wordt gehandhaafd. Tegelijkertijd ben ik van mening dat de traditionele limiet van 20 procent moet worden gehandhaafd en ik ben blij dat we het erover eens zijn dat die limiet in dit geval niet wordt overschreden. Ik steun ook het idee dat er maatregelen moeten worden genomen om de duurzaamheid van de begroting in de komende jaren veilig te stellen, maar ik onderstreep tegelijkertijd het belang van het opstellen van een begrotingsbeleid dat zorgt voor meer begrotingsdiscipline. Ik vind ook dat transparantie nodig is, wat inhoudt dat er duidelijke informatie moet worden verstrekt over het totale volume van de vaste uitgaven in de begroting van het Europees Parlement.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik wil ter afsluiting van deze procedure zeggen dat het Europees Parlement op een zeer verantwoordelijke wijze met dit onderwerp is omgegaan. Ik wil vooral ook het Bureau bedanken voor het feit dat het is gelukt om de limiet van 20 procent te respecteren. In deze tijd van economische crisis is het voor ons allemaal zeer belangrijk zo zorgvuldig mogelijk om te gaan met het geld van de belastingbetaler en desondanks voor efficiënte en goede voorzieningen voor de afgevaardigden te zorgen. Ook de besparing op de gebouwen van vier miljoen euro mag ons er niet van weerhouden om de nog resterende middelen op zo'n manier te besteden dat ons gebouw één van de modernste gebouwen van de wereld wordt, opdat wij zo efficiënt mogelijk voor onze burgers kunnen werken.

Vladimír Maňka, rapporteur. – (SK) Geachte collega's, ik wil u nu allen bedanken voor uw standpunten en toespraken en ook voor het zoeken naar een oplossing binnen de commissie.

Ik wil graag zeggen dat we in de begroting 2010 systeemmaatregelen hebben vastgelegd die tot financiële besparingen kunnen leiden en de druk op onze uitgavenplafonds verminderen. Vorig jaar in oktober zijn we in de bemiddelingsprocedure overeengekomen dat er dit jaar in het Europees Parlement een administratieve audit uitgevoerd zou worden binnen het Directoraat-generaal Infrastructuur en logistiek en de veiligheidsdienst. Het doel is vast te stellen of de middelen zo goed mogelijk worden gebruikt. De resultaten van deze audit dienen als uitgangspunt voor verdere vooruitgang en meer efficiëntie. Ik denk dat wij verder kunnen besparen door beter gebruik te maken van onze eigen hulpbronnen binnen de tolkendienst of op het gebied van telewerken. Ik verwacht geactualiseerde informatie van het Europees Parlement en de andere instellingen over hoe ze gebruik denken te maken van tijdelijk niet ingezette hulpbronnen, niet alleen in de taaldiensten maar ook met betrekking tot gehuurde kantoorruimte, kopieerdiensten, enzovoorts. Ik ben er sterk van overtuigd dat besparingen op de begroting bereikt kunnen worden met behulp van de strategie op middellange termijn inzake activa en gebouwen. Deze zal bijdragen aan de duurzaamheid van de EP-begroting. Het administratie van het Europees Parlement zal deze strategie over enkele dagen aan ons voorleggen. Geachte collega's, ik wil u nogmaals bedanken voor uw medewerking en uw verantwoordelijke houding met betrekking tot dit vraagstuk.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 25 februari 2010 plaats.

Ik wil u allen bedanken. Ik bedank ook de technici en tolken die ons uiteindelijk door de avond heen geloodst hebben.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Alexander Alvaro (ALDE), schriftelijk. – (DE) Ik feliciteer collega Manka met zijn zeer succesvolle onderhandelingen, want het kader voor de begroting van 2010 was zeer strak. Naast de volkomen verdedigbare en noodzakelijke aanpassingen in het personeels- en gebouwenbeleid van het EP stelt zich mijns inziens echter de heikele kwestie van de verhoging van de secretariaatstoelagen met 1 500 euro. Het is jammer dat hier om procedurele redenen niet afzonderlijk over kan worden gestemd, omdat deze door het Bureau vastgestelde verhoging van de secretariaatstoelage voor afgevaardigden met ingang van mei 2010 in tijden van een financiële crisis ongepast is. Het Parlement zal in het algemeen weliswaar door het onlangs van kracht geworden Verdrag van Lissabon meer capaciteit voor het wetgevende werk nodig hebben, maar er is sinds de invoering van het statuut van de assistenten aan het begin van de huidige zittingsperiode nog geen enkel bewijs geleverd dat de afgevaardigden daadwerkelijk meer medewerkers nodig hebben. Bovendien is de 'koopkracht' van de extra middelen in de afzonderlijke EU-lidstaten zeer verschillend en hiermee moet ook rekening worden gehouden bij een nog op te stellen verslag over de resultaten na de invoering van de nieuwe regels voor de medewerkers van de afgevaardigden. Met het oog op de momenteel zeer beperkte ruimte en werkfaciliteiten in het Parlement valt bovendien te vrezen dat de nu goedgekeurde verhoging van de secretariaatstoelagen met 1 500 euro al voorwaarden schept voor verdere verhogingen, verzoeken en toekomstige werkfaciliteiten. Gezien deze omstandigheden zal de Duitse Liberale Partij (FDP) zich in het Europees Parlement van stemming onthouden.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), schriftelijk. – (RO) Deze begrotingswijziging speelt in op een werkelijke noodzaak. Na het van kracht worden van het Verdrag van Lissabon zijn de bevoegdheden van het Europees Parlement op een groot aantal terreinen aanzienlijk toegenomen. Een rechtstreeks gevolg van deze uitbreiding is een sterke toename van de hoeveelheid werk, waarvan de kwaliteit moet voldoen aan de hoogste wetgevingsnorm. Wij vragen geen geld voor onszelf, zoals in de pers wordt beweerd. We moeten echter de instelling van het Europees Parlement de noodzakelijke middelen geven om aan de verwachtingen van de Europese burgers te kunnen voldoen.

Georgios Stavrakakis (S&D), *schriftelijk*. – (EL) Ik wil de rapporteur eveneens danken voor zijn werk. De toegenomen bevoegdheden van het Europees Parlement als gevolg van het Verdrag van Lissabon vergroten zonder enige twijfel de rol van het Europees Parlement aanzienlijk en zijn een tastbaar en doeltreffend antwoord op de verwachtingen van de Europese burgers. Tegelijkertijd echter heeft de uitbreiding van de activiteiten van het Parlement geleid tot extra behoeften in de zin van meer medewerkers, zowel in de administratie van het Europees Parlement als in de fracties en kantoren van de leden van het Europees Parlement. De wijziging van de begroting van het Europees Parlement was niet alleen te verwachten maar ook noodzakelijk, als we willen dat het Europees Parlement op doeltreffende wijze reageert op zijn nieuwe taken, die zijn democratische legitimiteit verder versterken. Ik wil het Parlement eraan herinneren dat een soortgelijke wijziging ook in de begroting van de Raad is doorgevoerd, zodat de Raad zijn administratieve taken kan uitvoeren na de invoering van de functie van voorzitter van de Europese Raad. Naar verwachting zullen ook voorstellen tot een dienovereenkomstige wijziging van de begroting van de Europese Commissie worden ingediend. Als deze wijziging wordt goedgekeurd, zullen de administraties van zowel het Parlement als de fracties en de leden van het Europees Parlement hun nieuwe taken beter en efficiënter kunnen uitvoeren.

24. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

25. Sluiting van de vergadering: zie notulen

(De vergadering wordt om 23.50 uur gesloten)